

Saldırganlar Belli!

Saldırı işaretini veren belli: Genelkurmay!

Saldırıyı planlayan, uygulayan belli: MHP, Polis

Saldırıyı kışkırtan, çanak tutan belli: Medya...

Trabzon'daki, Sakarya'daki, Eskişehir'deki, Samsun'daki saldırganların adları, eşgalleri aşıkâr!

Provokatörler Hala Tutuklanmadı

Soruyoruz: Bu ülkede HUKUK var mı?

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 156 / Tarih: 1 Mayıs 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

1 Mayıs'ta dalgalanan
kızıl bayraklarımızın
altında **devrim**
yürüyüşü
sürecek

Devlet ve iktidar

Genelkurmaydır!

Demokrasi mi?... Genelkurmay'ın izin verdiği kadar!

Ekmek
Adalet

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

Yakında Çıkıyor...

Yürüyüş

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin

www.yuruyus.com

Haftalık Dergi / Sayı: 1
21 Mayıs 2005
Fiyatı: 750.000/75 Ykr
(kdv dahil)

Yürüyüş, Kurtuluş gibi kavranın sesi olacak.
Yürüyüş, Ekmek ve Adalet gibi gerçeğin sesi olacak.

Haftalık dergi Yürüyüş, emperyalizme karşı bağımsızlık için dövüşen **vatandaşların**, faşizme karşı demokrasi kavgası veren **demokratların**, kapitalizme karşı insanlığın çaresiz ve alternatifsiz olmadığını savunan **sosyalistlerin**, düzenin sesini boğmak ve sindirmek istediği **işçilerin, köylülerin, liseli ve üniversiteli gençliğin**, **gecekonducuların, esnafın, ev kadınlarının, aydınların**, bu iğrenç ve aşağılık ve asalak düzene karşı, adil ve özgür bir düzen isteyen **tüm halkın** dergisi olarak yayın hayatına başlıyor.

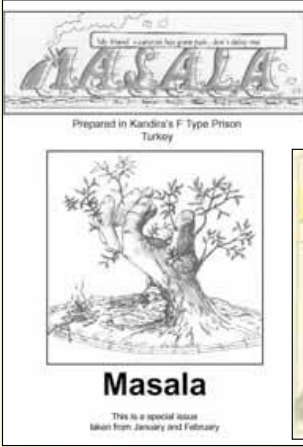
Yakında bayilerde...

Masala ve Nüktedan İngilizcede!

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu (UTMP), Kandira 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C Davası tutsaklarının çıkarttığı MASALA mizah dergisinin Ocak-Şubat 2005 sayısını İngilizce olarak yayınladı. Derginin İngilizce'ye çevirisini de Uşak E Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davasından kadın tutsaklar yaptı. UTMP'nin basın ve yayımı üstlendiği İngilizce Masala, tutsakların sesini ve direnişini farklı kesimlere ulaştırıyor.

UTMP Temsilcisi, Masala'nın İngilizce yayınlanması düşüncesinin tutsakların önerisi olduğunu ve bu fikrin ortaya çıkmasının asıl kaynağının da, Taksim'de kendini feda ederek şehit düşen ölüm orucu direnişçisi Sergül Albayrak'ın Avrupa'dan gelmesi olduğunu belirtti. Yani İngilizce Masala, bir anlamda Sergül'ün anısına yayınlandı.

Yine Uşak Hapishanesi'nde yayınlanan Nüktedan'ın bir sayısı da tutsaklar tarafından İngilizce olarak yayınlandı.

Sıddık ÖZÇELİK
Güven KESKİN
Esmâ POLAT
30 Nisan 1992

Adana'da bir Devrimci Sol üssünde katledildiler. Üçü de Silahlı Devrimci Birlikler üyesydiler, kuşatıldıklarında tereddütsüz direndiler, duvara kanlarıyla umudun adını yazarak ölümsüzleştiler.

Sıddık, 1970 Çorum Mecitözü doğumluydu. Devrimci yaşamı lise yıllarında başladı. İlk yıllarda başka bir siyasi hareketle ilişkisi vardı. 1988'de devrimci harekete katıldı. Gecekonducularda faaliyet yürüttü. Ocak 92'de SDB savaşçısı oldu.

Güven, 1973 Adana Kozan doğumluydu. Mücadeleye İstanbul'da katıldı. Gecekondu bölgelerinde çalıştı. 1991'de SDB'lerde yeraldı.

Esmâ, 1971 Kars Sarıkamış doğumluydu. 86'da mücadeleye katıldı. Gecekondu halkının örgütlenmesinde görev aldı. 92 başlarında SDB savaşçısı oldu. Şehit düşerken örgütünün ismini duvara kanla yazdı.

Recep GÜLER
Nisan 1994

1989 yılında Yeni Çözüm İzmir Temsilciliği yaptı. Çeşitli görevler üstlendi. 1994 Nisan'ında beri kayıp.

Serap ŞİMŞEK
6 Mayıs 1980

Haydarpaşa Teknik Öğretmen Okulu'nda 6 Mayıs'ta Deniz'ler için düzenlenen anmada jandarmasının açtığı ateş sonucu katledildi. DEV-GENÇ saflarındaydı.

Sadettin Emir ÇINAROĞLU
1 Mayıs 1977

Bursa'da yüksek okul öğrencisiyken devrimci mücadeleye katıldı. İşçi sınıfının mücadelesini 1 Mayıs'ta katledildi.

Fehime ÖZTÜRK
Nisan 1978

Samsun DEV-GENÇ içinde yeraldı. Hasatlığı nedeniyle aramızdan ayrıldı.

Halil ATEŞ
Solmaz KARABULUT
Fikri KELEŞ
Ali YILMAZ
4 Mayıs 1992

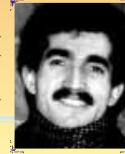
Ankara Dikmen'de bulundukları üste kuşatıldılar. Dört SDB'li ölüm mangalarına silahlarıyla direndiler. Solmaz ve Fikri kuşatılan evde şehit düşerken, Halil ve Ali kuşatmayı yarıp çatışmaya sokaklarda sürdürürken şehit düştüler.

Halil, 1960 Sivas Zara doğumludur. Mücadeleye 12 Eylül öncesinde tanıştı. 1988 yılında devrimci hareket saflarına katıldı. SDB'lerde yeraldı. Son olarak Ankara SDB Komutanı'ydı.

Solmaz, 1965 Balıkesir Bigadiç doğumluydu. Okul yıllarında başladı devrimci mücadeleye, öğretmenliğinde memurların örgütlenmesinde yeraldı. İşkencelerden, hapishaneden geçti.

Fikri, 1969'da İstanbul Çağlayan'da doğdu. 1989'da mücadeleye katıldı. Gecekondu mahallerinde çalışmalar yaptı. Tutsak düştü. Tahliye olduktan sonra SDB savaşçısı olarak istihdam edildi.

Ali, 1971 Kastamonu doğumluydu. Devrimci hareket içinde mahalli bölge çalışmaları içinde yeraldı. 91 ilkbaharında SDB savaşçılığı görevine atandı.

Ekim
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yapı Verim Gutenbergstr. 40 50823 KÖLN
Tel: 0049 221 4538780 - 0049 221 4538761
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanıyığı İşmerkezi Kat:2 No:152
Tel-Faks: 0 322 363 32 09

Ankara: Gökkuş Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Ap.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya Mah. Kırsal Şehitleri Cad. Aydın İşhanı-2
No:24 Kat:2 Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi

Konak Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Mahalle: Dabaklıhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

İzmir: Çarşıya Mah. Türkmen İşhanı No: 106/9

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı

No:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Düzenli Ulusoy İş Merkezi Çömlekçi

Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ebru BENEK
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuypaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000 TL/75 Ykr
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Kürt Sorunu
Nasıl Çözülür?

Kitapçılarda
Haziran Yayınevi'nde
Ekmeke ve Adalet
Bürolarında

Haziran Yayıncılık Eğitim Dizisi - 3

ABD veya AB Kürt sorununu çözebilir mi?

Türk milliyetçiliği bugüne kadar ne yaptı?

Kürt milliyetçiliği nerede ve neden tıkandı?

ÇAĞIRI
DUYURU

Demokrasicilik oyunu ve Genelkurmay

- 3... *Demokrasicilik oyunu ve Genelkurmay*
- 5... *AKP, iktidar olmadığını itiraf ediyor*
- 7... *Kürt sorununda yanlış 'çözüm' adresi: Avrupa Birliği*
- 10... *1 Mayıs'a doğru...*
- 14... *Faşist saldırıları protestolar sürüyor*
- 16... *Yıkıma karşı direniş meşru haktır*
- 17... *Faşist saldırılar sürüyor*
- 19... *MHP'nin ahlakı*
- 21... *Şovenist kampanya*
- 22... *İncirlik'te yine her şey halktan gizli*
- 23... *Muhalefeti susturma yöntemleri*
- 24... *Köyleri böyle bombaladılar*
- 26... *AB'ye dayanan solculuk...*
- 28... *Olayların peşinden sürüklenmek ya da iradi ve öngörülü olmak!*
- 30... *Devrimci sorumluluğa davet*
- 32... *Amerikan kıtasının şairlerinden ölüm orucu direnişçilerine*
- 34... *Gediz sistemin aynasıdır*
- 36... *Devlet gazetesi Hürriyet*
- 37... *KESK iş bıraktı*
- 40... *Ekvador halkı Gutierrez'i devirdi*
- 42... *'Ateşin Türküsü' coşkusu*
- 43... *Teröre karşı savaş direnişi büyüttü*
- 45... *Doğu, coşkuyu ve öfkeyi Grup Yorum'la yaşadı*
- 48... *"12'ler yaşıyor"*
- 49... *Darağacında üç halk kurtuluş savaşçısı*
- 50... *Kahramanlar Ölmez*

Mart ve nisan ayı içinde yaşadığımız üç çarpıcı gelişme, ülke gerçeğimizi yanlış tahlil edenlerde derin bir hayal kırıklığını açığa çıkardı. Bunlardan **birincisi**, 6 Mart'ta yaşanan açık polis vahşetinin polis şeflerinden tutun da bakanlara, başbakana kadar devletin tüm kademeleri tarafından sahiplenilmesiydi. Türkiye'nin çok değiştiğini sananlar, "demek ki pek değişmemiş" hayal kırıklığını yaşadılar. **İkincisi**; Genelkurmay talimatıyla başlayan "bayrak provokasyonu" ve Trabzon'da TAYAD'lılara karşı girişilen linç saldırısıydı. Genelkurmay'ın "psikolojik hareket merkezi"nin eskisi gibi çalıştığını, polis-MHP işbirliğinin sürdüğünü, "değişti" denilen MHP'nin kanlı dışlerini meydana çıkarması için bir Genelkurmay talimatının yettiğini, şovenist politikanın devletin ve iktidarın her katında savunulduğunu gösteren bu gelişmeler, Türkiye'nin çok değiştiğini sananları "biz bu halimizle nasıl AB üyesi oluruz?" hayıflanmalarına itti yeniden. Üçüncü çarpıcı gelişme ise, Genelkurmay'ın 20 Nisan'da yaptığı açıklamadır. Bu açıklama, hiç tartışmasız biçimde ülkemizdeki Genelkurmay iktidarının sürdüğünün göstergesi oldu. Dolayısıyla, Türkiye'nin değiştiği, demokratikleştiği, sivilleştiği söylemlerinin tümünün bir balon olduğu açığa çıktı.

Doğrudur; son birkaç yıl içinde ülkemizde birçok yasa çıkarılmış, değiştirilmiş veya AB'ye uydurulmuştur. Ama buna rağmen, pratikte değişim olmamışsa, o zaman şunun üzerinde düşünmek gerekiyor: **Yasaların, anayasaların Türkiye'deki hükmü nedir?..** AB'ye uyum yasaları bir yana, herkes hafızasını biraz zorladığında hatırlayacaktır ki, bu ülkenin neredeyse tüm tarihi "demokratikleşme" paketleriyle doludur. "Demokratikleşme" adına sayısız yasalar, genelgeler çıkarıldı. Burjuva medya, her seferinde şunda devrim, bunda büyük reform manşetleri attı. Halen içinde yaşadığımız Türkiye gerçeği, aslında halkın onyıllardır nasıl bir YALAN DERYASI içinde yaşatıldığını kanıtlıyor.

Yalanların en büyüğü, ülkemizin "DEMOKRASİYLE" yönetildiğidir. Bu yalana halkın, aydınların, muhalif kesimlerin inandırılması çok ama çok önemliydi. Çünkü bu sistemin bir demokrasi değil, faşizm olduğu bilindiğinde, halkın düzenden beklentileri de o ölçüde azalacak, sorunlarına düzeniçi çözüm yolları bulma umudu olmayacaktır. "AB'ye üyelik" süreci denilen süreç, ülkemize demokrasi getirme süreci değil, ama bu yalanı pekiştirme süreci olmuştur.

Nasıl yönetiliyoruz? Buna bakalım. Bir; bu ülke, 50'lerden bu yana iktidara gelen partiler, onların kurduğu hükümetler tarafından yönetilmemiştir. Hükümetler, uygulayacakları ekonomi politikaları emperyalizmin talimatlarına, iç siyaseti ise, Genelkurmay'ın hazırladığı "Kırmızı Kitap"lara göre ayarlamışlardır. Hiçbir hükümet MGK'nın-Genelkurmay'ın onay vermediği politikaları uygulayamaz. **İki**; bu ülkede, parlamentonun hiçbir zaman gerçek anlamda bir yasama gücü olmamıştır. Parlamento, hükümetlerin –dolayısıyla Genelkurmay'ın, emperyalistlerin– istediği yasaları çıkaran, el kaldırıp indirerek düzene meşruluk sağlamaktan başka rolü olmayan bir kurum olmuştur. **Üç**; "Demokrasinin vazgeçilmez araçları partiler" mi? Ülkemizdeki siyasi sistemin bir "partiler mezarlığı" olarak adlandırılması onların "gücünü" göstermeye yeter. Evet, "Türkiye demokrasisi" denilen şey; partilerin istendiği zaman kapatıldığı, parlamentosunun kapısına kilit vurulabilen, yasaların çıkarıldığı ama

uygulanmadığı, hükümet programlarının ve ya anayasaların değil “Milli Güvenlik Siyaset Belgeleri”nin geçerli olduğu bir demokrasidir! Ki, siyasi literatürde bunun adı demokrasi değildir. Bu sistem, 60 yıldır katliamlar yapıyor, işkenceler, infazlar yapıyor, cuntalar gerçekleştirip kontra teşkilatları kuruyor, halka karşı kullanılmak üzere sivil faşist örgütlenmeler oluşturuyor ve hiç kimse bunlardan dolayı yargılanmıyor. Biz işte bütün bu nedenlerden dolayı, ülkemizdeki sistemi yıllardır demokrasi değil, “**demokrasıcılık oyunu**” olarak adlandırdık. MGK yönetiyor dedik, kontrgerilla yönetiyor dedik, Susurluk devleti dedik.

Yasal ve bürokratik düzenlemelerin bir siyasi sistemi şekillendireceğini sananlar ancak siyasi körlerdir. Tüm yasal düzenlemeler, ancak mevcut güçler dengesi çerçevesinde bir şey ifade ederler. Bu güç dengelerine uygun düşmeyen yasalar, daha baştan sosyal anlamda da, hukuki anlamda da “kadük”türler. Yasalarla “demokratik devrim” yapılmış olduğunu öne sürmek, Marksist-Leninistler açısından bir **cehalettir**. Altyapı, üstyapı denilen şeyden, bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı ve tahakküm aracı olan devlet gerçeğinden bihaber olmaktır. Gerçeklerden bu kadar uzak düşüldüğünde, hayal kırıklıklarının da sonu bir türlü gelmez. Her katliam, faşist saldırı, işkence, infaz, baskı, yasak, vahşet, bir şamar gibi “demokrasi olduğu” hayali içindekilerin yüzüne çarpar.

AB dayatmalarıyla “yukarıdan” yasalar çıkarılıyor, ekonomide, siyasette düzenlemeler yapılıyor. Siyasal tarih gösterir ki, “yukarıdan” her siyasi gelişmenin de, üretim ilişkilerinde, sosyal mücadeleler alanında bir karşılığı vardır. Eğer yoksa, o yapılan düzenlemelerin de pratikte bir hükmü olmaz. Avrupa emperyalizmi, çarpık kapitalizmin “ıslah” edilmesini istiyor. başka deyişle “**adam gibi kapitalizm**” istiyor; ancak aynı şey “demokrasi” için geçerli değildir. Tersine

Demokrasi mi istiyorsunuz; öyleyse faşizmi yıkacaksınız. Faşizmin arkasındaki dayanak emperyalizm ve oligarşidir; öyleyse emperyalizm ve oligarşiyle savaşıacaksınız. Ya da, demokrasiden vazgeçip, demokrasi diye yutturulan bu “demokrasıcılık oyunu”yla yetineceksiniz.

demokrasinin “adam gibi demokrasi” olmasını değil, belli kurallar içerisinde **demokrasıcılık oyununun sürdürmesini** istiyor. E k o n o m i d e “adam gibi kapitalizm” isteği ve siyasi alanda “demokrasıcılık

oyununun sürdürülmesi” isteği, birbiriyle çelişen istekler değil, emperyalist tekellerin çıkarına uygun olanıdır. Emperyalist tekellerin istediği gibi yatırım yapıp kâr edebilmeleri için mafyanın, kara paranın sermaye üzerindeki etkisinin aza indirildiği “adam gibi kapitalizme”, öte yandan sömürünün bu kadar pervasızlaştığı bir ülkede halkı sindirebilmek içinde faşizme ihtiyaçları vardır.

Genelkurmay’ın ve ordunun sistem içindeki ağırlığının korunması AB’nin de çıkarları gereğidir. Dikkat edin; askeri hakim heyetten çıkarıldı diye DGM’leri kabul eden Avrupa, MGK konusunda da “MGK sekreterinin sivilleştirilmesini” yeterli bulmuştur. Halk hareketlerine karşı “**son kozu**” ordu olan Türkiye gibi bir ülkede, Avrupa emperyalizmi de ordunun etkisizleştirilmesini, Avrupa burjuva demokrasilerinin de gibi bir noktaya geriletilmesini istemez.

Genelkurmay’ın siyasal yaşamdaki ağırlığında, Osmanlı’dan, Kurtuluş Savaşı sonrası oluşan küçük-burjuva diktatörlüğünden devralınan “devlet geleneği”nin etkisi vardır. Ancak sadece bununla açıklamak, yanıltıcıdır. “Genelkurmay’ın yeri”, esas olarak emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin mevcut ihtiyaçlarının sonucu olarak şekillendirilmiştir. Bugün de bu ihtiyaç devam ettiği için, Genelkurmay’ın sistem içindeki belirleyici rolü devam etmektedir. Faşizm ülkemizde yukarıdan aşağıya yerleştirilmiştir. Aşağıdan yukarıya gelen bir kitle hareketine değil, **devlet kurumlarına** dayanır. Bu nedenle Mahir Çayan ülkemizdeki faşizmi tanımlarken “**kurumsallaşmış faşizm**” kavramını da kullanır. Bu kurumların en temel ve belirleyici olanı ise, hiç kuşku yok ki, **ORDU**’dur. Bütün bunları görmezseniz, MGK Genel Sekreteri’nin bir general değil de bir “sivil” olmasından hareket edip, demokratikleştirmiz, hatta faşizmin tasfiye edildiği gibi tespitlere kadar savrulabilirsiniz.

Sisteme, sistemin politikalarına karşı olan tüm güçler, karşı oldukları sistemin bir faşizm olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundadırlar. Sistemi “biraz iyileştirilmesi gereken bir demokrasi” olarak görenler, demokrasıcılık oyununun bir parçası olur ve sonuçta sisteme güç vermiş olurlar. Demokrasi mi istiyorsunuz; öyleyse faşizmi yıkacaksınız. Faşizmin arkasındaki dayanak emperyalizm ve oligarşidir; öyleyse emperyalizm ve oligarşiyle savaşıacaksınız. Ya da demokrasiden vazgeçip, demokrasi diye yutturulan bu “demokrasıcılık oyunu”yla yetineceksiniz.

AKP, İktidar Olmadığını İtiraf Ediyor

Genelkurmay Başkanı'nın konuşmasına ilişkin, AKP pişkin, önemsemez havalarda geçiştirmeye çalışırken, ağızlarından çıkan her söz, attıkları her adım; gerçekte iktidar olmadıklarını, Özkök'ün çizdiği yolda yürüdüklerini gösteriyor

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün, "yıllık değerlendirme" adıyla yaptığı ve gerçekte, Türkiye'nin iç-dış politikasını belirlediği konuşmasının ardından, AKP iktidarı süt dökmüş kediye döndü. Genelkurmay, iktidar biziz derken, AKP cephesinden yapılan her açıklama "evet iktidar sensin" mahiyetinde. Gerçekte AKP'nin, bu konuda yaptığı bir açıklama da yok. Sadece önemsemez bir hava takınıp pişkinlik içinde geçiştirmeye çalışıyor. Mir Dengir Fırat'ın ardından Başbakan Erdoğan, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ile başbakanlıkta yaptığı görüşmenin öncesinde gazetecilerin, Özkök'ün konuşmasına ilişkin sorularına verdiği cevap da aynı mahiyeteydi.

"Herkesin kanaati şüphesiz kendiyle alakalı. Tabii ki paylaştığımız yerler olur, paylaşmadığımız yerler olur. O ayrı mesele..." demekle yetindi Erdoğan. Özkök'ün konuşmasının "kanaatten" ibaret olmadığını, her alanda politika belirleyip, yön çizdiğini sokaktaki çocuk dahi biliyor.

Ama asıl sorun; AKP'nin gerçekte iktidar olmadığını alenileşmesi ve bunun yarattığı güçsüzlüktedir. Bu durumda geriye, Genelkurmay'ın çizdiği yönde yürümekten başka bir şey kalmıyor. AKP de öyle yapıyor. Tayyip'in "**bedel ödemeye hazırız**" sözleri hatırlandığında, Genelkurmay'a hiçbir konuda direnemeyeceği de açıktır. Bugüne kadar yasalarda yapılan değişiklikler de Genelkurmay onayıyla gerçekleşmiştir. Demokrasibilik oyununda cıvaların yenilenmesi işine gelen bir durumdur, bu yüzden izin vermiştir bu düzenlemelere. Fiili olarak iktidarını sürdüreceğinden emindir. MGK'daki değişiklikler başta olmak üzere, AB'cilerin "siyasette askerlerin ağırlığı azalıyor" diyerek, "devrim" adını verdikleri değişiklikler böyle görülmelidir. Bugün ortaya çıkan tablo, bunu kanıtlamıştır.

Genelkurmay Böyle Yönetiyor

Özkök'ün konuşması, belirttiğimiz gibi iç ve

dış politikada oligarşinin izlemesi gereken yolu gösteriyordu. Tam da konuşmada belirtilen konularda, hemen ardından atılan adımlar, yapılan açıklamalar kimin yönettiğini kanıtlıyor:

Örneğin Özkök; "Türkiye'nin ABD'ye, ABD'nin de Türkiye'ye ihtiyacı vardır" dedi, Türkiye'nin ABD ile işbirliği imkânlarının artmış olduğunu söyledi. Nasıl gelişecekti bu işbirliği? Mesela, ABD'nin bir süredir istediği İncirlik'teki tavizler verilmeliydi. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül aynı gün izin kararnamesinin bakanların imzasına açıldığını açıkladı.

Erdoğan ise, 27 Nisan grup konuşmasında, aslında Türkiye'de ABD karşıtlığı olmadığını anlattı, Amerikan emperyalizmine övgüler yağdırdı ve "Türkiye-ABD ilişkileri sağlam, saptırma çabalarına asla izin vermeyiz" dedi. Konuşmanın özeti, ABD ile ilişkilerin dış politikada "temel eksen" olduğu üzerine oturtuluyor, bu paralelde de AB'ye yönelik sözde eleştiriler yapılıyordu. Ki, AB'ye yönelik eleştiriler de, içeriği itibariyle tamamen Özkök'ün bir tekrarı niteliğindeydi. Hatta konuşmanın bütünü aynı kelimelerle yapıldı. Erdoğan'ı dinleyen, Özkök'ün sesinin yankılandığını çok rahat düşünebilirdi.

Bu arada, Amerika tarafından açıkça isim verilerek anti-Amerikancılığın yükselmesinde etkisi olduğu belirtilen Yeni Şafak Gazetesi, ABD ve İsrail karşıtı yazılarıyla tanınan Hüsnü Mahalli'nin yazılarına son verdi. Yeni Şafak'ın AKP iktidarıyla doğrudan bağı düşünüldüğünde bu olayın da sıradan olmadığı görülecektir.

Yine örneğin; Özkök, TSK'nın modernizasyonundan sözetti, F-16'ların modernizasyonu anlaşması 5 gün sonra imzalandı. M-60 tanklarının modernizasyonunda uzlaşma sağlandı.

Bir başka örnek: Özkök'ün "Türkiye ne bir İslam devleti, ne bir İslam ülkesidir" sözlerini, "evet Türkiye'de iç tehditler mevcuttur, irtica da bunlardan biridir" diye geçiştirmeye çalışan AKP'liler, Genelkurmay'ın işareti ile konuşan

Anayasa Mahkemesi Başkanı'na ateş püskürüyor. Oysa Anayasa Mahkemesi Başkanı Mustafa Bumin'in türbana ilişkin söyledikleri ile Özkök'ün sözleri aynı temeldeydi, ama Genelkurmay karşısında düşüncelerini açıklayabilecek, savunabilecek güce sahip değildi AKP.

Ülke içindeki yönetim mekanizmasında belirleyici güç, Genelkurmay'dır. Ordudur. Türkiye tarihinde bu konuda binlerce örnek bulmak mümkündür. Bugünkü "AB uyum yasaları"na bakarak hayallere kapılanlar daha önce de başka "demokratikleşme paketleri ile" bu tür hayalleri beslediler. "Ordunun kışlasına çekilmesi" hiç eksik olmayan bir durumdur. Neredeyse her vesile ile "ordu siyasetten elini çekiyor" denilir, ordunun "kışlasına döndüğü" söylenir.

Bugün Genelkurmay'ın çıkışına bakarak, "hani bu kadar demokratikleşme ne oldu?" diye soranlar, şaşırانlar, Türkiye gerçeğini tanımayanlardır. Örneğin şu satırlar bu şaşkınlık sonrası yazılanlara bir örnektir:

"2002 yılı sistemin sivilleştiği, MGK'nın işlevlerinin budandığı yıl oldu. Peki ne değişti?"

Genelkurmay Başkanı'nun önceki gün yaptığı

ABD İle 1.1 Milyar Dolarlık Askeri Anlaşma

İşsizliğin hızla arttığını, yoksulluğun büyüdüğünü ifade eden rakamların açıklandığı günlerde, gazetelerde başka bir haber daha yeralıyordu. AKP, Amerikan silah tekellerine 1.1. milyar dolar akıtacak anlaşmanın sağlandığını duyuruyordu. Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile ABD'nin Ankara Büyükelçisi Eric Edelman tarafından açıklanan anlaşmaya göre; 117 adet F-16 savaş uçağı 2012 yılına kadar ABD tarafından modernize edilecek.

Bu anlaşma 25 Nisan günü yapıldı. 5 gün önce, 20 Nisan'da ise, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, TSK'nın "hem **iç güvenlik**, hem de dış tehdide karşı süratle reaksiyon gösterebilecek, esnek ve modüler, süratle rol değiştirebilir bir kuvvet yapısına sahip olması gerektiğini", bunun için de, "**modernizasyon projelerinin hayata geçirilmesi gerektiğini**" söylüyordu.

Genelkurmay istiyor, AKP anında yerine getiriyor.

Özkök'ün açıklamasında da kaçınılmaz olarak değindiği gibi, "iç düşman" diye kendi halkına karşı silahlanıyor oligarşi. Her silahlanma harcaması, hem halkın cebinden çıkıyor hem halka karşı kullanılıyor. Öte yandan, bu tür askeri anlaşmaların tümünde olduğu gibi, kazanan emperyalist silah tekelleri oluyor.

ğı ayrıntılı hükümet programını andıran konuşması, siyasi sorunun ve siyasi dokunun aynı yerde durduğunu göstermiyor mu?" (Ali Bayramoğlu, 22 Nisan 2005, Yeni Şafak)

Oysa, AB yasalarını devrim diye niteleyerek ayakta alkışa duranlardan biriydi bu satırların yazarı.

Ekmek ve Adalet'in 19 Ocak 2003 tarihli sayısında, TSK'nın yeni yıl resepsiyonunda yapılan konuşmalar sonrası duruma ilişkin şunları yazmıştık:

"Bu kokteylde gerçek iktidarın kimde olduğu çok açık biçimde ilan edilmiştir. Bir general kalkmış ve "biz seçim sonuçlarını da, parlamento çoğunluğunu da kaale almayız, iktidar biziz, bizim dediğimiz olacak" demiştir. "Halkın iradesi" denilen şeyin generaller için hiçbir önemi ve değeri yoktur. Bizim onyıllardır "demokrasi-cilik oyunu" dediğimiz şey, işte o kokteylde bir kez daha ete kemiğe bürünmüştür. Demokrasi-cilik oyununda görünürde, parlamento, hükümet, seçimler, hepsi vardır, ama esasında hiçbirinin hükmü yoktur."

Bu sözler satırı satırına bugün de geçerlidir.

Terörist Şaron'a Selam 'Kardeş Filistin' Yalanına Devam

Başbakan Erdoğan, 1 Mayıs günü İsrail'e gidiyor.

Hani İsrail terörist devletti?

Hani Filistin halkı islamcı AKP iktidarının kardeşiydi?

Her şey riyakarlık üzerinde dönüyor. ABD ile ilişkileri geliştirmenin, yaranmanın bir yolu da; İsrail ile iyi ilişkiler kurmaktan, "teröre karşı savaş" ya da "askeri işbirliği" adı altında, Filistin halkının katledilmesine ve işgalin sürmesine destek olmaktan geçiyor.

Erdoğan'ın ziyareti bunun içindir. Şeyh Yasin'in katledilmesinin ardından yaptığı açıklamalar için **özür ziyaretidir**.

ABD ile ilişkileri geliştirmekten sözeden Genelkurmay'ın isteğini yerine getirmek içindir.

Üstelik ziyaret öncesinde, bir süredir bekleyen, M-60 tanklarının modernizasyonu için İsrail ile yapılan anlaşmadaki "pürüzler" aşıyor. Muhtemeldir ki, Tayyip Erdoğan'ın İsrail ziyareti sırasında bu anlaşma da sonuçlanacaktır. Halkın cebinden çalarak, ekmeğinden aşından keserek İsrail devletine aktaracakları paranın nerede kullanılacağı ise sır değil; kardeş Filistin halkının katledilmesinde, topraklarının duvarlarla hapsedilmesinde...

Kürt Sorunu'nda Yanlış 'Çözüm' Adresi: Avrupa Birliği

Bu bayrakta 12 yıldız vardır. Her biri bir emperyalist ülkeyi temsil eder. AB'ye ne kadar ülke katılırsa katılsın, bayraktaki yıldızların sayısının değişmemesi bir AB yasasıdır. Bu kural, sanki ne olursa olsun, AB'in emperyalist niteliğinin değişmeyeceğini anlatır. Hepsi halkların kanını dökerek, ülkeleri sömürgeleştirerek emperyalist oldular. Sistemlerini aynı şekilde sürdürüyorlar. Ve tek başına bunların tarihi bile yeterli kanıttır ki: **Emperyalizmin hiçbir konuda halklardan yana bir "çözüm"ü yoktur.**

AB ülkelerinin Ankara'daki büyükelçileri, 21 Nisan'da Diyarbakır Belediye başkanı ve bir grup DEHAP'lıyla bir görüşme yaptılar. AB'nin isteği üzerine yapılan görüşme, ertesi gün gazetelere şu başlıklarla yansdı:

"DEHAP'a AB uyarısı... AB'den Kürtlere mesaj... AB'den Baydemir'e Öcalan nasihati.."

Peki ne istiyormuş AB? DEHAP'ı, "Kürtleri" ne için uyarıyormuş?

Bunun cevabı da birkaç başlıkta özetleniyor:

"Öcalan ile bağlantınızı koparın... Öcalan'ın çizdiği yola katılmak, sizin için bir çıkmaz sokaktır. Şiddet çözüm değil, sisteme entegre olun. Biz dağdaki insanları değil, tüm Türkler'i dikkate alıyoruz."

Bu görüşme, onyıllardır bu ülkede Kürt halkına ve diğer azınlıklara karşı uygulanan imha ve asimilasyon politikasının arkasında kimlerin olduğunu da gösteriyor.

Burjuva medyanın görüşmeye ilişkin haberlere seçtiği başlıklar, durumu ifade etmektedir. Görüşmede, DEHAP çevresine açıkça bir "ülmatom" vermektedir AB.

Emperyalizm, demokrasi, insan hakları gibi birçok konuda kitleleri aldatacak propagandalara başvurur; ama birçok durumda da emperyalist niteliğini gizlemez. Çünkü politikaları, kesinlikle sınıfsaldır ve tekelci burjuvazinin çıkarlarını yansıtır.

Bu görüşme de emperyalizm konusunda yanlışlığa düşenler için öğreticidir; Avrupa **"ben emperyalistim"** diye bas bas bağırıyor. Ve Kürt sorununu da bir emperyalist gibi ele alıyor. Dün, "Kürt sorunu konusunda oligarşiyi sıkıştırırken" (veya kimilerince öyle sanılırken) de yine bir emperyalist gibi davranıyordu.

20. yüzyıl tarihine bakın; emperyalistlerin yüzyıl boyunca dünyanın dört bir yanında halkların ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmak için uğraştığını görürsünüz. İşbirlikçi iktidarların yönetimleri altındaki ulusların veya ulusal azınlıkların her ayaklanması, emperyalistlerin desteğiyle bastırılmıştır. Bu, emperyalizmin doğasına uygun olmalıdır.

Bağımsızlığını kazanan her ulus, her ülke, emperyalizmin bastığı zeminin kayması, varlık koşulunun ortadan kalkması demektir. Çünkü emperyalizm herşeyden önce ve en başta **SÖMÜRGEÇİLİKTİR.**

Amerika ve Avrupa emperyalizminin 1990'lı yıllarda bazı milliyetçi hareketleri desteklemesi, emperyalizmin "ulusal sorun" konusunda farklı bir yaklaşıma yönelmesi anlamına gelmiyordu. ABD ve AB, Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki ülkeleri parçalayıp SÖMÜRGELEŞTİRMEK için destekledi milliyetçi hareketleri. Desteklediği milliyetçi hareketler, görünürde "bağımsızlıktan" yanaydı, ama bu sadece görünümündü; söz konusu hareketler, milliyetçi temelde ayrı bir ülke (dikkat edin, bağımsız bir ülke demiyoruz, ayrı bir ülke) kurup, o ülkeyi de emperyalizme peşkeş çekecek nitelikteki hareketlerdi. Günümüzde burjuva, küçük-burjuva milliyetçiliğinin karakteri de zaten böyledir.

Emperyalizm, kendisini unutana hatırlatır

ABD ve AB için aslolan, Türkiye'deki emperyalist üretim ilişkilerini kendileri açısından en "verimli" olacak tarzda sürdürebilmektir. Türkiye'deki Kürt sorununu, insan hakları ve demokrasi sorununu da bu çerçevede ele alırlar. Dönem dönem işbirlikçi iktidara bazı isteklerini kabul ettirmek için bunları bir pazarlık konusu yapabilirler, ki yapmışlardır da. Böyle dönemlerde Kürt sorununun çözümünü, insan hakları ihlallerine son verilmesini isteyen bir görünüm vererek, aynı zamanda geniş kitlelerin AB'ye desteğini kazanmış olurlar. Ancak tüm bu manevraların ötesinde kesin olan bir şey vardır: Sistemin istikrarını bozacak hiçbir hareketin varlığını istemezler.

Kürt milliyetçi hareketine karşı, onyıllar boyunca sürdürülen katliam politikasının baş destekçileri de AB ve ABD değil miydi? Oligarşi onların ekonomik siyasi, askeri desteğiyle sürdür-

dü bu savaşı.

Kürt sorununu sahipleniyor görüldüğü noktada da gerçekte her zaman Kürt milliyetçi hareketini yönlendirmeyi esas almıştır. Kürt milliyetçi hareketini sürekli daha sağcı bir çizgiye itelemiş, yeni tavizler vermesini dayatmıştır. Ancak iyi bilindiği ve artık herkesin de fiilen gördüğü gibi, verilen hiçbir taviz, atılan hiçbir geri adım, emperyalistler için yeterli görülmemiş, hep daha fazlasını istemişlerdir.

Bu gerçeği devrimciler onlarca kez yazmıştır. Atılan her geri adım sonrasında, emperyalizmin bu niteliğini hatırlatmışlardır. **“Emperyalistler atılan hiçbir geri adımı yeterli görmez, hep daha fazlasını isterler”** cümlesini biz onlarca kez yazmışızdır. Ama kimileri bunları **“şablonlarla konuşmak”** olarak gördü hep. “Büyük politikalar” yapma adına bu temel gerçekler görmezden gelindi. Evet, “şablon”! Sözkonusu olan emperyalizmin karakteristik ve evrensel özellikleridir. Emperyalizmin hangi durumda nasıl davranacağını, şu veya bu politikasıyla neyi amaçladığını doğru tahlil edebilmek için de bu karakteristik ve evrensel özellikler bilinmek zorundadır. Bunlar bilinmez veya unutulur veya **“emperyalizm değişti”** gibi safsatalarla yoksayılırsa, yanlışlar, açmazlar, tikanıklıklar da kaçınılmaz olur.

AB Büyükelçileri, Osman Baydemir’le yaptıkları görüşmede, sözünü ettiğimiz karakteristik özelliklerini bir kez daha göstermiş, unutanlara hatırlatmıştır.

Emperyalizmin verdiği her türlü destek ve icazet, kendi çıkarıdır

AB Büyükelçileri emrediyor; Öcalan’la, PKK’yla aranızda mesafe koyun. Hatta ne mesafesi, bağlarınızı kopartın...

AB kim oluyor ki, bunları söyleme hakkını kendinde buluyor? AB kim oluyor ki, bir halk hareketini yönetmeye kalkıyor.

Hiç kuşkusuz, AB Büyükelçilerine söylenmesi gereken sözün özü budur; ancak Kürt milliyetçilerinin de içinde yer aldığı solun önemli bir kısmı, emperyalizm karşısında böyle bir netlikten uzaktırlar.

Çünkü, bu sayımızda yer verdiğimiz **“AB’ye dayanan solculuk”** başlıklı yazıda da ayrıntılarını göreceğiniz gibi, reformist sol, uzun süredir destek, icazet hesaplarıyla AB’ye paralel bir politik hat belirlemiştir. Bu politik hat, sık sık hayal kırıklıkları yaşıyor, AB’ye tekrar tekrar çağrılar yapıyor ama ondan kopamıyor. Hatta, çözümünü daha fazla AB çizgisi içine girmekte buluyor.

AB Büyükelçilerine paralel olarak sol aydın-

ların da DEHAP’lılara **“Öcalan’dan kopun”** diye çağrılar yapmaya başlaması bu açıdan çok öğreticidir. Aydınlar, iddiası olan partiler, DKÖ’ler, kendilerini AB’ye teslim etmiş, o ne derse onu tekrarlıyorlar. Düzenin diliyle konuşuyorlar. Kürt milliyetçi hareketi etrafındaki AB-oligarşi kuşatmasına aynı sözlerle katılıyorlar.

Bu kuşatmayı kırmanın yolu elbette emperyalizme karşı net tavidir. Ama belirttiğimiz nedenlerle bu tavır alınmadığı için, bunun yerine yine ikircikli, oportünist tutumlar geliştiriliyor. Örneğin Baydemir, AB Büyükelçileri’nin **“ültimeatому”**nu dinlediği görüşmeden sonra yaptığı açıklamalarda, **“Kürt sorununu silah tutanlar çözemez”** diyor. **“Öcalan’dan kopun”** dayatmasıyla karşı karşıya kalan eski DEP milletvekili Orhan Doğan, **“tabii, yanlışlarını eleştirir, doğrularını değerlendiririz”** diye kaçamak cevaplar veriyor. Yine Baydemir, **“hem Kürt muhalefeti, hem de kamu otoritesi; şiddet stratejisinden vazgeçmeli”** şeklinde çağrılar yapıyor.

Kürt milliyetçi hareketi, DEHAP’lılar şunu görmelidirler; bu **“taktikler”**le bir yere varılamaz. Bunların ömrü dolmuştur artık. Tıkanmayı hiçbir **“taktik”**le aşamazsınız.

AB’nin onayını almak için **“iki tarafa”** da eşit mesafede olmak, gerçekte emperyalizmin ve işbirlikçilerinin değirmenine su taşımaktır. **“İki taraf”** da diye başlayan her cümle, sorunun esasını inkar eden bir yaklaşımdır. 200 aydın da aynı kafa yapısının ürünü olarak, Trabzon’da şovenizm linç provası yaparken yayınladığı bildiride **“Hem Türk milliyetçiliğine, hem Kürt milliyetçiliğine”** karşı çıkıyor. Faşist saldırı ve provokasyon karşısında söylenmesi gereken bu mu? Ama AB’ye paralel durmanın, AB’cilerin desteğini almanın başka yolu da yok!

Belirttiğimiz gibi bu yol çıkmazdır.

Eğer Avrupa, böyle bir politikaya icazet veriyorsa, bilinmelidir ki, bu politika, emperyalizmin çıkarlarına denk düşüyor. Ve bu noktada yine, emperyalizmin evrensel ve karakteristik niteliklerini hatırlamak gerekiyor.

“Kürt sorununu silah tutanlar çözemez” ne demektir? **“Silah tutanların”** mücadelesi yokken, Avrupa emperyalizminin gündeminde, Kürt halkının ulusal haklarının, kimliğinin yasaklanması, asimilasyona uğratılması var mıydı? Bugün eğer ortada böyle bir hareket varsa, bu hareketi AB Büyükelçileri bir biçimde muhatap alıyorsa, bunlar **“silah tutanlar”**ın sayesinde değil mi? Emperyalizmin tasfiyeciliği işte burada olduğu gibi **“kendini inkar”** sonucunu yaratıyor, ve zaten emperyalizm de bunu dayatıyor. Kürt milliyetçi hareketi **“silah tutanlar”**dan oluşan bir

güce sahip olmadığında, üzerindeki baskı ve dayatmaların bugünkünden kat ve kat daha fazla olacağı ve bugünkü kadar bile kaale alınmayacağı da açık bir gerçektir.

Şu çok açıktır, emperyalizm, özel olarak da Avrupa emperyalizmi bu tür “taktiksel” tahlil ve analizlerden hiç etkilenmez. Siz istediğiniz kadar “ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesinin demokrasiyi nasıl geliştirdiğine”, “halkı nasıl diktatörlüklerden kurtarıp özgürleştirdiğini” yazın, AB’nin “demokrasi ihraç ettiğini” söyleyin, ABD ve AB ne yapıp ne yapmadıklarını çok iyi biliyorlar. Amerika ve Avrupa bu tür tahlilleri okuduğunda hiç kuşku yok ki şöyle düşünüyorlar: Ha, demek ki, bunlar bana yaranmak, bana yaslanmak, benden icazet almak istiyorlar.

Emperyalistler bu icazeti belli bir süre için verebilir de. Ama belli bir süre için! Bu süreyi belirleyen de sadece ve sadece emperyalizmin kendi çıkarlarıdır.

AB dayatmacılığı bir tek biçimde boşa çıkarılabilir: Devrimcilerle birlikte, devrim için mücadele!

Emperyalistten, emperyalist gibi davranması isteniyor.

Kongra-Gel yöneticilerinden Duran Kalkan, AB Büyükelçilerinin DEHAP’lılarla görüşüp açıkça “PKK’dan, Öcalan’dan kopun” dayatmasında bulunması üzerine -çok doğru olarak- şu değerlendirmeleri yapıyor:

“Eğer Türkiye’de oligarşik bir despotizm varsa, bu despotizmin arkasındaki güç Avrupa’dır... Avrupa’nın yaklaşımları da tamamen sömürgeci yaklaşımdır... Avrupa’nın ciddi olarak hiçbir şey değiştirdiği yok. Tam tersine Türkiye’deki oligarşik despotizmin gelişmesine biraz yol açıyor. Halk bu biçimde aldatılmaya çalışılıyor, oyalanmaya çalışılıyor. Biz-

ce bunun doğru anlaşılması önemli...” (Duran Kalkan 26 Nisan 2005, Özgür Politika)

Biz yıllardır söylüyoruz bunları.

Ama Kongra-Gel sanki Avrupa’nın emperyalist niteliğini yeni hatırlıyor. Veya Öcalan’dan, PKK’dan kopun denilince hatırlıyor. AB, Öcalan’ı muhatap alsa, aklına yine AB’nin emperyalistliği gelmeyecek!

Emperyalizmden söz ediyor Duran Kalkan. Ama emperyalizmin değiştiğinin teorisini yapan da kendileridir. Dolayısıyla bunları söylerken, bir özeleştirisi yapılması şarttır. Bunları söylerken, AB’ye bu tür manevralar yapabileceği zemini hazırlayanın kendi politikaları olduğunu görmek şarttır. Mesela, şimdi Abdullah Öcalan’ın “AB çerçevesi bizim için yeterlidir” demesini nereye yerleştireceksiniz? Bu muhasebe yapılmadan bunların söylenmesinin fazla bir anlamı yoktur. Değilse, AB’ye ilişkin şimdi söylenenlerin de bir “taktik” olduğu düşünülebilir.

Gelişmelere göre, emperyalizmi kah şöyle, kah böyle nitelemekle politika yapılamaz. Bu tür bir politika yapma anlayışı, sadece o politikanın sahiplerinin çözümsüzlüğünü büyütür.

O halde, Avrupa’nın emperyalist niteliği açıksa, emperyalizme karşı bağımsızlık için savaşılmalıdır; O halde, “AB’nin ve AB’cilerin desteğini nasıl alırız, icazetini nasıl kazanırız” hesapları bir yana bırakılıp, devrimcilerle birlikte olmak ve devrim için mücadele esas alınmalıdır. Böyle bir net tercih yapılmadığında, AB dayatmalarına sonuçta boyun eğmekten başka hiçbir çıkış yolu kalmaz.

Bunun sonucu ise, AB sözcülerinin artık açıkça da telaffuz etmeye başladığı gibi, kendini ve kendi davasını inkardır. Emperyalizmin dünya çapındaki ve bölgesel politikaları, tüm halklara, ya emperyalist düzene tabi olma, ya da devrime yönelme şıklarını bırakmıştır.

Sayı 156

9

1 Mayıs
2005

F Tipi Gerçeği

**Milletvekili
Mektubu
“Sakıncalıdır”
Diye
Gönderilmedi**

TBMM İnsan Hakları İzleme Komisyonu üyesi **Turan Tüysüz**’ün mektubu ve TBMM çatısı altına yaptığı basın açıklaması da F tipi idaresinde “**sakıncalı**” bulundu. Turan Tüysüz, F tiplerindeki incelemelerin sonuçlarını içeren basın açıklaması ve yazdığı bir mektubu, Kandıra 1 No’lu F Tipi’nde görüştüğü tutsaklardan olan Ümit İlter’e gönderdi.

İlter, sözkonusu açıklama ve mektubu, dışarıda bir yakınına bilgi vermek amacıyla postalamak istedi. Ancak, hapishane idaresi sakıncalı bulup göndermedi. Ümit İlter bunun nedenini şöyle ifade etti yazdığı bir mektupta: “Turan Tüysüz’ün bana gönderdiği mektup ve açıklama, kendisine aktardığımız tecrit gerçekliğinden uzak şeylerle doluydu. “Sakıncalı” bulunmasının nedeni... açıklamanın bir yerinde 1 ve 2 No’lu F Tipi’nin idarecilerini kıyaslıyor ve 1 No’lu yönetimini yererken 2 No’lu yönetimi övüyor. Bir milletvekilinin mektubunun bile sakıncalı bulunması, keyfiyetin ulaştığı boyutu göstermesi açısından çarpıcıdır.”

1 Mayıs'a Doğru

1 Mayıs bizimle devrimcileşecek!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 1 Mayıs öncesinde pikniklerle, panellerle, bildirilerle "1 Mayıs'ta Amerika'ya, Avrupa'ya, İşbirlikçilerine, Provokasyonlara Karşı Birleşelim!" çağrısını yüzbinlere ulaştırdılar.

Bahara Merhaba... Kavgaya Merhaba!

İstanbul'da bildiriler, afişler, yerel toplantıların ardından 24 Nisan'da, artık gelenekselleşen "Bahara Halaylarla Merhaba" pikniği yapıldı.

Kemerburgaz Aziz Paşa Ormanı'nda yapılan piknikte, 5 bin yürek, 1 Mayıs coşkusuyla paylaştı. İşçiler, İstanbul'un yoksul semtlerinin emekçileri, işsizleri, gençler, liseli öğrenciler, ev kadınları, tutsak yakınları oradaydı. Tutsaklar, mesajlarıyla oradaydı.

İstanbul'un onlarca semtinden sabah saatlerinde hareket eden otobüsler, bu coşkuyu yaratacak binlerce yüreği, Kemerburgaz'a taşıdı. Piknik alanında onları HÖC imzalı "1 Mayıs'ta Amerika'ya Avrupa'ya İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim" yazılı pankartlar karşıladı.

Piknikte HÖC adına konuşan Mehmet Akdemir "provokasyonlara, 1 Mayıs'ta Taksim hedefini ilan ettikten sonra sarı sendikacıların nasıl telaş içinde Kadıköy için başvuru yaptığına" değindiği konuşmasını, piknik alanındaki bu coşkuyu 1 Mayıs'a taşıma ve HÖC kortejlerinde birleşme çağrısıyla bitirdi.

Programın devamında sanatçılar ve konuşmacılar birbirini izledi. TAYAD'dan Mehmet Güvel, Avukat Behiç Aşçı, ölüm orucu şehidi Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız, halkın karşı karşıya olduğu saldırılara dikkat çeken konuşmalarıyla 1 Mayıs'ın bugün nasıl bir önem kazandığını vurguladılar.

Tokat Almus Semah Ekibi, halk türküleriyle Leyla ve Kemal Kaplan, Karadeniz parçaları ve

horonlarıyla Gökhan Birben, Yasemin Göksu, Rojin türkülerin, semahların coşkusuyla taşıdılar kitleye. Kazım Koyuncu'nun da pikniğe gelip sürpriz yapmak istediğini ancak sağlık koşullarından dolayı gelemediği, herkesi sevgiyle selamladığı mesajı iletili... Şiirleriyle Ruhan Mavruk, Hasan Biber ve İbrahim Karaca dizelerin diliyle ve Grup Yorum Korosu, türkülerini ve marşlarıyla kavganın tercümanı oldular.

5 bin yürek, umudun Kadıköy'de yükselecek sesinin provasını yaptı bir anlamda. Yumruklar, emperyalizme, işbirlikçilerine, provokasyonlara karşı öfkeyle sıkıldı. Saat 20.00'ye doğru gelirken, alanda hala devam eden halaylar, artık yönlerini Kadıköy'de 1 Mayıs alanını zaptetmeye dönmüştü...

Erzincan Gençlik Derneği, düzenlediği

bir etkinlikle 1 Mayıs'a katılım çağrısında bulundu. 24 Nisan'da Gençlik Derneği binasında düzenlenen etkinlikte, 1 Mayıs'ın tarihi anlatılırken, kavga gününe dair şiirler okundu. Grup Selvi'nin bir dinleti verdiği ve 65 kişinin 1 Mayıs coşkusuyla günler öncesinden yaşadığı etkinlik, 1 Mayıs'ta Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinde buluşalım çağrısıyla son buldu.

Ankara'da "Birleşik, Devrimci, Kitlesele 1 Mayıs" Çağrısı

Ankara'daki devrimci gruplar " Birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs için ileri" şiarıyla ortak bir çağrı yapmak için, 22 Nisan günü Sakarya Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne yürüdüler ve burada bir basın açıklaması yaptılar.

Haklar ve Özgürlükle Cephesi'nin de yer aldığı grup, Sakarya Caddesi'nden "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankartı açarak yürüyüşe geçti. Yüksel Caddesi'ne geldiğinde, burada yapılan konuşmada, "saldırıları karşı birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için biraraya geldiği" belirtilerek, Ankara'da 2005 1 Mayıs'ının **Tandoğan Meydanı'nda değil, Sıhhiye Meydanı'nda** olması gerektiği vurgulandı. "1 Mayıs kutlamaları için Kızılay'ın açılmasında ısrarcı olunmalıdır" denildi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Alinteri, Bağimsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Kaldıraç, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Partizan ve Odak adına yapılan bu açıklamadan sonra, basın metninin halka dağıtılmasıyla eylem sona erdirildi.

Ankara HÖC, 1 Mayıs'a Çağrı Pikniği

Haklar ve Özgürlükler Cephesi Ankara Temsilciliği 24 Nisan'da Çubuk Çitköyü'nde 1 Mayıs'a çağrı pikniği düzenledi.

Piknik alanında toplananlar, dünyada ve ül-

kemizde 1 Mayıs'ın tarihçesini ve günümüzdeki önemini konuşup, türküler eşliğinde halaylar çektiler. Abdi İpekçi

Parkı'nda oturma eylemi yapan TAYAD'lı Aileler'in de katıldığı piknik, 1 Mayıs günü alanlarda buluşmak üzere sona erdi.

HÖC Kadıköy'de bildiri dağıttı

Oligarşinin 1996'da Kadıköy'de yapılan 1 Mayıs mitingi üzerinden demagoji yaparak Kadıköy halkını ve esnafını tedirgin etmeye yönelik girişimleri karşısında, HÖC'lüler, HÖC yazılı önlükleriyle Kadıköy Meydanı'nda bildiri dağıtarak, geçmişteki ve bugünkü tüm provokasyonların, saldırıların sorumlusunun oligarşi olduğunu vurguladılar.

HÖC'lüler, "1 Mayıs'ta Amerika'ya, Avrupa'ya, İşbirlikçilerine, Provokasyonlara Karşı" mücadele için tüm halkı Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejine davet etti.

Sayı 156

11

1 Mayıs
2005

Antalya

Bursa, Antalya, Eskişehir, Sivas'ta 1 Mayıs'a Çağrı

Antalya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği nin 24 Nisan günü düzenlediği geleneksel bahar pikniğinde, halk türküleri söylendi, halaylar çekildi. Dernek Başkanı Funda Özceylan, "bahar pikniğimizde, geleneklerimize ve kültürümüze uygun olarak baharı karşılarken 1 Mayıs ha-

zırlıklarımızı da sürdürüyoruz. Bu 1 Mayıs'ı her zamankinden daha coşkulu ve sahiplenerek alanlarda kutlayacağız. Devrimci 1 Mayıs geleneğini sürdüreceğiz" dedi.

Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından 24 Nisan'da 1 Mayıs pikniği düzenlendi. Uludağ eteklerinde yapılan piknikte faşist saldırılar ve provokasyonlar anlatıldı, bunlara karşı 1 Mayıs alanlarında birleşmek ve alanlarda cevap verilmesi gerektiği vurgulandı.

Eskişehir Gençlik Derneği 24 Nisan Pazar günü Geleneksel 1 Mayıs Pikniği'ni gerçekleştirdi. 50 kişinin katıldığı piknikte 1 Mayıs'la ilgili konuşmalar, Grup Boran Halay'ının müzik dinletisi ve yarışmalar yer aldı. 8 saat süren piknik, çekilen coşkulu halaylarla son buldu.

Sivas Gençlik Derneği, 24 Nisan'da geleneksel 1 Mayıs pikniğini gerçekleştirdi. Yaklaşık 65 kişinin katıldığı, müzik grubunun bir dinleti verdiği piknikte 1 Mayıs kavga gününde Gençlik Federasyonu kortejinde birlikte olma çağrısı yapıldı.

Şişhane

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs Şehitlerini Andı “Anılarını Alanlarda Yaşatacağız!”

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 27 Nisan’da Taksim’de, Şişhane’de ve Kadıköy’deydi. 1 Mayıs için şehitler verilmişti üç yerde de. Şehitlerimizin kanıyla kızıllaşan meydanlara bırakılan karanfillerle bir kez daha onların huzurunda 1 Mayıs’ı devrimcileştirme sözü verildi.

İlk olarak, 1 Mayıs alanında Kazancı Yokuşu’nda biraraya gelen platform üyeleri Devrimci 1 Mayıs Platformu pankartını açarak, Taksim’in nasıl 1 Mayıs alanı olduğunu hatırlattılar. “Birgün tekrar 1 Mayıs alanında olacağız” sözleriyle bitirildi açıklama. Sözleri, “Taksim’de 1 Mayıs Yaşasına Son!” sloganları tamamladı.

Platform üyeleri, buradan 1989 1 Mayıs’ında Mehmet Akif Dalcı’nın şehit düştüğü Şişhane’ye geçti. Mehmet Akif Dalcı nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yaptıktan sonra bura-

Şimdi Şişhane’deyiz. Tarihler 1 Mayıs 1989’u gösteriyordu. Taksim işgal edilmişti. Ve o gün 5 bin yürek yürüyordu Taksim Meydanı’na doğru. Şimdi bulunduğumuz yerde polisın açtığı ateş sonucu Mehmet Akif Dalcı alnından aldığı kurşunla şehit düştü. Taksim bir kez daha kızıştı. 1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı’nın alnındaki yaranın, elindeki taşın mirasına layık olacağız.

da da bir açıklama yaptı. “1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı’nın alnındaki yaranın, elindeki taşın mirasına layık olacağız” denilen açıklamanın ardından Dalcı’nın elindeki taşla şehit düştüğü yere karanfiller bırakıldı. Sözler, “Mehmet Akif Dalcı Ölümsüzdür”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Taksim’de 1 Mayıs Yaşasına Son, Birleşik Kitlese Devrimci 1 Mayıs” sloganlarıyla tamamlandı.

Son olarak 1996 1 Mayıs’ında dört şehidin verildiği Kadıköy’e gidildi. 1996 1 Mayıs’ında şehit düşenler için Kadıköy İskelesi önünde saygı duruşu ve basın açıklaması yapılarak karanfiller bırakıldı. Açıklamanın son cümlesinde “**Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak; işçi, emekçi tüm halkımızı 1 Mayıs kavgası gününe, birlikte mücadeleye, birlikte sosyalizm şiarını yükseltmeye çağırıyoruz**” denilerek anma programı sonra erdirildi.

1 Mayıs Tertip Komitesi üyeleri de, 1 Mayıs 1977’de şehit düşen 37 emekçi ve 1989’da şehit düşen Mehmet Akif Dalcı anısına Kazancı Yokuşu ve Şişhane’deki Barış Anıtı’na karanfil bıraktılar. DİSK, KESK, HAK-İŞ, TÜRK-İŞ ve çeşitli demokratik kurumlardan temsilcilerin katıldığı anma törenlerinde, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam tarafından yapılan konuşmalarda, 1 Mayıs 1977 katliamının faillerinin hala bulunmadığı, devletin bulmak için bir çaba da göstermediği vurgulanarak “bu kalıplaşmış lanetliyoruz” denildi. Tertip Komitesi üyeleri, son olarak da Kadıköy’de 1996 1 Mayıs şehitleri için anma yaptılar.

Kadıköy

Sayı 156

12

1 Mayıs
2005

Devrimci tutsakların 1 Mayıs mesajı:

Alanlar bizimle güzel, vatan bizimle bağımsız...

“Ümidumuzun coşkusuyla Merhaba

Mahirler’den günümüze buzkıran olduk. Her adımımızı saldırı ve kuşatmalar altında, bedelleri cesaretle göğüsleyerek attık. Halkımıza yönelik saldırılara karşı bedenlerimizle set olduk. Halkımızın cevabı olduk; mücadeleyi her alanda büyüttük, ileri taşındık.

Ve şimdi yeni saldırılar altında mücadeleyi temsil etmenin onuruyla 1 Mayıs’a giriyoruz.

Selma KUBAT’ın feda ateşiyle selamladığı, Mehmet Akif DALCI’larımızla zaptettiğimiz alanlarda umudu büyüttüğümüz 1 Mayıs kavgası günü kutlu olsun!

Alanlar bizimle güzel, vatan bizimle bağımsız...

BİZ KAZANACAĞIZ!

Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi

DHKP-C Davası Tutsakları

İşbirlikçiler ve provokatörler, işbirlikçilere ve provokasyonlara karşı mücadele çağrısı yapan afiş ve bildirilerden rahatsız oldular

1 Mayıs öncesinde gözaltılar

Gözaltıların tümü keyfiydi; terör estirmek amaçlıydı. Gözaltına aldıklarının bir tekini bile suçlayacak-tutuklatacak gerekçeleri yoktu.

Muğla - 22 Nisan'da Sınırsızlık Meydanı'nda 1 Mayıs ilanlarını dağıtan İbrahim Halil Ayhan ve Süleyman Zincir, polis tarafından havanın kararması bahane edilerek keyfi bir şekilde gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar polisin tehditlerinden sonra serbest bırakıldılar.

Uşak - HÖC'lüler 23 Nisan'da 1 Mayıs özel sayısı dağıtımı sırasında polisin saldırısına maruz kaldılar. Farklı yerlerden yasadışı bir şekilde yaka paça gözaltına alınan beş HÖC'lü, gözaltında bulundukları süre içerisinde çok yoğun şiddete maruz kaldılar.

HÖC'lüler saat 18.00'de savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldılar. HÖC'lüler, serbest bırakılmalarının hemen ardından Tiritioğlu Parkı'nda gözaltı ve baskılarla ilgili Yeni Demokratik Kültür Derneği, EMEP, Eğitim-Sen ve devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin katılımıyla basın açıklaması düzenlediler. Terör şubesi polisleri basın açıklamasını da engellemeye çalıştılar. Polis, kitlenin kararlılığı sonucunda geri çekildi.

İzmir - Buca'da 20 Nisan'da 1 Mayıs afişlerini asan, dergimiz muhabiri Gökhan Arslan, Ünal Sefer ve Ümit Çobanoğlu gözaltına alındı. TEM şubesinden sivil polisler, afişin yasak olduğunu iddia ederek, kimlik göstermeyi dayatarak gözaltı gerekçesi yaratmaya çalıştılar. HÖC'lüler zorla gözaltına alınmaları karşısında "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganıyla işkenceci-

leri protesto ettiler. Polisin, keyfiliğini gizlemek için açıkladığı gözaltı gerekçesi ise komik ve provokasyon zihniyetini ortaya koyuyordu. Güya "çevrede insanlar toplanmış ve polis HÖC'lülerini korumak için gözaltına almış"tı! HÖC'lüler ertesi gün savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldılar.

Salihli - 22 Nisan'da HÖC'ün 1 Mayıs özel sayısının dağıtılmasından rahatsızlık duyan Manisa ve Salihli TMSH polisleri, Salihli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin önünü keyfi olarak sararak, gözdağı vermeye çalıştılar. Salihli HÖC Temsilciliği'nin yaptığı açıklamada, halkı "işbirlikçilere, provokasyonlara karşı birleşmeye" çağırان bildirilerin "provokasyoncu iktidarın provokasyoncu polislerini" rahatsız ettiği vurgulandı.

Erzincan - 26 Nisan'da 1 Mayıs afişlerini asan HÖC üyesi İsmail Doğan, M. Kemal Toptaş, Özgür Uluca ve Ersan Alçay jandarma tarafından gözaltına alındı. Afişlerin izinsiz olduğunu söyleyen jandarma tarafından gözaltına alınan HÖC üyeleri, afişlerin yasal olduğunu söylemelerine rağmen 3 saat boyunca tutuldular. Gözaltına alınanlar daha sonra Erzincan Devlet Hastanesi'ne götürülüp buradan serbest bırakıldılar.

İstanbul - Bahçelievler Soğanlı'da pazar esnafına 1 Mayıs bildirisini dağıtan HÖC üyelerine polis saldırdı. Saldırı esnasında HÖC üyelerinin izin belgesini göstermesine rağmen kaba kuvvet kullanılarak, kelepçe takarak zorla 3 kişi gözaltına alındı. Murat Yücel, Mehmet Aydın ve Dede Altun, aynı gün akşam serbest bırakıldılar.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan "Tertip Komitesi"ne

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 24 Nisan'da TMMOB binasında yaptığı basın toplantısında 1 Mayıs'ın kutlanacağı yer olan Kadıköy ile ilgili taleplerini dile getirdi.

Platform adına yapılan konuşmalarda,

"Altıyol güzergahının üçüncü bir yürüyüş kolu olarak açılması, kürsüden bütün güçlere söz verilmesi ve 1 Mayıs mitinginin sağlıklı ve kitlesel gerçekleşmesi için eyleme katılacak bütün kurumların içinde olacağı bir örgütlenme

komitesi oluşturulması, bütün kitle alana girmeden eylemin başlatılmaması" istendi.

Sendika ağalarının ve reformizmin, dayatmacılıkla devrimcileri etkisizleştirip 1 Mayıs'ın içini boşaltma manevralarına karşı ileri sürülen bu talepler doğrultusunda daha sonra çeşitli demokratik kurumlarla da görüşmeler yapıldı.

Platform tarafından konuşan temsilciler, son olarak provokasyon girişimlerine dikkat çekerek şunu vurguladılar: "1 Mayıs'a katılacak tüm kurumların provokasyon girişimlerini engelleme hassasiyetini göstermesini istiyoruz, platform adına bu hassasiyeti göstereceğiz ve herkesten de bunu bekliyoruz".

AKP hükümeti provokatörleri tutuklamayarak, faşist güruha sahip çıkmaya devam ederken, provokatörleri tutuklayın talepleri ve sorumluların yargılanması için suç duyuruları artıyor. Hukukçular, işçi ve memur sendikaları provokasyona karşı seslerini yükselttiler...

Faşist saldırılara protestolar sürüyor 'Provokatörler tutuklansın'

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi üyesi avukatlar, 21 Nisan günü yaptıkları yürüyüşle, faşist saldırıları ve linç girişimini protesto ettiler.

İstanbul Barosu önünde toplanan hukukçular, Galatasaray Lisesi'ne doğru, "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Mağdurlar Değil, Suçlular Yargılansın" sloganlarını atarak yürüdüler. "Yaşasın Hakların Kardeşliği, Yaşanan Hukuksuzluğa Son, Hakkımıza Özgürlüğümüze Yapılan Saldırıları Onurumuza Saldırıdır" yazılı dövizler de taşıyan ÇHD'li avukatlar, Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları açıklamada, Trabzon'daki linç girişiminin ardından, faşistlerin cesaretlendirilmesi sonucu saldırıların yayıldığına dikkat çektiler. ÇHD adına konuşan Av. Fatmagül Yolcu, linç girişimlerinin devlet tarafından desteklendiğini belirterek, "vatani bölmek istiyorlar" söylemiyle şovenizmin yükseltmek istediğine dikkat çekti.

AB yasalarının pratikte hiçbir değerinin ol-

madığının ortaya çıktığı vurgulanan açıklamada, bu gerçeğin, haksız ve hukuka aykırı uygulamaların devam etmesinde, mağdurlara yönelik res-

mi ağızlarca yapılan mesnetsiz açıklamalarda kendisini gösterdiği ifade edildi.

Sendikacılardan Suç Duyurusu

22 Nisan günü İstanbul Adliyesi önünde bir

araya gelen; BES, Eğitim-Sen, Tüm-Bel Sen, Haber Sen, Genel İş, Lastik İş, Birleşik Metal İş, Emekli Sen ve Tarım Or-

man Sen'in İstanbul şube yöneticileri, linç girişiminin sorumluları hakkında suç duyurusunda

Sayı 156

14

1 Mayıs
2005

**Sakarya yerel basını
provokatörlerin
suç ortaklığını
sürdürüyor**

Sakarya Gençlik Derneği'nde 27 Nisan'da yapılan basın açıklamasında biraraya gelen DKÖ ve partiler, Gençlik Derneklileri'e saldırıyı bir kez daha protesto ettiler. Gençlik Derneği, DEHAP, SDP ile devrimci demokrat öğrencilerin katıldığı eylemde, "Provokasyona Son Baskılar Bizi Yıldıramaz" pankartı açıldı.

Gerçeklerin ortaya çıkmasına rağmen, hala bayrak yakma varmış gibi gösterildiğine dikkat çekildi. Yerel basınının köşe yazarlarından; **Mustafa Gümüşel, Yaşar Yılmaz, Erol Afşar** gibi isimlerin, saldırıya uğrayan Gençlik Derneği üyelerini "pro-

vokatör, iç ve dış birtakım güçlerle bağlantılı" gibi göstermek istedikleri hatırlatılan açıklamada, asıl provokatörlerin demokratik hakka saldıranlar olduğu söylendi.

40 kişinin katıldığı açıklamada, polis gözetiminde saldıran MHP ve Ülkü Ocakları'nın sahte milliyetçiliğine dikkat çekilirken, suç duyurusu yapmış olmalarına karşın, hala hiçbir saldırganın tutuklanmadığı belirtildi ve "provokasyonu yaratırlar, arkasındaki güçler ortadadır. Sorumlular ve provokatörler derhal tutuklanmalı ve yargı önüne çıkartılmalıdır" denildi.

bulundular.

Suç duyurusu öncesi bir açıklamada bulunan sendikacılar, "Provokatörler Tutuklansın" pankartı açtılar. Sendikacılar adına konuşan BES İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulan, gerçek yüzü AB anayasası ile iyice açığa çıkan AB emperyalizmine, ABD'ye hizmet eden iktidarın, öte yandan emekçilerin emperyalist saldırılar karşısındaki hak ve özgürlük istemlerini bastırmak için türlü yöntemler uyguladıklarını söyledi. Faşist saldırıları buna bağlayan Erbulan, "saldırıları boşa çıkaracağız" dedi.

Açıklamanın ardından, sendikacılar, Trabzon Valisi, Emniyet Müdürü, olay günü görevli amir ve memurlar, olayla ilgili asılsız haber veren yerel medyanın sorumlu müdürleri ve linç güruhu hakkında; "Suç işlemeye tahrik, halkta infial yaratma, görevi kötüye kullanma, adam öldürmeye teşebbüs" suçlamalarından dava açılmasını isteyen dilekçelerini, Trabzon Cumhuriyet Savcılığı'na gönderilmek üzere İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na teslim ettiler.

'Provokasyonlar Ve Milliyetçilik' Paneli: 'Güçlü Birlik Oluşturulmalı'

22 Nisan günü Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde "Provokasyonlar Ve Milliyetçilik" konulu bir panel düzenlendi. TAYAD Temsilcisi Savaş Özçelik ile DTCF Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi M. Kemal Coşkun'un konuşmacı olduğu panelde ilk sözü alan Coşkun, milliyetçiliğin dünya ve Türkiye'de yapılması ve ülkemizdeki mevcut sistemin milliyetçiliği kullanışına değindi. Trabzon'da TAYAD'lılara yönelik yapılan saldırıya da değinen Coşkun, bu ırkçı, faşist, şovenist dalgaya karşı güçlü bir birlik oluşturulması gerektiğini söyledi.

Ardından sözü TAYAD Temsilcisi Savaş Özçelik aldı. Saldırıların organize olduğunu belirten ve her kesime yayılarak süreceğinin altını çizen Özçelik; oligarşinin provokasyonlara başvurmaşının yönetememe krizi ve iktidar savaşından kaynaklı olduğunu belirtti. Bu durumun, gelişen mücadele dinamiklerinin sonucu olduğunun altını çizen Özçelik, bu yüzden MHP'li faşistlerin mücadeleyi sindirmek için iplerinin çözüldüğünü dile getirdi. Saldırıların sokaktan kaçılarak, "aman bize de dokunmasın" diye düşünülerek geriletilemeyeceğinin altı çizilen panel, provokasyonların, faşist saldırıların birlikte, örgütlü mücadeleyle geriletilebileceği vurgulandı.

Panel, AB'ye, ABD'ye ve provokasyonlara karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısıyla son buldu.

Gençlik grupları, TAYAD bildirilerini birlikte dağıttı

Trabzon'daki linç girişiminin ardından, geçtiğimiz haftalarda Ankara'da sendika ve DKÖ'ler tarafından gerçekleştirilen eylemin bir benzeri de 21 Nisan günü gençlik grupları tarafından yapıldı. Ankara Gençlik Derneği, SGD, Ekim Gençliği, DGH, ÖEP, Tüm-İGD, Maya ve Kaldıraç üyesi 150 kişi, Yüksel Caddesi'nde yaptıkları basın açıklamasının ardından, TAYAD bildirilerini dağıtarak Abdi İpekçi Parkı'ndaki aileleri ziyaret ettiler.

Öğrenciler adına açıklama yapan Erdem Sevim, saldırıların hak ve özgürlükler mücadelesine ve halka karşı olduğunu belirterek, geçmişte de benzeri provokasyonlarla meydanların kana boğulduğunu hatırlattı. 15 Nisan günü meclis önünde provokasyonlara ve tecrite karşı seslerini duyurmak isterken tutuklanan 3 TAYAD'ının serbest bırakılmasını isteyen Sevim, "Provokatörler yargılanmalıdır!" dedi.

"Provokasyonlara ve Linç Girişimlerine Karşı Birleşelim" pankartı ve "Provokatörler Yargılsın" dövizleri taşıyan gençlik örgütleri TAYAD'ın "Hapishanelerde neler oluyor bilmek hakkınız" bildirilerini dağıtarak, Abdi İpekçi'de direnen TAYAD'lı Aileler'i ziyaret ettiler. Burada, TAYAD'lı Aileler adına Haşim Akgün gençliğe yönelik bir konuşma yaptı.

YAYGINLAŞTIRALIM...

TAYAD bildirileri devrimcilerin, demokratların, sendikaların, DKÖ'lerin, öğrenci gençliğin elinde sokaklarda dağıtılıyor.

Faşist saldırılar, Trabzon'da ortaya konulan provokasyon, kuşkusuz salt TAYAD'ın sorunu değildir. Bu anlamda, Ankara'da, sendika ve DKÖ'lerin ardından gençlik örgütlenmelerinin eylemi örnek alınmalıdır. Salt protesto ile kalmayan, oligarşinin sindirmek istediği kesimi anlamlı bir şekilde sahiplenmeye dönüştüren bu eylemler, yaygınlaştırılabilir. Bugün saldırı TAYAD'a yönelmişse; "hepimiz TAYAD'lıyız" diyebilmeliyiz. Bunu pratik olarak ortaya koyabilmeliyiz. Oligarşinin karşısına böyle bir duruşla çıkmak, tüm solu halk nezdinde güçlü kılacaktır.

YIKIMA KARŞI DİRENİŞ MEŞRU HAKTIR

Gecekondu yoksullarının direnişi karşısında, AKP hükümeti halk düşmanı yüzünü bir kez daha göstererek, dünyanın her yanında, Türkiye tarihinin her döneminde en meşru haklardan biri olarak görülen, gecekondu halkının direnme hakkını cezalandırmak istiyor. Amaç; hiçbir alt-yapı hazırlamadan, halkın barınma ihtiyacını karşılamadan İstanbul'da gecekondu mahallelerini yoketmek.

'Acil kamulaştırma' kılıfıyla yıkım

Bakanlar Kurulu geçtiğimiz hafta yapılan toplantısında İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne "acil yıkım yetkisi" verdi. Resmi açıklamalara göre; "dere yatakları, kamu arazileri ve deprem riski yüksek yerlerde" bulunan, 90 bin binanın yıkılması hedefleniyor.

"Dere yatakları, deprem riski..."; ne de ulvi amaçlar görüyor musunuz. AKP iktidarının sermayenin iktidarı olduğunu, bütün kaynakları IMF borçlarına, işbirlikçi tekellerin kasalarına akıttığını bilmesek, büyük bir imar hamlesinden bile söz edilebilir. Ama gerçek böyle değil. Bütün yıkımlarda amacın talan ve peşkeş olduğunu bu ülkenin gecekonducuları çok iyi biliyor.

Depreme ilişkin tedbir anlamında hiçbir çalışmanın olmaması bir yana, tek çare de yıkım değildir. Kaldı ki, evleri yıkılan halk ne yapacak, bunun cevabı yok. Planlanan uygulamaya göre, belediye, artık mahkeme kararı beklemeden bölgesel yıkımlar yapacak. Ayamama Deresi için 'acil kamulaştırma' izni alan belediye, binlerce yeri 'acil kamulaştırma' kılıfıyla yıkmak istiyor. Bu öyle bir yetki ki; evin sahibine ne bedel ödeneceğini de yine kendisi belirleyip, bankaya yatıracak, ev sahibi buna itiraz etse dahi yıkım durdurulmayacak, mahkeme itiraz davasına yürütmeyi durdurmadan devam edecek. Yani gecekondu halkının hukuk yoluyla da hakkını araması fiilen ortadan kaldırılmış olacak. Geriye kalan ise, elbette zaten en geçerli yol olan **DİRENİŞ**.

Bunu bilen AKP direnenleri de cezalandırmayı planlıyor.

Yeni Yerel Yönetimler Yasası, yıkmayan belediyeyi cezalandırmayı öngörürken, belediyeler de

TCK'dan buldukları bir maddesiyle, yıkıma karşı direnenler hakkında 1 ila 5 yıl arası hapis cezası istemiyle suç duyurusunda bulunacak. Nitekim, ilk

örnek, Avcılar için yaratılmak isteniyor. Evlerini, barınma haklarını korumak isteyen halk cezalandırılmak isteniyor.

Tüm bunlar AKP iktidarının yoksullara düşmanlığını gösterirken, aynı zamanda masa başı hesaplarıdır. Bu hesapların halkın direnişine çarptığını en son Avcılar'da gördük. Gecekondu halkı meşru direniş hakkını yine kullanacaktır, hiçbir şey, halkın barınma hakkını yoketmenin kılıfı olamaz. Gecekondulaşmanın sorumlusu halk değil, düzendir. Yoksulların bu yüzden her türlü direnme hakları meşrudur.

girdiğiniz her mahallede, keşcenizle yerle bir etmek istediğiniz her gecekondu da bu haykırışı duyacaksınız: Yıkıtmayacağız, direneceğiz

Kurtköy halkı: 'Mahallemizi yıktırmayacağız'

Kurtköy ve Cambaztepe Mahallesi halkı Kurtköy bölgesindeki yıkımı protesto etmek için birleşerek Pendik Belediyesi'ne yürüdü.

5 otobüsle ilçe Pendik'e gelen halk, burada "**Mahallemizi Yıkıtmayacağız**" yazılı Kurtköy halkı imzalı pankart açarak yürüyüşe geçti. 300 kişi, "Barınma Hakkımız Engellenemez, Kurtköy Bizimdir Bizim Kalacak" sloganları ile belediye önüne geldi. Mahallede oluşturulan Yıkım Karşıtı Komite adına Ali Doğan, bir açıklama yaptı.

Açıklamada yıkıma karşı direnme kararlılığı ve yıkımın ada-

letsizliği vurgulandı. Daha sonra oluşturulan 7 kişilik heyet Belediye Başkanı Erol Kaya ile görüşmek üzere belediyeye girdi. Ancak, halkın evlerini yıkmak isteyenler, halktan kaçıyordu.

Kitle dışarıda, "Kurtköy Burada Erol Kaya Nerede, Direne Direne Kazanacağız" sloganları atarken, heyet, belediyeden yetkililerle görüştü. 1 saat süren görüşme sonucunda, sorumluluğun Büyükşehir Belediyesi'ne atılmasıyla, görüşme sona erdi.

Çıkışta bir açıklama yapan heyet, Büyükşehir'e de gideceklerini, yıkımlara karşı direnişlerinin süreceğini dile getirdi.

ipleri çözüldü

Genelkurmay'ın Mersin bayrak provokasyonu sonrası açıklaması, faşistlerin iplerinin çözüldüğünün de beyanıydı aynı zamanda. Bunun, Trabzon'da açık bir şekilde gördük. Samsun'da, Sakarya'da, Eskişehir'de, İstanbul'da devam etti. MHP lideri Bahçeli'nin, "ülkücüleri kimse sokağa çekemez" beyanının gerçeği yansıtmadığı sonraki günlerde de ortaya çıkmaya devam ediyor. Faşist saldırılara her gün bir yenisi ekleniyor. Trabzon başta olmak üzere, linç girişiminde bulunanların, saldırıları gerçekleştirenlerin tutuklanmaması, her yerde polisle işbirliği içinde rahatça hareket etmeleri öylesine pervasız hale getirmiştir ki, bildiri dağıtan insanlara "izinli mi" diye, adeta polis gibi sorular sorabilmektedirler.

Polisin Yardımcı Gücü Misyonuna Tam Uyum; Rozetleri Eksik Sadece

23 Nisan günü bir grup HÖC üyesi, saat 18.00'de Bağcılar merkezinde 1 Mayıs bildirileri dağıtmaya, sesli propaganda ile 1 Mayıs çağrılarını yapmaya başladılar. Halkın yoğun ilgisiyle karşılaşan HÖC'lüler, demokratik faaliyetlerini sürdürürken, yakında bulunan Ülkü Ocağı'nda toplanan faşist güruh, HÖC'lülerin üzerine yürüdüler. "Bu bildiriler izinli mi?" gibi, polis sorularıyla HÖC'lülerini taciz etmeye, bildiri dağıtımını engellenmeye çalışan faşistler, HÖC'lülerin kararlı tutumu sonucu geri attılar.

Trabzon'dan öğrenmişler; bildiri için izin alınır, alınmamışsa linç etmek meşrudur! Hatırlayın; Başbakan Tayyip'den TBMM İnsan Hakları Komisyonu Üyesine, Trabzon Valisi'nden, medyanın anlı şanlı köşe yazarlarına kadar böyle söyleyip yazmadılar mı? Adına "milletin hassasiyeti" demediler mi? "İzinsiz bildiri dağıtan grup" diye bahsetmediler mi TAYAD'lılardan?

Sorumsuzluk, cehalet, suçu bilerek aklamak... ne dersiniz deyin; açık olan şu ki, konuya ilişkin gerçeği çarpıtan her açıklama faşist gruha verilen destek olmuştur.

Öte yandan, Bağcılar'da yaşanan olay, faşistlerin polisin yardımcı gücü misyonunu ne denli benimsediklerini göstermektedir. EMEP

Faşist saldırılar sürüyor

üyelerine Ülkü Ocakları'nda yapılan işkenceyi de buna ekleyince, yakında ev aramalarına da gelirlerse kimse şaşmasın!

Tayyip Erdoğan, güya "kimse kendini güvenlik güçlerimizin yerine koymasın" diyor. İçişleri Bakanı Aksu, "güvenlik güçlerimiz görevlerinin başındadır, vatandaşlarımız dursunlar..."

diyor. Ama, bu açıklamaların hiçbir anlamı olmadığını faşistler de çok iyi bilmektedir. Tek bir provokatör tutuklanmamışken, faşist saldırılarda bizzat yeralanlar ellerini kollarını sallayarak geziyorken, provokasyonun planlayıcısı olduğu tartışmasız olarak ortaya çıkan polis şefleri koltuğunda oturuyorken (ki, kendilerine teşekkür etmektedir hükümet); faşistler neden dinlesin bu açıklamaları?

Bağcılar'daki faşistlere sorulacak mı; sen kimsin, hangi hakla izin sorarsın, neyi planlarsın, diye? Sormayacaklardır! Ve bu yüzden AKP iktidarı faşist saldırılardan, provokasyonlardan sorumlu olmaya devam edecektir.

Gençlik Faşist Saldırıların Hedefi

Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi Mobilya Dekorasyon Bölümü öğrencisi Mehmet Emin Özyalçın, can güvenliği olmadığı için girdiği Öğretim Üyesi İhsan Küreli'nin odasında 15 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğradı. 22 Nisan günü yaşanan saldırı sonucunda, Özyalçın, 3 günlük iş göremez raporu aldı ve Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Özyalçın yaşanan saldırıyı şöyle anlattı;

"Dersim bittikten sonra okuldan çıkmak için kapıya yöneldim, kapıda bazı kişilerin beklediğini gördüm ve şüphelendim. Bunun üzerine okul yönetiminin bulunduğu kata çıktım üniversitenin hocalarından İhsan Küreli'nin odasına gittim. Kendisine okuldan çıkmam için bana eşlik etmesini aksi takdirde can güvenliğimin olmadığını ve başıma geleceklerden okul yönetiminin sorumlu olacağını söyledim. Hocamla beraber tam kapıdan çıkacakken odanın kapısı açıldı ve 15 kişilik faşist bir grup odaya daldı. Beni dövmeğe başladılar hocanın araya girmesiyle kaçtılar."

Gazi Üniversitesi'nde yaşanan ilk faşist saldırı değil bu. Devrimci demokrat öğrenciler, defalarca polis korumasındaki faşistlerin saldırısına uğradılar ve okul yönetimi onlara soruşturmalar açtı, onlar gözaltına alındılar.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde de, 30 kişilik faşist grup, 1 Mayıs afişleri yapan KÖZ Dergisi çalışanı Atilla Sultan'a saldırdı. Tınaztepe Kampüsü'nde 26 Nisan günü gerçekleşen saldırıda yaralanan Atilla Sultan hastaneye kaldırılırken, faşistler, Eğitim Fakültesi'ne yönelerek burada devrimci demokrat öğrencileri taciz etmeye çalıştılar.

Faşistler öğrenci gençliği saldırılarla yıldırırmaya çalışırken, oligarşinin kolluk güçleri de boş durmuyor. Ankara Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü 2. sınıf öğrencisi Sarya Aktaş, 26 Nisan günü, yalnız kaldığı evinin önünden silahlı 3 kişi tarafından kaçırılarak, Eryaman'da boş bir araziye götürüldü. Burada ölümle tehdit edilen Aktaş, kendisine "artık rahat yaşayamayacaksınız" diyen bu üç kişinin polis ya da özel bir birimden olabileceğini söyledi. Yaşadığı olayı, 1990'larda sıkça rastlanan kontra yöntemlerine benzeten Aktaş, İHD'ye başvurarak yaşadıklarını anlattı.

Faşist Provokatörler Adana'da Görev Başındaydı

DEHAP'lı gençler, 23 Nisan günü İnönü Parkı'nda, bölgede süren askeri operasyonların durdurulması talebiyle basın açıklaması yapmak için toplandılar. Daha açıklamaya başlamadan, eylemden haberinin önceden olduğu anlaşılan bir grup faşist, "Ya Allah Bismillah Allah-u Ekber", "Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez" sloganları atarak DEHAP'lılara saldırmak istedi. Polisin DEHAP'lıları çembere alması ile saldırı gerçekleşmedi ve basın açıklaması yapıldı.

Faşistleri eylem yerine getiren polis, yine "araya girme" senaryosuyla mesaj veriyor. DEHAP'lılara, istediğimiz zaman saldırtırız deniliyor.

DEHAP'a yönelik bir başka provokatif saldırı girişimi de Bursa'da yaşandı. 25 Nisan günü, Bursaspor-Adanaspor maçı sonrası, 20 kişilik faşist bir grup DEHAP'ın bulunduğu pasajın girişindeki bir işyerinin kepenklerini tekmeleyerek provoke etmeye çalıştılar.

Şarlatan milliyetçiler böyle soydular halkı:

MHP'liyim dedim ihaleyi aldım

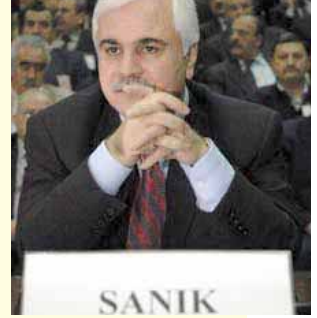
Milliyetçilik söylemiyle, yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı mücadele yalanıyla halkın oyunu alıp iktidar ortağı oldukları gün iktidar nimetlerinden yararlanmaya başlayan MHP'lilerin pislikle ri dökülmeye devam ediyor.

MHP yöneticilerinden, Eski Bayındırlık ve İskân Bakanı Koray Aydın'ın Yüce Divan'da yargılanmasına 26 Nisan günü devam edildi. Hatırlanacağı gibi Koray Aydın, ihalelerden trilyonlarca rant elde etmekle, usulsüz ihale vermekle suçlanıyor.

Davada ifade veren müteahhit Hasan Cansız, ihalelerin nasıl verildiğini şu sözlerle anlattı:

"Koray Aydın'a MHP Keçiören Teşkilatı'ndan olduğumu söyledim. Kayseri'deki Kapalı Çarşı'nın tamiratı işi bana verildi. İhalenin bana verilmesine şaşırdım. Bu indirimle ihalenin verileceğini düşünmüyordum".

İşte böyle soyuyorlar halkın parasını! Ne milliyetçiliği, ne bayrağı, ne vatani; varsa yoksa kasaları! "Büyük Ülkücü" Koray Aydın babasının kesesinden değil, halkın cebinden dağıttı bu peşkeş ihalelerini.

Siyanürcü Tekel Memnun

İzmir 1. İdare Mahkemesi'nin, Bergama'daki altın madeninin faaliyetlerinin, bilirkişi incelemesine kadar durdurulması yönündeki kararı, Bölge İdare Mahkemesi'nce, "incelemenin sonucunu beklemeye gerek yoktur" şeklinde değiştirilerek, siyanürlü altın arayan emperyalist tekel memnun edildi.

Resmen yasalara karşı hile yaparak, durmadan işletmecisi değiştirilen madenin yeni sahibi olan İpek Matbaacılık ve Koza AŞ., 15 yıldır mahkemenin aleyhine verdiği kararı uygulamayıp üretimi hükümetlerin izni ile sürdürdüğünü unutup, köylülere "herkes yargı kararına saygı göstermelidir" çağrısı yapması ise tam bir kome-di oluşturdu.

Bergama köylülerinin avukatları ise, bu kararın, ABD Büyükelçisi Edelman'ın müdahalesi sonrası alındığı izlenimi verdiği dikkat çektiler.

Ahlakın özünü belirleyen, sınıflar gerçeği ve ideolojidir. 5 kişiyi binlerce kişinin linç etmeye çalışması, bir bayanı ortasına alıp tekmeler yağdırmak, zulme karşı çıkanları susturmaya çalışmak, yalan ve iftira; hangi sınıfın, hangi ideolojinin ahlakını yansıtıyor?

MHP'nin Ahlakı

Ahlak, sözlüklerde; *“insanların gerek birbirlerine, gerekse topluma karşı ödevlerini belirleyen insan davranışları ile birarada yaşama kurallarının, standartlarının bütünüdür”* diye tanımlanır.

Ama, tarihsel gelişimi içinde ne tek bir ‘ahlak’tan sözedilebilir, ne de çeşitli sınıfların aynı anda varolduğu bir toplumda tek bir ahlak vardır. Örneğin, tarihsel gelişimi içinde baktığımızda; feodal beyler ve feodalizmin egemen unsuru din, **sömürücü ahlakı** savunurlar. **Burjuva ahlak**, özel mülkiyet temeline oturduğu içindir ki, ilkeleri ve tavrı bencilliği ve bireyciliği yansıtır. Emperyalist burjuva yaşamı ve davranışı, halkların ortak çıkarlarına ve tarihin akışına aykırı olduğu içindir ki, ahlaki değildir. **Emperyalist ahlak**, en çıplak ifadesini ise, faşizmde bulur. Hitler ve Mussolini faşizminde, sömürge tipi faşizmin egemen olduğu ülkemizde, bu ahlakın binlerce örneğine tanık oluruz.

Tüm bu sömürücü sistemlerin karşısında, **sosyalizmin temsil ettiği ahlak** vardır ki, kaynağını; kapitalist sisteme karşı gelişen proletarya ahlakından ve emekçi halkın baskıya ve haksızlığa karşı mücadelesinde biriktirdiği ilerici ahlak ilkelerinden alır.

Yani, sınıflı toplumlarda, her sınıf kendi ahlakını yaratır ve geliştirmenin mücadelesini verir. Bir yanıyla, sınıflar arası çatışma bu alanda da kendisini ifade eder, yansır. O zaman, şunu da eklemeliyiz. Ahlak, sadece davranış standartları değil, aynı zamanda, insanın, bir sınıfın, sosyal tabakanın ideolojisini de yansıtır. Bir başka deyişle, ahlakın içeriğini belirleyen, ekonomik ve sosyal düzen ve onun ideolojisidir. Dolayısıyla; *“Ahlak standartları sınıf çıkarlarını yansıtır.”*

Gericileşen, tarihin akışına ayak uyduramayan sınıfın temsil ettiği ahlak da, gericileşmeyi, bencilliği, çürümeyi temsil eder. Bugün, burjuvazinin ve her türden burjuva akımın ahlakı böyledir.

Bir başka, altı çizilmesi gereken nokta ise, ahlakın, devletin doğuşundan, toplumların kanunlarla yönetilmeye başlamasından önce ortaya çıktığı ve üretim tarzında, sosyal sistemde meydana gelen değişimlerle de şekillenip, değiştiği gerçeğidir. Bu uzun bir tarihsel süreçtir ve bütün kanunlardan, devletin ordusu, polisi ve hapishanelerinin temsil ettiği “güç”den çok daha güçlüdür, ahlak.

Bu tanımlamalar ışığında bakıldığında, biz halkın ahlakından sözediyorsak; ezilen sınıfların ahlakından sözediyoruz demektir. O ahlak ki, geleneklerde, “töre”de, namus ve erdemde, dürüstlükte, adaletli olmakta, paylaşımcılıkta, dayanışmada, zulme karşı olmakta, mazlumdan yana olmakta ifadesini bulur. Ve genel bir doğrudur ki; **bir davranış ancak objektif olarak iyi ve adaletli olduğu zaman ahlakidir.**

Şimdi bu saptamalardan yola çıkarak, Trabzon’a dönelim ve oradan MHP’ye, onun temsil ettiği ahlaka bakalım; iyi olan, adaletli olan tek bir kare görülebilir mi orada?

Düşünün ki, gerçeği bilerek polisle işbirliği içinde “bayrak yaktılar” diye yalan yayıp linç ortamı yaratıyor. Niye? Siyasal çıkarları için. Sömürü ve zulüm sisteminin koruyucusu Genelkurmay’dan aldığı talimatın gereğini yerine getirmek için. Provokasyonlarla, saldırılarla “güçlenmek” için. Ve bu ahlak; yere düşürülmüş bir bayana, yüzlercesi birikmiş tekmeler yağdırıyor, saçlarından çekiyor, yetmiyor, “verin onları bize parçalayacağız” çığlıkları atıyor. Aradan birkaç gün geçiyor, bu kez de olayları incelemek üzere kentlerine gelen bir grup insanı, yani “misafirlerini” linç etmeye kalkışıyor.

“Üç beş cahil” mi diyorsunuz bunları yapanlara? Öyle değil, ama diyelim ki öyle olsun.

MHP yönetiminin linç güruhunu savunan açıklamaları biliniyor. Öte yandan; Trabzon üzerine yapılan TV programlarında kanal kanal gizen MHP yöneticilerinden **Mehmet Gül’ü** alın. Her şey ortaya çıkmış, ama hala bütün konuşmaları, bir bayrak yakma varmış üzerinden geliyor ve terör demagojisiyle, sahte milliyetçilik hamaseti ile linç güruhunu mazur gösteriyor.

O zaman burada, her türlü siyasi hesabın, devrimcilerin sindirilmek istenmesinin, iktidar kavgalarının ötesinde bir de ahlaki bir sorun var demektir. Trabzon'daki gürühtan MHP'nin en tepesine kadar benimsenen, içselleştirilen bir ahlaktır bu. Ve mafyacılık, haraççılık, çetecilik, Susurluk tetikçiliği gibi, MHP'lilerin içinde yer aldığı bütün kirli işler de bu ahlaktan besleniyor.

Bu ahlakın kimin ahlakı olduğunu anlamak için, MHP'nin hangi sınıfın çıkarlarını savunduğunu, tarihsel ve siyasal olarak nerede durduğunu görmek gerekir. Mevcut oligarşik sistemin devamından yanadır, tekelci sermayenin partisidir MHP. Bu sisteme yönelik "itirazları", kendisinin bu yapı içerisindeki yerine ilişkindir sadece. Tabanında, şu bu Ülkü Ocağı ya da MHP teşkilatlarında yoksul halkın çocuklarının olması bu tanımlamayı etkilemez. Sormamız gereken soru şudur: Hangi düzen partisi, kimin çıkarını savunuyor? Aldıkları kararlar kimin yararınadır? Yaptıkları işler kimin yararınadır? İşte bu yüzden **MHP, tekelci sermayenin partisidir.**

Egemen sınıflar halkın ezilmesini, sinmesini, korkmasını, mücadele etmemesini istemişlerdir her zaman. Halk bir kez mücadeleye başladığında da bunu bastırmanın yollarını aramışlardır. İşte MHP, bunun aracı olmuştur. Geniş kesimler içinde bir terör havası yaratmıştır. O, maşadır. MHP ortaya çıktığı her yerde, halk kesimlerinin önüne dikilmiştir. Bir fabrikada grev mi yapılıyor; MHP hemen orada peydahlanmış, grevcilere kurşun sıkmıştır. Bir üniversitede boykot mu var; orada MHP de vardır, boykot kırılcılığına soyunmuş, provokasyonlar yaratmış, eylemin gerçek hedefini kitleler nezdinde karartmaya çalışmıştır. Halkın politikleştiği, devlete karşı mücadele temelinde örgütlendiği bir bölge mi var; orada MHP de vardır. Katliamlarla bu örgütlenmeyi dağıtmaya çalışmıştır.

Grevlerde, boykotlarda dile getirilen taleplerin içeriğinin hiçbir önemi yoktur, MHP'nin görevini yerine getirmesi için. Örneğin Trabzon'da, 118 insanın hayatını kaybettiği bir sorunu, tecriti dile getiren insanlar olur bazen hedef. Bazen de, aynı günlerde Sivas'ta yaşandığı gibi, daha ucuz ulaşım, barınma isteyen öğrenciler olur.

Demagojik bütün söylemlerine karşın, özünde sömürü sisteminden yana olduğu için, onun ahlakını yansıtır MHP. Hem de en pespaye haliyle taşır bunu bünyesinde. Trabzon'da, mafya çetelerinde, Susurluk'ta görülen de budur. Muhalefette yoksulluktan, yolsuzluktan söz edip iktidar koltuğunda IMF anlaşmalarının altına imza atmakta, depremzedelere ev yapımında dahi yapılan yolsuzlukta görülen bu ahlaktır.

Halkın değerleriyle ilgileri yoktur. **Bu ahlakı, bir ulusun, Türk ulusunun kültürü ve ahlakıyla bütünleştirmek, MHP'nin bu havada ortada dolması ise, Türk halkına en büyük hakarettir. Türk halkı bunu zül saymalıdır.** Orta Asya'dan Anadolu'ya yoktur böyle bir kültür. Bu, faşizmin kültürüdür. Aynı ruh halini, aynı ahlakı, başka bir milliyetten olsa da Naziler'de, İtalyan faşist milislerinde, Franco'nun yetmelerinde görürsünüz ancak.

Bugün MHP denildiğinde en geniş halk kesimlerinin aklına ne gelir; oligarşik katliamlarda kullanılması gelir. Haraççılık, Susurluk, kafa kulak kesen, kollarında MHP amblemleri özel timciler, adam kaçırıp Ülkü Ocakları'nda işkence yapan serseriler, çek senet mafyacıları, çuval cinayetleri... gelir.

Türk halkı, yüzyıllar boyu zulmün karşısında olmuştur; sarayların, saltanatların, faşist devletin hizmetinde değil. MHP ise tam da bunlardır. Ve bu durumunu belirleyen, temsil ettiği sınıfın, faşist ideolojisinin karakteridir.

"Kapitalistlerin bekçisi olmadığımızı göstermeliyiz..."

MHP, giderek azalsa da, baştan bu yana "anti-kapitalist" sloganlar kullanır. Bunun ilk nedeni; gerçek yüzünü gizlemektir. İkincisi ise, düzenin dışladığı, düzenin hiçbir nimetinden yararlanamadığı için doğal olarak öfke duyan işsizler içinde örgütlenebilmektir.

"Devleti koruma"ya soyunan, bütün pratiği halka ve devrimcilere saldırmaktan ibaret olan bir yapıda düzene karşı bir tavır veya slogan her zaman sırtıtmıştır. MHP içinde de zaman zaman bu gerçeği görenler çıkmıştır. Örneğin Komünizmle Mücadele Derneği'nin 1968 Haziran'ındaki kongresinde bir grup, okudukları bildiride şöyle diyorlardı: "Komünizmle Mücadele Derneği, para babalarının kasalarını bekleme derneği durumuna düştü. Biz, Komünizmle mücadele edelim derken, imansız kapitalistlere rahat sağladık. Artık bu yoldan dönmeliyiz. Millete, kapitalistlerin, toprak ağalarının, sömürücü tüccarın, para babası millet ve milliyet düşmanlarının bekçisi olmadığımızı göstermeliyiz." (Milli Hareket, Temmuz 1968)

Tabii "kapitalizme de karşı" olduklarını gösteremediler. Çünkü değillerdi. Bu düşünceleri taşıyanlar da tasfiye edildi. Sivil faşist hareket, tekelci para babalarının, toprak ağalarının bekçisi olmaya devam etti. Çünkü, ya kapitalizmden yana olunacaktır, ya sosyalizmden. İkisinin arasında başka bir düzen yoktur. Bu nedenle, kapitalizmin savunucusu MHP'nin "yoksulluğa çözüm" bulması, eşyanın tabiatına aykırıdır. İktidar ortağı olduğu günler bile bunu görmek için yeterlidir.

'Ermeni meselesi' ve 'Öcalan davası' üzerinden Şovenist Kampanya

Mersin'de bayrak provokasyonu etrafından geliştirilen şovenist kampanya, başlatanlar tarafından şimdilik "soğumaya bırakıldı". İhtiyaç duyduklarında, "bayrak yaktılar" senaryosu uydurup benzeri bir havayı yaratacaklarını görmüş olmanın mutluluğu ile, şovenizmi başka araçlar üzerinden geliştirmeye devam ediyorlar.

1- ÖCALAN'IN YENİDEN YARGILANMASI Kürt Halkının Talepleri, Şovenizm Propagandasıyla Boğulamaz

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın avukatlarının AİHM'e yaptığı başvuru sonucu, yeniden yargılanması gündemde. AİHM kararını henüz açıklamadı. AB'nin çeşitli politik hesapları nedeniyle şimdilik resmi açıklama yok ama, kararın yeniden yargılama yönünde çıkacağını, bayrak provokasyonunun en cafcaflı günleri sırasında CHP lideri Baykal açıkladı. Doğru ya da yanlış ayrı bir konu ama, Baykal'ın amacının; şovenizmi daha da kışkırtmak olduğu açıktı. Çeşitli gerici kesimlerden itirazlar yükseldi; Öcalan yeniden yargılanamazdı! Olağanüstü koşullarda yaptıkları mahkemenin hukuksuzluğunu örtmek ve muhtemel ortaya çıkabilecek, Kürt halkının talepleri temelindeki bir havayı baştan engellemekti bu itirazların nedeni. Genelkurmay ve maşası MHP başta olmak üzere, şovenizmin yükseltilmesinden çıkarları olanlar, bunu iktidar rantına dönüştürmek istemektedirler. Yargının bağımsızlığından, Türkiye'nin egemen bir devlet olduğundan dem vuruluyor. Bunların gerçeğe alakası olmaması bir yana, Koppenhag Kriterleri'nden, AB'ye girmekten sözedenler kendileri değil miydi; o zaman AB'nin hukukunu da uygulayacaksınız! Oligarşi, işine geldiğinde AB'ci, gelmediğinde "benim özgün koşullarım" diyerek, yan çizme hakkı istiyor.

Öcalan'ın hangi koşullarda yargılandığı herkesin malumudur. "Normal" bir mahkemede yargılanması da hukuksuzluğu değiştirmeyecekti. Oligarşinin ne Öcalan'ı ne başka bir Kürt yurtseverini yargılama hakkı yoktur. Kürt halkının haklı demokratik talepleri yok sayılamaz.

2- "ERMENİ MESELESİ"

'Karşı Atak' Taktiği ve Yalanlarla Gerçekleri Değiştiremezsiniz

Şovenizmin bugünlerde bir diğer malzemesi

de "Ermeni meselesi". Oligarşi, "karşı атаğa geçme" taktiği ile, tarihi gerçekleri bir kez daha çarpıtma kampanyasına hız verdi. Genelkurmay'dan iktidara, medyadan muhalefete kadar, oligarşi içi bütün kesimler, aslında soykırım olmadığını, emperyalist devletlere kanıtlamaya çalışıyorlar. Emperyalistlerin derdinin gerçekler değil, bu tür tarihi olaylar üzerinden ülkelerden siyasi, ekonomik, askeri çıkarlar elde etmek olduğu bilinen bir politikadır. Oligarşi de bunu bildiği için, "karşı atak" oyununda, perde önüne propagandayı çıkarırken, perde arkasından İncirlik'i Bush'un ayaklarına seriyor.

Tarihi gerçekleri bu uydurma kampanyalarla değiştiremezsiniz.

Örneğin Genelkurmay, ilk kez arşivlerini açtı deniliyor. Yalan! 12 Eylül ile birlikte bu arşivler düzenlenmeye başlandı. Görevlendirilen onlarca resmi "tarihçi"nin "titiz" ayıklaması ile, bugün "açtıkları" arşiv kaldı geriye. 19 Aralık katliamını hatırlayın; Genelkurmay katliam sahnelerini, nasıl diri diri yaktığının görüntülerini değil, "şefkatli jandarma" senaryosunun sahnelerini dağıtmıştı medyaya. Şimdi açtık dediği arşivler de aynı mantıkla hazırlanmış bir arşivdir.

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün "yıllık değerlendirme" konuşmasındaki "Ermeni meselesi" bölümü bu karşı atak kampanyasının içeriğini de vermektedir.

"Bir savaş içinde bulunan Osmanlı Devleti, kendisine karşı isyan eden, işgalci devletlerle iş birliği yapan, yerli Türk halkına karşı katliamlar başlatan ve bağımsızlık için silahlı siyasi faaliyetlere başvuran bir kısım Ermeni kuruluşlarından dolayı Türk toplumunun misillemesinden Ermeni toplumunu koruyabilmek için 1915 Mayıs ayında tehcir hareketini başlatmıştır..."

Meğer Talat Paşa ne soylu bir Osmanlıymış ki, Ermeniler'i kurtarmak için çoluk çocuk yüzbinlerce Ermeni'yi yollarda telef olacak şekilde tehcire göndermiş, katliamdan geçirmiş!!!

Bu sözlerden çıkan iki sonuç var:

1- Tehcirin suçlusu İttihat Terakki de değil, "misillemeye hazırlanan Türk toplumu".

2- "Türkler'i bir kısım Ermeni kuruluşları katletti", ama biz "Ermeni toplumunu tehcir ettik".

Üstelik, bugüne kadar resmi tarih tezi olan ve tehcirin gerekçesi olarak sunulan; "ordu ve dolayısıyla devlet kendisini güvende hissedebilmesi için bu tehcir kararını almaya mecburdu" söylemiyle de çelişiyor Özkök'ün sözleri. Tarihi gerçekleri çarpıtmaya kalkarsanız, şovenist propagandanın batağında debelenmekten başka yapabilecek bir şeyiniz olamaz.

1959 yılında, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Org. Rüştü Erdelhun, İzmir'deki ABD 6. Taktik Hava Kuvvetleri Karargahı'nda Amerikan askerlerine hitap etmektedir: "Bu memleket bizim değil, sizin dir..." Onyıllardır

sömürge ülke Türkiye'nin bir gerçeği olarak geçerliliğini koruyor bu söz. Geçmiş statüsüne göre çok daha kapsamlı olarak İncirlik Üssü'nün Amerikan emperyalizmine tahsis edilmesinin başka hiçbir anlamı yoktur. Genelkurmay başkanları, hükümetler değişmiş, ama her gelip giden hükümet, "Bu memleket bizim değil, sizin dir" sözünü yinelemeye devam etmiştir.

ABD'nin, İncirlik'i lojistik üs olarak kullanma, sevkiyatları sırasında izin almama gibi, ağır koşullar içeren isteği, AKP iktidarı tarafından yerine getirildi. Ancak hemen belirtelim ki; hükümet kararnamesi hazırlanmadan üç ay önce, İncirlik konusundaki Amerikan isteklerinin karşılanması, Genelkurmay tarafından hükümete iletildi. Bayrak etrafından milliyetçilik şovu yapanların gerçek yüzleri budur işte; emperyalizme karşı "Bu memleket bizim değil, sizindir" derler, bu işbirlikçiliklerini gizlemek için sahte milliyetçilik maskesini elden bırakmazlar.

İşbirlikçiliğin değişmeyen geleneği; vatan hainliği halktan gizlenir

Amerika'nın İncirlik'i nasıl kullanmak istediğini, hangi tavizleri istediğini biliyoruz, dergimizin geçmiş sayılarında da bunlara yer verdik. AKP hükümetinin hangi koşullarda verdiği ise SIR! (ABD açıklayınca öğreneceğiz anlaşılır!) Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, aldığı kararı, Resmi Gazete'de dahi yayınlamadı, anlaşmanın içeriği açıklanmadı, sorular karşısında Abdullah Gül, sadece "blok izin verildi" demekle yetindi ve bolca "blok izin" üzerine terminoloji dersleri ile demagoji yaptı.

Bütün ikili anlaşmaların, emperyalistlere verilen bütün tavizlerin değişmez

İncirlik'te yine her şey HALKTAN GİZLENDİ

özelliğidir; halktan gizlenir. İşbirlikçilerin bu politikası öylesine köklüdür ki, yıllarca İncirlik'in ABD üssü olduğu bile gizlenmek istenmiş, "üs yok tesis var" denilmiştir. Bir ülke düşünün ki, 1950'den bu yana ABD ile sayısız ikili anlaşma imza-

lıyor, ama hiçbirinin içeriğini halk bilmiyor. Tayyip'in dilinden düşürmediği şeffaflık, işbirlikçilik söz konusu olunca nasıl da SIR oluyor.

Deneylerimizden, bağımlılık gerçeğinden, işbirlikçilerin karakterinden biliyoruz ki; Amerikan emperyalizminin istediği bütün şartlar yerine getirilmiştir. Bu gerçek, bugün değilse yarın pratik olarak da ortaya çıkacaktır. Topraklarımızın bölge halklarının daha fazla kanının dökülmesinde, ülkelerinin işgalinde nasıl kullanıldığı görülecektir.

İktidar için çatışan Genelkurmay ve AKP, işbirlikçilikte yan yanadırlar

Kıran kırana iktidar çatışması veren AKP ve Genelkurmay, bu konuda tam bir uyum içinde işgalcilerin isteklerini yerine getirmişlerdir. Peki neyin karşılığında?

Elbette bu tavizin altında köklü bağımlılık ilişkileri gerçeği vardır. Ancak güncel politik çıkarlar çerçevesinden bakıldığında, örneğin Ermeni Soykırımı'nı görüyoruz. Nitekim, İncirlik'in verilmesinden iki gün sonra, "Bush'un konuşmasında 'soykırım' demediği" haberleri yeraldı basında. Keza, ABD yönetimi aleni olarak, ABD Senatosu'nda Ermeni Soykırımı tasarısının geçmemesi için, "elimizi güçlendirin" demişti. Elle-

ri nasıl güçlendirilecekti; daha fazla tavizle. Oligarşinin inkarla silemediği kanlı tarihi, işte böyle emperyalistlerin elinde sürekli bir koz olarak kullanılıyor.

HALKA AÇIKLAYIN;

Bağımsızlık isteyenler adına soruyoruz; İncirlik neyin karşılığında, hangi koşullarda verildi? Türkiye halkı adına istiyoruz; İncirlik başta olmak üzere bütün emperyalist üsleri kapatın!

BAYRAK ŞOVUNA DEĞİL, GERÇEKLERE BAKIN!

**"Bayrak, vatan" diyen Genelkurmay
tavsiye etti**

**Linççileri "milletin hassasiyeti" diye
savunan AKP karar aldı; İncirlik her
şeyiyle Amerika'ya verildi**

**Vatanseverleri linç etmeye kalkışan
şarlatan milliyetçi MHP ve sahte
ulusalcılar ise, bu onursuzluk
karşısında susmayı tercih ettiler**

Muhalefeti Susturma Yöntemleri

AKP hükümeti, karikatürlü muhalefete tahammülsüzlüğünü, açtığı davalarla göstermişti. Bu iktidara demokratlık misyonu biçenleri yalan çıkarırcasına kafa yapısını her fırsatta gösteren iktidar, bu kez de hükümet aleyhine sloganları cezalandırıyor.

AKP, Slogana Da Tahammülsüz

Memur maaşlarını protesto etmek amacıyla 16 Temmuz 2003 tarihinde yaptıkları basın açıklaması sırasında AKP ve hükümete yönelik sloganlar attıkları gerekçesiyle, Kayseri’de 2 sendikacı hakkında açılan dava sonuçlandı.

KESK Kayseri Dönem Sözcüsü Halil Ünal ve SES Şube Başkanı Orhan Karakaya hakkında, AKP tarafından açılan davada 3 ay hapis cezası ve 3 milyar lira tazminat cezası verildi. Bununla da yetinmeyen Erdoğan, ayrıca manevi tazminat davası açtı. Bu dava ise henüz sürüyor.

Daha bitmedi! AKP hükümetinin bir politikası- nı eleştirmek, sloganla protesto etmek kolay mı; pişman etmek için ne gerekirse yapmaya karar vermiş iktidar. “Hükümetin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif ettikleri” suçlamasıyla 2 sendikacı hakkında takibat yapılması için Adalet Bakanlığı’na başvuruda bulundu. İzin verildiği takdirde, bu kez de 1 yıldan 3 yıla kadar hapisle yargılanacaklar. Kısaca asmaya az kaldı!!!

Burjuva demokrasisinin en pespaye uygulandığı ülkelerde dahi eşine ender rastlanan bu olay, iktidarın zihniyetini görmek açısından bir örnektir. AKP iktidarı, hiçbir biçimde muhalefet istemiyor. Hele sözkonusu olan, sol, devrimci, demokrat güçlerse; susturmak için her yolu deniyor. Katletmekten cezalarla susturmaya kadar çok çeşitli yöntemler kullanılıyor. AKP’nin ne denli despot bir zihniyete sahip olduğu daha da açığa çıkacaktır. Çizdikleri pembe tablonun sırmalarının dökülmesini engellemenin tek yolu olarak baskıyı görmektedir bu iktidar.

Para, Susturmak İçin Bir Silah

İktidarın, muhalif güçleri susturmakta bulduğu yeni silahı ise, para! Basın kanununda ve TCK’da, ağır para cezaları getirerek, asıl olarak devrimci basını susturmayı hedefleyen, ama onlarla da sınırlı kalmayarak her türlü eleştirel düşüncüyü bastırmayı planlayan iktidar, parayı bir cop gibi kullanmaktadır. Parası olan, eleştiri de yapabilir, düşüncesini de açıklayabilir, propagandasını da yapar.

Kayseri’deki dava, karikatüristler hakkındaki davalar bunun örnekleriydi.

Bir başka örnek ise, Bursa’da yaşandı. TKP il örgütü, 1 Mayıs afiş, pankartı asmak için belediyenin kurduğu BURFAŞ isimli şirkete başvurduklarında, her bir afiş için haftalık ücret ödemelerinin gerektiğini öğrendiler.

Bin Dolar’a Forum!

AKP hükümeti, parayı muhalefeti susturmanın aracı yapar da, “düşüncenin, bilimin yuvaları” olması gereken üniversiteler durur mu? İTÜ’de “bu bir üniversite midir?” konulu forum düzenlemek isteyen öğrenciler, rektörlüğe yaptıkları başvuruda, bin dolar ödedikleri takdirde forum yapabilecekleri cevabını aldılar.

Bunun eğitimin ticarileştirildiğinin önemli bir göstergesi olduğunu söyleyen öğrenciler, 22 Nisan günü, “Bu Bir Üniversite Değildir” pankartı açarak, bu durumu protesto ettiler. Taşkılla Kampüsü önünde biraraya gelen öğrenciler adına konuşan

Erdem Doğan, “sorun sermayenin üniversiteye ticarileşmeyi dayatmasıdır. Sermaye ve işbirlikçisi İTÜ Yönetimi, nasıl ki Armutlu’da bilimi tamamen sermayenin çıkarına peşkeş çekecek üniversiteyi şirketlerin basit bir teknoloji birimine düşürecek olan Teknokent’i kurabilmek için, yoksul halkın evlerine göz diktiyse şimdi biz öğrencilerin taleplerine de aynı saldırganlıkla karşılık veriyor” diye konuştu.

Doğan, bilginin meta, öğretim üyesinin aracı, öğrencinin müşteri olmadığı bir üniversite istediklerini söyledi. Öğrenciler, “Halk İçin Bilim, Halk İçin Eğitim” sloganları atarak, kartondan bin dolar maketini kampüs önüne bıraktılar.

Dini imanı para olanlar hiçbir ‘değer’ tanımaz

Denizli’nin Bekeilli İlçesi’nin AKP İlçe Başkanı Mustafa Kırılı’nın başkanı olduğu kooperatifin ürettiği şaraplara, Hz. Ali’nin kılıcının adı olan ve Alevi halkımızın bir değer olarak kabul ettiği ‘Zülfikar’ adı verildi. Alevi kuruluşları bu durumu protesto ederken, AKP’li başkan, güya “durumu izah için” yaptığı konuşmada, tam bir AKP’li olduğunu ortaya koydu.

Aleviliği tanınamakta ısrar eden Tayyip’in ilçe başkanı bakın ne dedi:

“Aleviler Müslümanlığı zayıf yaşarlar. Çok şarap içerler, onların dikkatini çekmek için bu adı marka yaptık.”

Aleviler’i aşağılamaya alışmış bir kültürle yetişen, üstelik dini imanı para olan bir kafa yapısının, bu “özü kabahatından büyük” izahı, acaba sadece onun kafasının ürünü mü? Tayyip’in kafası farklı mı?

Köyleri Böyle Bombaladılar

'gökten ateş ve ölüm yağıyordu'

24 Mart 1994 günü... Sabah saatlerinde Şırnak merkeze bağlı Kuşkonar ve Koçağılı Köyleri yerle bir edildi. Can pazarından 38 köylünün cesetleri kaldı geriye. Köylüler günlerce cenazelerini dahi alamadılar. Acı gözlerine, öfke yüreklerine bir ok gibi saplandı. Katliamcılığını yalanla gizlemeyi bir politika olarak sürdüren oligarşinin; OHAL Valiliği'nden TSK yetkililerine kadar açıklamalarında, bombalamanın PKK tarafından yapıldığı söylendi. Olayı yaşayan köylüler ise, bombalamanın uçak ve helikopterlerden yapıldığını ısrarla söylemelerine rağmen sonuç alamadılar.

Yıllarca süründükten sonra kapatılan dosya, geçen yıl, köylülerin avukatı Tahir Elçi'nin başvurusuyla yeniden açıldı. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, dosya üzerinde yaptığı inceleme sonucunda; PKK'nin öldürdüğüne ilişkin hiçbir delil bulunmadığını, köylülerin anlatımlarının bombalamanın helikopter ve uçaktan yapıldığı yönünde olduğunu, gerçeğin ortaya çıkarılmazsa,

'Türkiye'yi AİHM'de sıkıntıya sokabileceğini" ifade etti.

Davadan vazgeçmeleri için hâlâ JİTEM'in baskı yaptığını söyleyen köylülerden Mehmet Benzer ve eşi göç ettikleri Mersin'de, yaşadıklarını DİHA'ya anlattı. Bombalamada 8 aylık bebeği karnında ölen Fatma Benzer, üç çocuğunun bedenlerinde hala şarapnel parçaları olduğunu, çocuklarının bugün bile uçak sesinden korktuklarını ifade ediyor. Evde oturdukları sırada helikopterlerin sesini duyduğunu ve köyün üstünde bir süre uçtuktan sonra gittiklerini anlatan Fatma Benzer, şöyle devam ediyor:

"Helikopterler gittikten 5 dakika sonra iki uçak geldi. Önce Şırnak tarafına gittiler. Sonra tekrar köyün üzerine geldiler. İki bomba attılar. Biri bizim eve isabet etti. Eşim evin içindeydi. Bayılmışım. Gözümü açtığımda Kumçatı Beldesi'nde ayaklarım kırık, vücudumun her tarafı kan içinde, bir evdeydim."

7 yakınıni kaybeden Mehmet Benzer ise, cenazelerini ve yaralılarını almak için köye gi-

dişlerine asker tarafından engel olunduğunu anlattı. Daha sonra köye ulaştıklarındaki manzarayı ise şöyle ifade etti:

"Köy yerle bir olmuştu. Bütün evler yıkılmış. Komşu köylüler ve biz cenazelerin parçalarını yerden topluyorduk. Halen köyün üzerinden helikopterler dolaşıyordu. Yerden ceset parçalarını toplarken, helikopterler yaklaştığında ceset parçalarını alıp saklanıyorduk. 24 kişinin cesetlerini topladıktan sonra büyük bir kanal açtık. Bütün cenazeleri oraya koyduk. 15 gün boyunca bombalamalar devam etti. Gökten ateş ve ölüm yağıdı."

Neden mi bu zulüm?

Onlarca örneği yaşandığı gibi, koruculuk dayatılmış ve kabul etmemişlerdi, yurtseverdiler. Katledilmeleri için, oligarşi açısından yeterli nedendi bunlar. Yani, onlar "sözde vatan-daş"tı. Ama sanmayın ki, AİHM kaygısıyla yeniden gündeme gelen davada, katiller cezalandırılır. Bir yolu bulunup yine akanacaklardır. Yüzlerce köy yakıldı, göç ettirildi, köylüler katledildi. Ortada tüm bu suçlardan yargılanan, katliamlardan tutuklanan bir tek kişi var mı? Aksine, katilleri ödüllendirmiş-tir oligarşi.

Sayı 156

24

1 Mayıs
2005

İşkencecilere beraat!

İskenderun'da 1999 yılında, "PKK operasyonu" kapsamında gözaltına alınan 16 yaşındaki N.C.S. ile 18 yaşındaki F.D.P.'ye "işkence yapmak, cinsel taciz ve coplu tecavüz"den yargılanan 4 polis, "işkenceye sıfır tolerans" soytarlığı arasında beraat ettirildi. 22 Nisan'da, İskenderun 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen karar duruşmasında, mahkeme heyeti, sivil polisleri salondan dahi çıkarmazken, Savcı Temim Mehmet Çalkan, gençlerin avukatının konuştuğu sırada salona sırtını döndü.

Komiser Gürkan İlhan ile polisler Murat Çakır, Aysun Yüksel ve Halil Özkan'ın katılmadığı duruşma sonunda mahkeme, 4 polisin de beraatine karar verdi. Böylece, oligarşik gelenek bozulmadı.

İstanbul polisine suçüstü

İHD İstanbul Şubesi yöneticilerine gönderilen TİT imzalı **tehdit mektuplarının** hepsinin, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası'na verilen adreslere gönderildiği açıklandı. İHD tarafından yapılan açıklamada, tehdit mektuplarının, sadece emniyetteki adreslere gelmesinin, ne anlama geldiği soruldu.

Demirel demişti, "devletin derini yok, derin devlet de aynı devlet" diye. Kontrgerilla da ne "gizli", ne "derin"dir. Kontrgerilla denilen polis ve MİT'tir; onların kullandıkları MHP'liler, itirafçılar vardır. TİT ya da başka bir isim kullanmaları, gerçeği puslandırmak içindir. İstanbul Emniyeti ise, geçmişten bu yana, kontra faaliyetleri konusunda en uzmanlaşanların başında gelir.

'Hassas süreç' bahanesi sürüyor

Oligarşi kendi provokasyonunu, demokratik hakları engelleme bahanesi yapıyor

Geçen haftaki sayımızda, oligarşinin Trabzon'da kendi provokasyonunu, demokratik hakları kullandırmamanın bahanesi yaptığına ilişkin örnekler sıralamış ve bu hukuksuzluğun süreceğini belirtmiştik.

Adana polisi ve İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün yasağını, İstanbul Büyükşehir Belediyesi takip etti. Kartal Sağlık Platformu ve Gebze'deki demokratik kitle örgütlerinin 24 Nisan günü düzenlemek istedikleri şenliği, iki gün kala, "içinden geçilen hassas dönem" bahanesiyle iptal etti.

Gerekçeye bakın! Neymiş bu hassas dönem; faşist saldırı

ve linç girişimi! Bunların sorumlusu kim, kendileri!

"Hassas dönem" veya "provokasyon olur" gibi gerekçelerle oynanan bu oyun, AB yasaları ile bahsedilen meşhur demokratikleşmenin nasıl iki dudak arasında uçup gidebileceğini de gösteriyor. Yasalarda bir hakkın yazmasının hiçbir önemi yoktur. Bu değişiklikleri kimileri alkışlayarak demokrasiliklik oyununa destek verirken, biz ısrarla oligarşinin politikalarının değişmeyeceğini söyledik. Her örnek bizi haklı çıkarmaya devam ediyor.

Polis, üniversite yönetimi ya da belediye fark etmiyor.

Onlara cesaret veren, emreden AKP hükümetidir. Tayyip Erdoğan'ın, Trabzon'da linç edilmek istenen TAYAD'lıları "demokratik hakkı anarşi meydana getirmek için kullanmakla" suçlayan sözlerini hatırlayın. Ya da, TBMM'nin "İnsan Haklarını İzlemekle" görevli komisyonunun AKP'li üyesinin, demokratik hakkın kullanımını bir avuç faşistin "hassasiyetine" endeksleyen sözlerini düşünün.

Bu açıklamalar, üstelik linç girişimine karşı "eleştiri" adına yapılan konuşmalarda geçiyor. Bu kafanın yönettiği bir ülkede hangi demokrasi, hangi hak ve özgürlükten söz edilebilir. O haklarımızı ancak direnirsek, bu pervasızlıklara taviz vermeden mücadele edersek kazanabilir ve koruyabiliriz.

Tekelcilere Kelepçenin Bedeli

SSK'ya gerçek değerinin üzerinde ilaç satarak, trilyonlarca vurgun vuran Roche ilaç tekelinin yöneticisi eski Genel Müdürü Faruk Yöneyman'a, hastaneye götürürken kelepçe takan iki polis, İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah tarafından Organize Suçlar Şube Müdürlüğündeki görevlerinden alındılar. Karar, İstanbul Valisi'nin onayıyla gerçekleşti. "Çıkar amaçlı suç örgütü oluşturmaktan" 14 Şubat günü gözaltına alınan Yöneyman, böyle büyük bir vurgun nedeniyle tutuklanmamakla kalmadı, kendine kelepçe takma gafletinde bulunan iki polise de "haddini bildirmiş" oldu.

Polis, emekçileri copleyabilir, kadınlara meydan dayacağı atabilir, infazlar, işkenceler yapabilir, 12 yaşındaki çocukları "terörist" diye katledebilir; ama tekelcilere dokunamaz. Bu ülkenin gençliği bağımsız Türkiye istedi diye, başkentin meydanında elleri arkadan kelepçelenerek yüzüstü yerlere yatırıldı. Bırakın bunu yapan polislerin görevden alınmasını, "AB'ye uyumlu gözaltı" diye alkışlandı.

Polisler anlaşılan kendilerini, "hortumcuya, hırsıza karşı mücadele" şovuna fazla kaptırmış. Burası Türkiye! Resmen ihale yolsuzluğu yapan milletvekilinin istifa etti diye "onur abidesi" ilan edildiği bir ülke. Tekeller, kendi sınıflarından birilerinin kelepçelenerek teşhir edilmesine tavırsız kalamazlardı. Hortumcuların cezalarını villalarında çekmelerini isteyen Koçlar'ı, Eczacıbaşılar'ı hatırlayın.

Resmen hırsızlık yapmış, halkın parasını dolandırmış, "Kendimi sıradan bir insan olarak görmüyorum" diyor, Yöneyman. Peki neden? Çünkü; Yabancı Sermaye Derneği Başkanlığı, İlaç İşverenleri Sendikası yöneticiliği yapmış. Halk nezdinde bunlar çok daha büyük suç. Ama düzenin gözünde tersine. Ve bu polis teşkilatı asıl olarak onların çıkarları için vardır. O iki polis de bunu öğrenmiş oldu.

Atılım: Tutuklu Gazeteciler Serbest Bırakılsın

Atılım Gazetesi ve BEKSAV çalışanları, 25 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla, Ankara'da tutuklu bulunan çalışanlarının serbest bırakılmasını istediler.

Atılım ve Dayanışma çalışanı 8 gazetecinin 27 Nisan'da görülecek olan 2. duruşmasına çağrı yapılan eylemde konuşan Özgür Tektaş, bu ülkede tutuklu gazetecilerin, "gazeteci" olarak bile görülmediğine dikkat çekerek, Cemil Çiçek'in tutuklu gazetecilerle ilgili bir soru önergesine cevabında, onlar için "terörist" sözünün kullanıldığını hatırlattı.

"Sanata Kelepçe Vurulamaz-BEKSAV, Basın Özgürlüğü İstiyoruz-Atılım, Tutuklu Gazeteciler Serbest Bırakılsın-Atılım" dövizlerinin taşındığı açıklamada, "27 Nisan'da Ankara'dayız" sloganları atıldı.

AB'ye dayanan solculuk...

Genelkurmay gibi işbirlikçiler, MHP gibi tarihleri ABD'ye-CIA'ya hizmetle dolu olanlar, on yıllardır bağımsızlık bayrağını taşıyanlara “milliyetçiliği” kullanarak saldırıyorlar. Milliyetçiliği kullanarak belli kesimleri gerçek vatanseverlere karşı kışkırtıyorlar. Bunda bir terslik yok mu? Bu tabloda bir çarpıklık yok mu?

İkincisi, yine aynı soruna bağlı olarak dikkat çeken bir diğer olgu şudur: Emperyalizmle işbirliğinin en çok geliştiği, emperyalist politikaların sonuçlarının halka en bariz şekilde yansıdığı dönemler de, bağımsızlıkçı düşüncelerin arttığı dönemlerdir. Burjuva ideologların “milliyetçiliğin yükselişi” diye tarif ettiği böyle dönemlerde de, bağımsızlıkçı düşünceler, anti-emperyalist sola değil de, MHP gibi, DSP gibi “milliyetçi” partilere kanallize olmaktadır. (Her iki partinin 1999 seçim başarısında bu önemli bir etkeni.) Bu da başlı başına sorgulanması gereken, çarpık bir tablo değil midir?

Faşizm her yerde demagojiye başvurur; tek- kelci burjuvazinin en kanlı diktatörlüğünü uygularken “anti-kapitalist” sloganlar kullanabilir. Faşist hareketler, CIA tarafından yönetilirken “milliyetçilik” maskesini takarlar. Bunlar, faşizmin ve sivil faşist hareketlerin iyi bilinen adeta “karakteristik” özellikleridir.

Dolayısıyla, yukarıdaki tablonun en temel nedenlerinden biri faşizmin bu karakteristiğidir.

Ancak sadece bu açıklama, faşist demagojinin ülkemizdeki etkisini, kışkırtıcılığın kendine bu kadar yandaş bulmasını izah etmekte yetersiz kalır. Faşizmin ideolojisinden, lümpen kesimlerin davranış tarzlarına, sosyolojik analizlere kadar bu tabloyu etkileyen daha başka etkenler de sayılabilir. Fakat bu yazıda bunların değil, “solun kendisinden kaynaklanan” nedenlerin üzerinde duracağız. Çünkü yukarıda da değindiğimiz gibi, faşizmin demagojileri, kullandığı araçlar, karakteristiktir, bunların kitleler üzerinde ne ölçüde etkili olabileceği ise, bir yanı sıra solun gücüne, ideolojik politik netliğine bağlıdır.

Faşizmin sola karşı “dış mihraklı” demagojisi

İşbirlikçi, Amerikan uşağı oligarşi, sola karşı “dış mihraklı” karalamasını her dönem kullanmıştır. “Dış mihraklı” demagojisinin karşılığı, solun Sovyetler tarafından yönetildiği iddiasıydı. Bu demagoji uzun yıllar ülkemizde etkili olmuştur. Bu demagojiyi etkili kılan nedenlerden biri,

geniş kitlelerde varolan “tarihi moskof düşmanlığı”ydı. Ancak bu demagojinin etkisi zaman içinde iç ve dış gelişmeler nedeniyle büyük ölçüde kırılmıştır. Sosyalizmin dünya çapında kazandığı prestij, SSCB'nin Türkiye'yle bir sömürgeci ilişkisinin olmayışı, ülkemizde devrim ve sosyalizm mücadelesinin gelişimi gibi nedenler, demagojiyi etkisizleştiren faktörler arasında sayılabilir. Nihayetinde 1990'ların başında SSCB'nin yıkılışıyla birlikte, bu demagojinin maddi zemini de kalmadı.

Fakat genel olarak sol, “dış mihraklı” suçlamasından yine de kurtulamadı.

Peki bu nasıl mümkün oldu?

Bu defa “dış mihrak”, AB ve kısmen-zaman zaman da ABD'ydı. Tarihi boyunca emperyalizme karşı savaşmış, direnmiş sol, “emperyalistlerin maşası” olmakla suçlanıyordu.

Normal koşullar altında, böyle bir demagojinin fazla etkili olmayacağı tabiidir. Misal, 1979-80'lerin soluna karşı, oligarşi böyle bir demagojiye başvursaydı, kendisine inanacak üç beş kişiyi bulması bile zordu.

Ancak 1990'larda böyle olmadı. Demagoji, sanılanın tersine kendine bir etki alanı buldu.

Solun anti-emperyalist geleneğine düşen leke: AB'cilik!

Bu demagoji, kendisine böyle bir etki alanı buldu, çünkü solun belli bir kesimi bu dönemde artık emperyalizm karşısındaki klasik sol tavrı terketmişti. Solun dalgalandırmakla onur duyduğu emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağı solun bu kesimleri tarafından dürülüp rafa kaldırılmış, onun yerini “emperyalizm aracılığıyla demokratikleşme” politikaları almıştır.

Legal particilik, daha 1987-88'lerde “AB müdahalesiyle gelişecek demokrasi” teorisi üzerine inşa edildi. Türkiye'nin AB'ye daha fazla direnemeyip, demokratikleşmek zorunda olduğu yazılıp çizildi. Demokrasi, emperyalizmin müdahalesiyle gelecekti, o halde, emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi de zaten sözkonusu olmazdı.

Reformizm, bu dönemde, sadece bağımsızlık mücadelesinden vazgeçmekle kalmıyor, demokrasi mücadelesinden de vazgeçiyor, daha doğrusu demokrasinin inşasını emperyalizme havale ediyordu.

İşte bu politikaların beraberinde, AB'nin ül-

kemize müdahalelerini çok çeşitli sorunlarda AB'yi müdahale etmeye çağıran, "AİHM'e gitmeyi" temel muhalefet biçimi haline getiren bir "sol" tablosu çıktı ortaya. Bütün bunlara rağmen, devrimcilikten, sosyalistlikten de vazgeçmeyenlerce *"İstemem yan cebime koy"* politikası izlendi.

Tabii sorun sadece AB'cilikle de sınırlı kalmadı. Özellikle Kürt milliyetçiliği nezdinde açıkça "ABD'ci" olarak nitelendirilebilecek görüşler de ileri sürüldü. NATO'dan BM'ye kadar tüm emperyalist kurumlara "Türkiye'ye müdahale et, sorunu çöz" çağrıları yapıldı. Türkiye oligarşisine *"eğer demokratikleşmezsen Irak gibi müdahale edilir"* diye ABD sopası sallandı.

Sonuçta, DİSK'ten İHD'ye, ÖDP'den DEHAP'a kadar uzanan çeşitli kurumlar nezdinde, sol sürekli Türkiye'yi AB'ye, emperyalistlere şikayet eden, sorunlarının çözülmesi için emperyalistlere davetiye çıkaran bir görünüme büründü. Oligarşi de "dış mihraklı" demagojisini işte bunun üzerine oturttu.

Solun belli kesimlerinin bu görünümünü tepe tepe kullandı. Bu görünümü pekiştirmeye yarayacak hiçbir fırsatı kaçırmadı; devrimci örgütleri de bu demagojiyle karalayabilmek için, sürekli bir yalan kampanyası sürdürdü. Avrupa emperyalizminin hapishaneleri yüzlerce Türkiye'li devrimciyle doluyken, AB, "terör listeleri"yle devrimcilerin yurtdışındaki halkımız içindeki faaliyetlerini engellerken, *"Terör örgütlerini Avrupa koruyor"* dedi.

Böylelikle oligarşi bir taşla iki kuş vurmuş oluyordu; bir yandan kendisinin emperyalizmle işbirlikçiliğini, uşaklığını perdeliyor, diğer yandan da geniş kitlelerin milliyetçi duygularını sola karşı kullanmanın zeminini yaratıyordu. (Dış mihraklı demagojisinin "Kürt milliyetçiliğine karşı Türklük şovenizmiyle" birleşmesi ise, bu kışkırtmanın zeminini daha da güçlendiren bir rol oynadı, ki bu da ayrı bir yazı konusudur.)

Sol, 'alfabesine' dönmek zorundadır!

Yukarıdaki tabloyu yaratanlar, "ezber bozma" adına, bildiklerini inkar etmişlerdir. İnkarcılıkla dünya ve Türkiye gerçeğinden o kadar uzaklaşmışlardır ki, AB'ye uyum sürecini analiz ederken, **emperyalizmin emperyalizm olduğunu** unutmışlardır. Bunların akıl hocaları, çıkarılan üç beş "uyum yasası"na bakıp, **"yukarıdan 'devrim' oldu ve demokratik devrim süreci tamamlandı"** diye vaazlar vermişlerdir.

Emperyalizmin sömürgeciliğini, dünyayı paylaşmasını artık "yok" sayan, aynı körlükle

ülkemizdeki faşizm gerçeğini görmeyen bir anlayışta elbette ne anti-emperyalistlik, ne de anti-faşistlik kalır. Bu tablodan geriye "AB'nin eteğine sığınmış, aciz, vatanına, halkına yabancı, içi kof" bir solculuk kalır. Reformizmin sola armağanı olan "imaj" işte budur.

Öyle bir sol muhalefet, öyle bir aydın tipi var ki şu anda; AB'nin onayladığını onaylıyor, AB'nin karşı çıktığına karşı çıkıyor, AB'nin yap dediğini yapıp, yapma dediğini yapmıyor. AB F tiplerini onaylıyor, AB'ci sol F tiplerine karşı çıkmaktan vazgeçiyor; AB, Kürt milliyetçilerine bir dayatmada bulunuyor, ertesi gün bakıyoruz aynı dayatma, aydınların, reformist partilerin dilinde.

AB'ci aydınların kendilerine ait tek bir özgün düşünceleri yoktur, kalmamıştır. Ulusallığı, ülkesiyle, halkıyla bir ilgisi de kalmamıştır. Ulusal olmamasının alternatifi "enternasyonalizm" de değildir tabii ki; AB'ci olmaktadır.

İster "demokrasi" adına, ister "Kürt sorununa çözüm" adına AB'ye sarılmış olsun; artık sosyalist, ilerici, vatansever, solcu sıfatını samimi olarak taşımak isteyen herkes görmek zorundadır ki, bu politikalarla, emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet edilmiştir. Bu politikalarla sol alternatif olmaktan uzaklaştırılmıştır. Bilgili aydınlar bu isabetsiz politikalarla, en cahil insanlardan daha beter aldatılmaktadır. Güya, ülkedeki faşizme karşı AB'yi destekliyorlar. Oysa AB'ye uyum sürecini destekleyerek faşizmi, oligarşiyi güçlendirdiklerinin farkında bile değiller. İşte bu yüzden, sol "alfabesine" dönmek zorundadır. O alfabede, emperyalizmin, faşizmin ne olup olmadığı, devrimciliğin, demokratiğin ne olup olmadığı açıkça yazılıdır ve hayat hep o yazılanları doğrulayan bir yönde geliyor.

AB'ye dayanarak solculuk yapılamaz, aydın olunamaz, Kürt halkının hakları savunulamaz.

Sol, Genelkurmay-polis-MHP işbirliğiyle yürürlüğe konulan provokasyonu bozmak için **sahte vatanseverlerin maskesini düşürüp onların işbirlikçiliklerini deşifre etmek zorundadır**. Bunun yolu da anti-emperyalizm bayrağını daha yükseklerle çekerek, anti-emperyalist mücadeleyi geliştirmek zorundadır.

Sol, AB'cilikle, onyılların mücadelesiyle yaratılan bir geleneği nasıl kemirdiğinin, kavramları, değerleri, sloganlarını nasıl faşistlere, gericilere kaptırdığının, ülkeye, halka nasıl yabancılaştığının muhasebesini yapmak zorundadır. Eğer solu *"emperyalizm destekli"* gösteren bu şovenist kampanya, şu veya bu ölçüde karşılık buluyorsa, bunda bu ideolojik savrulmanın payı olduğu açıktır.

Olayların peşinden sürüklenmek ya da İradi ve öngörülü olmak!

"Bayrak provokasyonu"nundan itibaren gelişen faşist saldırılar karşısında birçok kesim, devrimci demokratik güçlerin biraraya geleceği ortak bir platformun gerekli olduğunu dile getirmeye başladı. Gerçekte bu düşün de ihtiyacıydı; koordinasyonun muhtevasının genişletilmesi önerileri bu ihtiyacın ürünüydü. Keza daha önce ortaya konulan "Demokratik Cephe", "demokratik muhalefet meclisi" türü örgütlenmeler de böyle bir ihtiyaca cevap vermek üzere formüle edilmişti.

Ne var ki, reformizm bırakın böyle kapsamlı birlikler içinde yeralmayı, varolan ve sınırlı ihtiyaçlara cevap veren birlikleri bile bozmaya çalışan bir politika izliyor uzun süredir. Koordinasyondan bu politikanın sonucu çekip gittiler. 19 Mart, 8 Mart eylemleri bu politikanın sonucu olarak bölündü. Her alanda devrimci, demokratik mücadeleyi fiilen engelleme misyonunu yüklenen faşist saldırı ve provokasyonlar, reformizmi, politikalarını gözden geçirmeye zorluyor.

Saldırıları oturup bekleme politikası mı, yoksa saldırılara hazırlanma mı?

Faşist saldırı ve provokasyonların bir anda yaygınlaşan bir görünüm arzemesi, geniş birlik ihtiyacını yeniden gündeme getirmiş olsa da, reformizmin ne yapacağı belirsizdir. Sadece birlik konusunda değil, anti-faşist mücadele konusundaki tutumu da muğlaktır çünkü. Devrimcilere karşı oligarşinin tasfiye politikasına destek veren bölücülüğünü, dayatmacılığını bu konuda da sürdürmesi, reformizmi sol saflardan iyice kopara-

caktır. Reformizm cephesinde yeralıp da soldan kopma gibi bir niyeti olmayanlar, şimdilik kısmen "dizginlenmiş" görünen faşist saldırılar karşısındaki politikasını ve buna bağlı olarak devrimcilerle ittifak konusundaki tutumunu gözden geçirmek zorundadır.

Reformizm, mesela F tipi hapisaneler saldırısında olduğu gibi, saldırının en azından fiziki anlamda kendisinden uzak duracağı hesabı yapıyorsa, yanılıyor. Kontrgerilla provokasyonlarının ve sivil faşist hareketin niteliğinden dolayı, doğrudan hedef olmaktan kaçınamayacaklardır. Bunun böyle olacağını görmek için 12 Eylül öncesini hatırlamak yeter.

İşaret ettiğimiz gibi, provokasyon saldırıları "dizginlenmiş" gibidir; ama saldırı planı açığa çıkmıştır. Solun görevi, oturup büyük, kapsamlı saldırıların olmasını beklemek değil, bugünden o saldırıyı caydıracak, saldırıya karşı tüm sol güçleri ve halkı moral ve örgütsel olarak hazırlayacak adımları atmaktır. Gündemler önümüze geldikçe değil, gündemlere müdahale edebilmek için bunlar bugün tartışılmalıdır.

Süreci önceden görebilmek, her açıdan önemlidir. Reformizmin tasfiyeci ve dayatmacı tutumları karşısında "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nu oluşturduk. 1 Mayıs'ta olduğu gibi, hayatın birçok alanında devrimci iradeyi açığa çıkaracak bir oluşum ihtiyacı söz konusudur. 1 Mayıs'tan uzun süre önce gündeme getirdiğimiz "Devrimci Bir Merkez" oluşturma önerisi de bu ihtiyaca cevap veriyordu. Ama o gün öngörülü davranılamamış, 1 Mayıs'ta daha dar bir zamanda, 1 Ma-

yıs'la sınırlı bir oluşuma gidilmek durumunda kalınmıştır.

Bu örneklerden de görüleceği üzere, solun önündeki soru şudur; oligarşinin saldırılarını başlatıp-durdurmasına tabi olup anlık-günlük tepkilerle mi yetineceğiz, kendi anti-emperyalist, anti-faşist mücadele programımızı mı oluşturacağız?

"Cephe" anlayışı, sol açısından sadece örgütsel bir oluşumun adı değil, birlik ve dayanışma geleneğinin adıdır

Önceki sayımızda da üzerinde durduk bu sorunun; Trabzon'daki linç girişimiyle doruğa çıkan provokasyon saldırılar karşısında solun hem değerlendirme hataları yaptığını, hem de pratik tavır geliştirmede eksik kaldığını ortaya koyduk(*). Devrimci veya demokratik bir anlayış içinde yeri olmaması gereken anlayışın örneği olarak, bu sayıda iki belgeyi yayınlıyoruz. Saldırıya, benmerkezciliğin ve grupçuluğun bulandığı bir gözle bakmak, "bizim ilgimiz yok" gibi apolitik bir tutum sergilemek, "Atatürk'e yaslanma ihtiyacı duymak, devletin "güvenlik kuvvetlerini" alkışlamak, bunlar devrimciliği, sosyalistliği bir yana bırakıyoruz, tartışmamız bu değil, DEMOKRAT bir tutumun göstergeleri değildir.

Bu anlayış, sivil, resmi faşist saldırıların sürdüğü her gün yeni sınamalardan geçecektir.

Saldırıların TÜM SOLA veya TÜM HALKA olan yönü görülmezse, doğru bir tutum almak da mümkün olmayacaktır. Aslında saldırılar TÜM SOLA değil de, BELLİ BİR GRUBA yönelik olduğunda da sözünü ettiğimiz sorumluluk yine ge-

Demokrat olmayan bir tavır: "Bizim olayla ilgimiz yok!"

"Halkevleri Heyetinin Raporu" / 2005.04.08

"Trabzon ilinde 06.04.2005 günü yaşanan TAYAD'lı gençlere yönelik linç girişimi olayı ve yerel Halkevleri örgütlülüğünü hedef alan sonraki gelişmeler üzerine, ... ivedi olarak uçakla Trabzon'a hareket ettik ve 07.04.2005 günü sabah 07.00 sularında Trabzon'a vardık."

Sonra, "Halkevi'nin çağırısı ile biraraya gelmiş olan dost kurum temsilcileri ile (Eğitim Sen, Or Kam Sen, Tüm Bel Sen, ESM ve Türk-İş Bölge Temsilciliği) görüşüldü."

Ama saldırıya maruz kalan TAYAD'lılarla HÖC'lülerle görüşülüyor.

"Saat 15.00 itibarıyla Trabzon Valiliği ve Trabzon İl Emniyet Müdürlüğü'ne geçilerek, burada ilgililerle görüşüldü."

Ama yine TAYAD'lılarla, HÖC'lü-

lerle görüşme yok. Hakevleri heyetinde avukat olmasına rağmen, linç saldırısına maruz kalan TAYAD'lılarla da görüşmüyorlar.

Çünkü Halkevi'nin tüm sorunu, "olayla ilgisinin olmadığını" açıklamak. Saldırının niteliğini anlamaktan uzak, "kendi kurumunu" kurtarma peşinde: Panik içinde bunu kanıtlamaya çalışıyor her kuruma. Bu panik hali, Trabzon Halkevi adına yapılan açıklamada daha aleni hale geliyor:

Basına ve Kamuoyuna / 7 Nisan 2005

Dün Trabzon'da yaşanan olaylar, ülkemizin nasıl bir tehdit altında olduğunu bir kez daha göstermiştir.

(...) Çünkü olayla Halkevleri'nin hiçbir ilgisinin olmamasına karşın, tüm uyarılarımıza rağmen ısrarlı bir bi-

çimde Halkevi'nin adının karıştırılması, ilginçtir. Çünkü Halkevleri Atatürk tarafından kurulmuş, 73 yıldır ülkesinin bağımsızlığı için mücadele eden bir örgüttür. Çünkü Halkevleri emperyalizmin kararlı bir düşmanıdır. Çünkü Halkevleri mart ayında Doğu Karadeniz bölgesinde "Karadeniz uşağı Amerikan uşağı olmayacak" adıyla bir kampanya yürütmüş ve Trabzon başta olmak üzere Karadeniz halkının ciddi desteğini almıştır. Bundan rahat-sız olan Amerikan bağlantılı kimi odaklar bayrak yakıldı yalanını ortaya atarak kışkırtma yaratmışlardır.

(...) bu odaklar bu ve benzeri provokasyonlarla Trabzon Limanı'nı ve Havalanı'nı askeri üs haline getirme çabalarını gözlerden saklamaya dönüktür. (...)

TRABZON HALKEVİ

çerlidir. Ama grupçuluk, benmerkezcilik, fırsatçılık gibi çok çeşitli nedenler, bunu tartışmamıza bile engel olmaktadır. Ve bu noktada HİÇ OLMAZSA, saldırının tüm sola, tüm halka yönelik niteliğinin açık olduğu böyle durumlarda ortak bir tutum geliştirme sorununu tartışıyoruz.

Oligarşinin halkı sindirmeye yönelik politikalar izlediği, emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların tüm dünyadan devrimcileri silme hedefinin açık olduğu koşullarda, şu veya bu saldırının, biçimi ne olursa olsun, bir grupla sınırlı olmadığı ve orada kalmayacağı açıktır.

Devrimci olmak, demokrat olmak, tartışmasız biçimde **ANTI-FAŞİST** olmak demektir. Anti-faşist olmayan bir devrimcilik veya demokratlık tanımlı yapılamayacağına göre, faşist bir saldırı karşısında **faşizmin karşısında birlik olmak** da devrimci, demokrat olmanın asgari koşullarındandır.

Ortada sistemli, planlı bir biçimde faşist saldırı ve provokasyonlar varsa, devrimci, demokrat örgütlerin ortak refleksi, anti-faşist bir cephe gibi davranmaktır. Böyle bir cephe örgütsel olarak varolmayabilir; ama anti-emperyalistlik ve anti-faşistlik devrimciliği ve demokratlığı tanımlayan temel kriterler olduğu için, tavrın birlikte veya ayrı ayrı, anti-faşist bir tavır olması tartışılmazdır. Faşist saldırı ve provokasyonlar sürdüğü takdirde, devrimci, demokratik faaliyet yürüttüğümüz alanları yani semtleri, fabrikaları, mahalleleri, şehirleri birlikte savunmak durumunda olduğumuzdan kimsenin kuşkusu olmasın.

Faşizme karşı kimlerle birlikte olunacak?

Elbette böyle bir savunma tavrı, devrimci, demokratik faaliyet yürütme kararlılığını gösterenlerin tavrı olacaktır. Kimi-

leri, bugünkü asgari demokratik faaliyetlerinden bile vazgeçebilirler. Nitekim, 1 Mayıs'ta KESK, DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ adına yayınlanan bildiri, bu açıdan olumsuz bir örnek olarak dikkat çekicidir.

Bu ortak bildiride, 1 Mayıs'ın talep ve hedefleri arasında faşist saldırı ve provokasyonların karşısına çıkma yoktur, saldırganların ve provokasyonu tertipleyenlerin açığa çıkarılması gibi talepler yoktur, Genelkurmay'ın kışkırtıcılığına, polis-MHP işbirliğine değinilmemektedir, "provokasyona" geçerken şöyle bir değinmişlerdir. Her şey bir yana haftalardır bu ülkenin en öncelikli gündemlerinden biri "bayrak provokasyonu" ve Trabzon'daki linç saldırısı değil midir?

KESK ve DİSK, kendilerini, bu bildirinin TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'le "ortak" olması nedeniyle faşist saldırı ve provokasyona açıkça tavır alınamadığı şeklinde savunabilirler. Ama sorun da zaten buradadır. 1 Mayıs için devrimcilerle birlikte olmak yerine Türk-İş'i, Hak-İş'i arayıp bulan KESK ve DİSK'ten (ve onları yönlendiren reformizmden) başkası değildir. Kimse, bu dört konfederasyonun "birliğinin", işçi sınıfının birliği olduğu saçmalığına sarılmasın. Bu, iktidar işbirlikçileriyle birliktir, işçi sınıfının mücadelesini ilerleten, güçlendiren değil, **geri leten** bir birliktir. Geçen yıl, bu güçlerin ayrıştığı Saraçhane'de yapılan 1 Mayıs'ın, işçi sınıfına daha büyük bir mücadele gücü ve morali verdiği ortada değil miydi?

1 Mayıs'ın gündemi, işgale, baskılara, faşist provokasyonlara karşı dikilmekse, bunun TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'le olmayacağı ortadadır. Onları tercih etmek, baştan 1 Mayıs'ın içini boşaltmayı kabul etmektir.

1 Mayıs'taki bu tavır, başta ÖDP ve onun yönlendirdiği demokratik kitle örgüt-

leri olmak üzere reformizmin anti-faşist mücadeledeki kararsızlığını da göstermektedir.

"Geçmişteki gibi anti-faşist cephe anlayışı yanlıştır, yurttaş haklarını savunma temelinde birlik olur" gibi boş sözler, faşizm karşısında halkın cephesinde faşizme karşı direnmekten kaçışın ifadesinden başka anlam taşımaz. Örgütsel olarak öyle şekillensin veya şekillenmesin, faşizm karşısında **"faşizme karşı birlik cephe"** anlayışıyla direnilir. Bunu yapmazsan, Trabzon'daki saldırı karşısında yapıldığı gibi, bir basın açıklaması yapıp, parti, sendika büroda oturmaya devam edersin.

Eleştirdiğimiz, dikkat çektiğimiz nokta işte budur. Böyle bir anlayışa sahip olduğunda, saldırılar karşısında demokratik kurumların kapısına kilit vurmamak, saldırıya maruz kalanlarla dayanışma içinde olmak yerine **"bizim olayla ilgimiz yoktur"** gibi söylemler geliştirmek, saldırının boyutu, biçimi ne olursa olsun "basın açıklamaları"yla yasa saklamak gibi demokratça olmayan, anti-faşist anlayışa denk düşmeyen davranışlarla daha çok karşılaşılabileceği mümkündür.

Faşist saldırı ve provokasyonlar, birlik, mücadele anlayışı ve taktikler, direniş ve bedel ödeme gibi konularda sağ anlayışlara savrulan kesimlere, anti-faşist, anti-emperyalist olmanın ölçülerini yeniden hatırlatır umarız. Ve umarız, sol, devrimci, demokrat olduğuna iddia edenler, kimlerle yanyana olacakları konusunda doğru tercihler yaparlar.

(*) 154. sayımızda, TAYAD'lıların Trabzon'a gitme girişimleri üzerine Trabzon'da bazı demokratik kitle örgütlerinin kendi kapılarına kilit vurduğu, bunların arasında Halkevi'nin de olduğu belirtilmiştir. Halkevi tarafından dergimize verilen bilgide, Halkevi'nin o gün kapalı olmadığı belirtilmiştir. Düzeltir, özür dileriz.

Demokrat olmayan bir tavır: 'güvenlik görevlileri'ne alkış

KESK Trabzon Şubeler Platformu

(...) Bizler ve halkımız bunca sıkıntıları yaşarken, iki gün önce **kaynağı bilinmez bir el**, güzel Trabzonumuza dokunuyor ve örneklerini yıllar önce yaşadığımız korkunç infallerden biri, şehrimizde hayata geçiriliyor.

Kısa adı TAYAD olan Tutuklu ve Hükmümlü Aileleriyle Dayanışma Derneği Bültenlerini dağıtan beş kişinin, Maraş Caddesi'nde bazı kişilerce engellenmesi üzerine **çıkan kavgadan sonra** gelişen olaylar, bütün Trabzon halkı gibi bizleri de derinden etkilemiş ve üzmüştür.

(...) Ortak değerlerimiz olan bayrağımız, İstiklal Marşımız ve ülke bütünlüğü-

müz gibi konular istismar edilerek, son aylarda giderek artan ABD karşıtlığını kırma ya dönük bir proje hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu amaçla, daha önce 6-7 Eylül olaylarında, Çorum'da, Maraş'ta, 1 Mayıs Taksim Alanı'nda, Sivas'ta en son gazi mahallesinde tezgahlanan ve insanlarımızı birbirine kırdıran üzücü olayların bir örneğinin de Trabzon'da tekrarlanmak istenmiştir. Ancak bu tezgah sahipleri, Trabzon'da istediklerini elde edememişlerdir.

Trabzon halkının sağduyusunun yanındayken, böyle bir utancı bizlere yaşatmamak için gayret gösteren **güvenlik görevlilerine** görmek bizleri sevindirmiştir.

Bu çirkin kışkırtmanın yöre halkını etkileyecek başka faturalarının olduğunu da bil-

mek zorundayız. (...)

Bunların sonucunu gözbebeği olan üniversitemize öğrenci ve hoca talebi azalacaktır.

Turizm sektörü Trabzon'dan uzaklaşacaktır. Esnafımız bu kötü gelişmelerden daha fazla zarar görecektir. Belki de övünç kaynağımız olan Trabzonspor maçlarının şehrimizde oynanmaması yönünde yeni lobiler oluşacaktır.

Ülkemizin ulusal birliğini bozmak isteyen odaklar, bugüne kadar başarılı olamamıştır. Bundan sonra da, uyanık ve dikkatli olmamız, tahriklere kapılmamamız halinde başarılı olamayacaklardır. Bütün Trabzon halkına geçmiş olsun diyor, herkesi tekrar sağduyulu olmaya davet ediyoruz.

Nisan 2005

Celal Akaç, **KESK Dönem Sözcüsü**

**direnışimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

1 MAYIS

**"İşçinin emekçinin bayramı"
Benim bayramım
benim düşünüm
benim son günüm
Bir bayram günü
"ayrılırim"**

**Acıya kına yakmayız
bayramda
düşünde
bir de ömrün son deminde
mutluluktur kına
murattır**

**Şendir gönlüm benim de
Şen ola günleriniz
diye yanıyorum**

**Ölüm orucu şehidi
Selma Kubat
15 Nisan 2004**

Devrimci sorumluluğa davet: Nazi kampları meşrulaştırılamaz!

19 Aralık 2000'de F tipi hapisanelerin açılışından bu yana, hücrelerde büyük bir irade savaşının sürdüğü biliniyor. Hiç kuşku yok ki, bu savaşın sonucunu belirleyecek olan o iradenin arkasındaki ideoloji ve politikadır. Devrim ve karşı-devrim açısından sonuçları son derece belirleyici olacak bir irade savaşından söz ediyoruz; dolayısıyla böyle bir irade savaşında sonucu tek tek kişilerin direncinden öte, siyasi hareketlerin direniş politika ve programları belirler. Ölüm orucu direnişinin dışında kalan grupların ise böyle bir direniş programının olduğundan söz edilemez. İşte bu onları, irade savaşında zayıf düşürüyor. Süreci, onlar açısından siyasi ve kişisel olarak yıpratıcı bir hale dönüştürüyor. Bu "yıpranma"nın sonucunda ise, geri eğilimler güçleniyor. Geline nokta, bu geri eğilimler kimi gruplar açısından bazı tredman uygulamalarını kabul etme noktasına varmıştır.

Politika neyi öngörüyorsa, irade onu gerçekleştirmeye yönelir. Ama eğer politik bir programınız ve hedefiniz kalmamışsa, iradele-
rin gün gün erimesi, gerilemesi kaçınılmazdır. Politikasızlık, hücre-
lerde en az tecritin kendisi kadar tehlikelidir.

20 Ekim 2000'den bu yana, ölüm orucu direnişi dışında kalan grupların esas olarak iki "alternatifi" oldu; birincisi fiziki direniş, ikincisi "dışarısının yapacakları". Direniş 5. yılında. Bu uzun süre, sözü edilen olguların, ölüm orucu karşısında bir alternatif oluşturmadığını herkese gösterdi. Son olarak 28 Mayıs 2002'de ölüm orucunu bırakan gruplar da bıraktıkları direnişin yerine bir şey söylemiş olmak için "bayrağı dışarıya devrettikleri"nden sözettiller. O günden bu yana da F tiplerinde esas olarak statükoyu sürdüren bir konumda olmuş, oligarşinin tecrit politikasını bozacak, saldırıya barikat olacak bir program ve pratik geliştirememişlerdir.

Ekmek ve Adalet okurları hatırlayacaktır; bundan yaklaşık olarak dört ay önce, 9 Ocak 2005 tarihli sayıda **"Statükoculuk, teslimiyete ve direniş kırıcılığına açılan kapıdır"** başlıklı bir yazıyla direniş dışındaki solun gidişatının olumsuzluğuna dikkat çekmiştik.

Bu elbette bir kehanet değildi. Hapishanelerdeki 25 yıllık direniş ve mücadele tecrübesinin sonucu olan politik bir öngörüydü. Maalesef, öngördüğümüz çok zaman geçmeden gerçekleşme aşamasına geldi.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bazı gruplar (şu anda dört grup) açık görüşe çıkma kararı aldılar. Tecrite karşı programsızlığın ve iradesizliğin başkalarını da aynı noktaya sürüklemesi de sürpriz sayılmamalıdır. Oligarşinin dayatması kabul ediliyor. Oligarşinin Ceza İnfaz Kanunu'yla yeni baskı ve yaptırımları gündeme getirmeye başladığı bir aşamada, "rehabilete" olma koşuluna bağlı uygulamaların bir parçası olunuyor. **Sonra???**

"Sonra?"sı için, sola, 1984'leri bir kez daha hatırlatırız... Oligarşinin saldırı politikasını bozacak bir direniş hattı yerine, statükoculuğa sarılanlar, bilindiği gibi, Tek Tip Elbise'yi giyme noktasına geldiler. İradesizliğin araladığı kapı, sonuna kadar böyle aralık kalmaz elbette; ya iradi bir çıkışla bu aralık kapatılır, ya da kapı iyice

açılır. Bugün F tiplerinde oligarşinin tredman uygulamalarını kabul etmeye hazırlananlar iyi düşünsünler; yarın “Biz tek tip elbise istiyoruz ama devlet vermiyor” deme noktasına gelirsiniz yine... Elbiseyle kalmaz, yakalarınıza “suçlu” kimliklerini takarsınız... Ve hatırlatalım; sonra tüm bunların üstüne bir çizgi çekebileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Süreç özü itibarıyla 1984’e benzese de, seyri itibarıyla farklıdır; ödenen bedeller çok daha büyüktür. Statükoculuğun, uzlaşmacılığın, tredmana, ÇİK’e teslimiyetin faturası da daha ağır olacaktır.

Aklı evveller, aman Cepheliler’in peşinden sürüklenmeyelim, aman onların etkisi altında kalmayalım diye diye, oligarşinin rehabilitasyon politikasına güç vermenin yolunu açıyorlar. Varsayın ki, Cepheli tutsakların peşinden sürüklenmediniz... Cepheli tutsaklar ne yapıyor, direniyor. Peki direnişin peşinden sürüklenmediğinizde, nereye gideceksiniz?

Herkes bunu iyi düşünmek durumundadır.

F tiplerinde devrimci olmak, en genel anlamda da olsa, direniş saflarında kalmak, Nazi kamplarını meşrulaştıracak her şeye hayır demekten geçiyor. Bu, her siyasi hareketin devrimci sorumluluğudur. Direnişe katılıp katılmamak ayrı bir tartışmadır; fakat büyük bedeller ödenen bir direniş sürerken oligarşiyi sevindire-

cek, ona güç verecek adımlar atmak, hiçbir koşulda mazur gösterilemez. Taktik farklılıklarıyla açıklanamaz.

Tüm siyasi hareketlerden devrimci tutsak kitlesinin tartışacağı konu, oligarşinin rehabilitasyon politikaları çerçevesinde açık görüşe çıkma, telefonu kullanma vb. değil, tecritin nasıl parçalanacağıdır. Kısacası, süren direnişin bir parçası olmaktan başka yol yoktur. F tiplerinde tek devrimci politika budur. Bunun dışındaki her politika, en iyimser ifadeyle statükoculuğa denk düşer, statükoculuk da, şu veya bu biçimde teslimiyetçiliğe evrilecektir.

Daha önce de söylediğimiz gibi, “statüko üzerine kurulan politikaların teslimiyete dönüşmesi sadece bir zaman meselesidir.” O zaman dolmaktadır; ya direniş saflarına geri dönecek, ya da olumsuzluk boyutlanacaktır. Tekrar da olsa belirtmeliyiz ki: “Statükoculuk, bir direnişin olduğu yerde yapılıyorsa, statükoculuk orada objektif olarak direniş kırıcı bir rol oynar.”

Devrim iddiası olan, sosyalizmi savunan, te-oride emperyalizmin yoketme ve tasfiye politikalarına karşı direnmeyi söyleyenlerin pratikteki yeri “direniş kırıcılığı” olmamalıdır. Tüm devrimci grupları, olumsuzlukları daha fazla büyütmeden, bu tutarsızlıktan çıkmaya, direnişle bütünleşmeye çağırıyoruz.

tutsakların çizimlerinden...

Tutsak karikatüristler Başbakan’ın “dava terörüne” maruz kalan karikatüristlerle dayanışma içinde

Kandıra F Tipi’nde kalmakta olan tutsaklardan Ümit İlter’e ait olan yandaki karikatür, hapishane idaresi tarafından “sakıncalı” bulunarak, dışarıya gönderilmemiştir.

Karara itiraz sonucunda, Kocaeli 4. Asliye Ceza Mahkemesi, 2005/63 No’lu kararı ile, karikatürün sakıncalı olmadığı, tüzük ve genelgelere aykırı bir durum bulunmadığına karar vermiştir.

Amerikan Kıtasının Şairlerinden Ölüm Orucu Direnişçilerine; “Biz Buradayız, Sizi Duyuyoruz”

Ölüm orucu direnişçilerine adadıkları, “Canto a un prisionero” isimli şiir antolojisinin yayıncısı Şair Elias Letelier-Ruz, Güney, Orta ve Kuzey Amerikalı 6 şairle birlikte Atlas Okyanusu’nu aşip bir tanıtım turnesine katıldı. İnternet üzerinden yayın yapan Halkın Sesi TV, Letelier-Ruz ile, kitabın tanıtımı için bulundu-ğu Avrupa’da görüştü. Bu röportaja yer veriyoruz.

Adaletsizliği durdurmayı hayal edenler için bir referans, bir model oldular

Bir şiir antolojisi yayınlamanızın sebebini öğrenebilir miyiz?

Elias Letelier-Ruz: Bizim kıtamızda, Türkiye hakkında fazla bilgi yok. Bu durumu değiştirmeliydik. Bu nedenle, mücadele eden toplumlarımız ve kültürlerimiz arasında bir köprü kurmaya karar verdik. Özellikle, Türkiye halkının mücadelesi ile Latin Amerika’daki mücadeleler arasında çok büyük benzerlikler var. Her iki örnekte de, kadın ve erkeklerin savundukları onurlu bir yaşam hakkı için onurlu direnişler görebiliyoruz.

Bunun için neden özellikle devrimci tut-sakların direnişini tercih ettiniz ?

Türkiye’deki tutsakların durumu konusunda, Amerika’nın sessizliğine tanık olduğumuzu bü-

Şilili Şair Elias Letelier, ölüm orucu direnişine atfettikleri ve Amerikan kıtasından 94 şairin şiirlerinin yer aldığı ‘Tutsağın Türküsü’ isimli antolojiyi, “cesaretleri, şimdiye dek görülen tüm insan irade örneklerini aşıyor. Şairler olarak, bize, direnişlerini eserlerimizle bir türküye dönüştürmek kalıyor” sözleriyle anlatıyor.

yük bir acıyla söylemem gerekiyor. Bu sessizlik, bizim sadece enternasyonalist görevimize değil, aynı zamanda kendimize karşı olan görevimize dokunuyordu. Sizin de bildiğiniz gibi, Latin Amerika genelinde ve özellikle Peru, Şili, Arjantin, Kolombiya ve Brezilya’da, binlerce siyasi tutsak

var. Ve onlar da sessizlikle boğulmak isteniyor.

Bizim duyduğumuz acıya, bireyin psikofizik imhasını amaçlayan “davranışçı” bir yöntemi uygulayan bir hükümetin makyavelist programı karşısındaki dehşetimiz ekleniyor. Bu yöntemin ismi F tipi hapisaneleridir. Türkiye hükümeti, tecrit aracılığıyla, bir mücadelenin ruhu ve kimliğini imha etmeye çalışıyor. Ancak her şeye rağmen bu mücadelenin, ölümlere rağmen teslim olmadığını, teslim olamayacağını görmüştür. Bu açlık grevinde hayatlarını terk eden adeta bir kayıplar, kahramanlar zinciri söz konusu. Ölenler hepimiz için birer örnek olsa dahi, ölüm oruçlarına karşı olduğumu net bir şekilde belirtmek istiyorum. Yaşatmak için ölüme yatarak yaşamı kutsayan bu insanları görmek çok acı verici. İlkelerini ölümüne savunma azimleri ve cesaretleri ölçülmez. Eminim ki bu insanlar; hayatı aşırı derecede seviyorlardı. Ama tabii, onurlu bir hayatı. Adaletsizliği durdurmayı hayal edenler için bir referans örneği, bir model oldular. Onlara dair konuşmak çok zor. Bilimsel açıdan, tıbbi açıdan ve duygusal açıdan yapılabilir. Ve kuşkusuz tek bir sonuca varabiliyoruz: Cesaretleri, şimdiye dek görülen tüm insan irade örneklerini aşıyor. Bir insanın, düşüncelerini bu denli savunması çok bilinçli olsa gerek. Şairler olarak, bize, direnişlerini eserlerimizle bir türküye dönüştürmek kalıyor. Biz duyarlı şairler olarak, hayalleri ya-saklayan ve hayalleri olanlara ölümü dayatan bu aşağılık düzenin varlığını engellemeye çalışırız. Ölümlerden sorumlu bu devlet teşhir edilmeli. Türkiye devleti, tecrit yöntemiyle tutsaklara bir düşünce soykırımı uygulamaktadır.

Yayınladığımız antolojide 94 şairin eserleri var. Kitaptaki dizeler, aşk şiirleridir. Bu şiirlerle, Amerika kıtasının dört bir yanından, “İşte biz buradayız. Sizi duyuyoruz”, aynı zamanda “sizi öldüren sessizlikten dolayı büyük bir üzüntü duyuyoruz” demek istediler. Ayrıca, bu kitap geçenin

Sayı 156

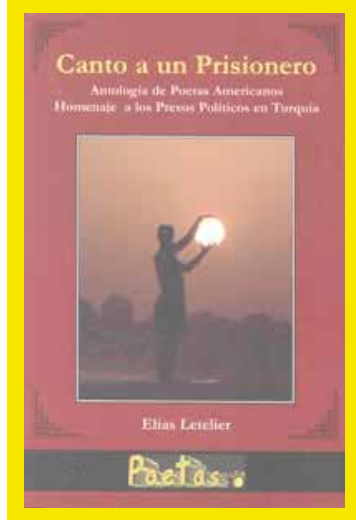
32

1 Mayıs
2005

1957’de Şili’nin başkenti Santiago’da doğan **Elias Letelier-Ruz**, 15 yaşındayken Komünist Partili oldu. Pinoşet darbesinden sonra, direnişe katılarak il-legal olarak Santiago’nun güneyinde anti-faşist komiteler ve savaşı destekleyecek bir cephe örgütlenmesi kurdu. Fabrikalar-

da ve yoksul mahallelerde edebiyat atölyeleri oluşturdu. Yıllar sonra, Nikaragua ve Guatemala’daki devrimci mücadeleye askeri, siyasi alanda katıldı. Antropolojik dilbilgisi, Psikoloji, İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, elektronik ve programcılık okuyan **Letelier-Ruz**, Kanada’da yaşıyor ve Amerikan Anti-empyralist Şairler Editörlüğü’nü yürütüyor.

94 şair, şiirlerle, Amerika kıtasının dört bir yanından, “İşte biz burdayız. Sizi duyuyoruz” demek istediler. Ayrıca, bu kitap gecenin ortasında gözlerini açan bir halkın direnişini selamlıyor. Böylesi bir devlete karşı direnmek... Ne büyük cesaret!

cevap alırsınız. Bugün “Türkiye” dediğiniz zaman, faşist grupların, uluslararası kamuoyunun gözleri önünde yaptıkları vahşet akla geliyor. Ama aynı zamanda, “Türkiye” dediğimiz zaman, aklıma kahraman bir mücadele geliyor. Türkiye’deki mücadele, Latin-Amerikan solunun onurlu mirasına geri dönmesi için kopyalamak istediğim bir örnek. İmaj ve sembol kullanımı konusuna dönecek olursak, emperyalizm, oligarşiler ve sermayenin temel stratejilerden biri, bize ait imajları silmek. İşte Kuzey Amerika’da sömürgecilere karşı savaşmış büyük kıvılcımlı savaşçılar Pontiac ve Cadillac örneğinde olduğu gibi. Her ikisi de, Kuzey Amerika’nın ormanlarında infaz edildiler. Milyarlarca insan arasında, bu iki adam, bir hayattan, bir halktan, bir kültürden çağınarak gülünç bir eşyaya çevrildiler. Bugün bu büyük insanlar, 4 tekerlekli bir motorla anılıyorlar. Türkiye’nin benim için neyi hatırlattığı sorusuna dönersek; ilk etapta Nâzım Hikmet ve DHKC geliyor. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, benim için ayakta kalan, halkların direniş belleğini canlı tutan bir örgüt. Somut olarak, bir insanını kaybettiğinde, Cephe adeta belleğin muhafızı gibi onu yaşatmaya devam ediyor. Türkiye ismi, Türk sermayedarların küstahlığının yanısıra, yeni bir dünya için, iradeli ve disiplinli, pırl pırl gençlerden oluşan bir örgütü hatırlatıyor. Cephe benim halkım için bir örnek teşkil ediyor.

ortasında gözlerini açan bir halkın direnişini selamlıyor. Böylesi bir devlete karşı direnmek... Ne büyük cesaret!

Türkiye’de, Latin Amerika dediğiniz zaman akla Che Guevara, Sandino, Allende, Fidel, Pablo Neruda gibi isimler geliyor. Sizin için ‘Türkiye’ neyi çağırıyordu?

Elias Letelier-Ruz: Kuşkusuz güzel bir soru. Latin Amerika’da, hatta her yerde “Cadillac” veya “Pontiac” neyi çağırıyordu diye sorarsanız, “araba” diye

Türkiyeli devrimcilerin arasında yaptığınız ziyaretten izlenimleriniz nelerdir?

Elias Letelier-Ruz: Açıkçası çok yorucu oldu. Çünkü yoğun bir şekilde, sosyal, siyasal ve edebi konularda hakiki ve özel bir paylaşım ortamı yaşadık. Türkiye’deki baskıların mağdurlarını dinleme fırsatımız oldu. Ayrıca, Türkiyeli devrimci arkadaşlarının bize karşı ilgi ve meraklarına da tanık olduk. Bu karşılıklı ilgi, Nâzım Hikmet ile Pablo Neruda arasındaki dostluğa benzetiyorum. Bugün ise, halktan halka manevi bir alışverişimiz oldu. Her konuşmamızda, Türkiye halklarının gerçekliğine tanık olduk. Ne yazık ki fiziki olarak, uykusuz kaldığımız birkaç güne sığdırarak tüm yaşadıklarımızın tadını çıkarmak zor. Yaptığımız tüm buluşmalarda paylaşılanları hatırlayamama kaygısını yaşıyorum. Şimdilik ancak duygusal bir cevap verebiliyorum. Önümüzdeki günlerde, Türkiyeli yoldaşlarımız arasında yaşadıklarım ile ilgili daha dolu ve daha bilimsel yazılar ve küçük bir seyahatname yazacağım. Kısacası, bu buluşmanın zenginliğinden dolayı çok sarsıldım.

Liege'de Elias Letelier Söyleşi

Şair Elias Letelier, 24 Nisan günü de Belçika’nın Liege Kenti’nde bulunan BAHKEM’de bir toplantıya katıldı. Latin Amerika ve Türkiye halklarının mücadelesinin anlatıldığı toplantıda, Şili ile Türkiye arasındaki benzerliklere dikkat çeken Letelier, dil dışında kendini evinde hissettiğini söyledi. Türklerle ve şiir dinletileriyle süren toplantı dört saat devam etti. Bu arada Letelier, ısrarla Türkiyeli devrimcilerin taşıdıkları misyonun önemini şu sözlerle ifade etti:

"Biz yenildik ama siz savaşıyorsunuz, bu yüzden Türkiyeli devrimciler Latin Amerika'yı yeniden ateşleyecek bir barut fitili olabilir..."

Türkiye benim için neyi hatırlatıyor? İlk etapta Nâzım Hikmet ve DHKC. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, benim için ayakta kalan, halkların direniş belleğini canlı tutan bir örgüt... Halkım için bir örnek teşkil ediyor.

Tayyip Erdoğan değil miydi? Nedir bunun anlamı; önce patronun çıkarları! Bugüne kadar hiçbir iş müfettişinin de ocakta denetim yapmamış olması, cinayetin ne denli planlı olduğunu gösteren bir başka olgu.

İşsizliğin yarattığı çaresizlik ve aşırı kâr hırsı... Bakanlık, kömür çıkarma işini bir müteahhide devrediyor, o da bir taşeronla. 20 kişilik vardiyanın ölen 18 işçisi de genç ve deneyimsiz. Taşeron,

Gediz Sistemin Aynasıdır

Kütahya Gediz'de ölen 18 maden işçisi için herkes birilerini suçluyor. Ölen halk, işçiler, emekçiler. Bu yüzden, emin olabilirsiniz ki, sorumlular cezasız kalacak! Çünkü sorumsuzluğu bu düzen istiyor. İşçilerin katlinden sonra ortaya çıkan gerçekler, olayın nasıl da planlı, evet resmen bile gelen bir katliam olduğunu ortaya koyuyor. "İş kazası" adını verdikleri bütün iş cinayetlerinde olduğu gibi.

Özelleştirme, taşeronlaştırma ve alınmayan güvenlik önlemleri... İşçilere mezar olan ocağın yüzde 30'u Enerji Bakanlığı'na ait. İncelemelerde bulunan CHP heyetinin açıklamaları gösteriyor ki; özelleştirme kapsamına alındığı için yıllardır hiçbir yatırım yapılmamış, en basit güvenlik önlemleri bile alınmamış. Madende, ne bir havalandırma sistemi, ne de grizu ölçüm cihazları var. Madenlerdeki riski asgariye indirmek için, tahlisiye ekibi denilen ekiplerin bulunması ve bunların gerekli donanımla, işçiler madene girmeden önce ocakta ölçümler yapması gerekmektedir. Gediz'de böyle bir çalışma olmadığı gibi, teçhizat da yok!

İşçiler zaman zaman gaz kokusu duyduklarından şikayet etmişler ama kimse ilgilenmemiş. Keza, geçen yıl, sendikaya üye 50 işçi tarafından Cumhuriyet Başsavcılığı'na, katliamın yaşandığı ocak başta olmak üzere, çalışma koşullarının yetersizliği ve iş güvencesinin uygulanmaması nedeniyle, suç duyurusunda bulunmuş. Yine sonuç yok! Maden-İş Sendikası Şube Başkanı Ali Akgün de, yine bir yıl önce Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu ile bizzat görüşerek, maden ocaklarındaki ağır çalışma koşullarını ve iş güvenliğinden yoksun şartları anlatıyor. Ama hükümetin başka işleri var elbette; IMF'nin istekleri, AB'nin direktifleri, tekellerin çıkarları varken, işçinin güvenliği de neymiş. "Önce işyeri güvenliği" diyen

çevredeki kahvehanelerden işçi toplayıp hiçbir eğitimden geçirmeden ocağa sokuyor. Bunlar oradaki halkın, işçilerin anlatımları. Peki neden? Ucuz işgücü patronlar için önceliklidir, neden eğitim için zaman kaybetmesin, para harcasın. Nitekim işsizlik öylesine boyutlu ki, ölenin yerine yenileri sıraya giriyor. 18 işçinin cenazeleri kaldırıldığı sırada, basına da yansıdığı gibi, yüzlerce kişi bu madende çalışmak için iş kuyruğuna girmiş durumdaydı. Patronlar işte bu çaresizliği kullanıyorlar.

Kapitalist anlayışın aşırı kâr hırsı ve taşeronlaştırma katlediyor. IMF politikaları sonucu piyasaya ithal kömürün hakim olmasının ardından, Gediz Madeni'nde, bu açık, fatura işçinin sırtına yüklenerek kapatılmaya çalışılıyor. Önce çalışan sayısı azaltılıyor. Hiçbir güvenlik yatırımı yapılmıyor. Çünkü, insan değil çıkarılacak madenin değeri vardır bu sistemde. 1992'de 2500 işçi çalışırken, bu tarihten itibaren başlayan sendikasılaştırma, taşeronlaştırma nedeniyle işçi sayısı 650'ye düşüyor. En az işçiyle en fazla üretimi yapma, işçi sağlığı anlamında hiçbir önlem almama; kapitalistler için hep kasaya gi-

İSTANBUL TEMEL HAKLAR: 18 ceset; üç beş tekelin kârını koruma altına alan kapitalist sistemin çürümüşlüğü'nün en bariz göstergesidir... Yaşanan ölümlerin sorumlusu bugün için AKP iktidarıdır... Bu kapitalist sistem değişmedikçe her an yeni Kütahyalar yaşanacaktır... Halkın en temel hakkını; yaşam hakkını elinden alanlara karşı haklarımızı ve özgürlüklerimizi savunalım.

DİSK: Tek sorumlusu, madende gerekli yatırımları yapmayan ve işçi güvenliğini gözardı ederek işletilmesine izin veren hükümetlerdir. Özel sektördeki madenleri denetlemeyen, kendi yönetiminde olanları ise satmaya çalışan hükümet yetkililerini derhal göreve çağırıyoruz.

ren kâr anlamına geliyor.

Gedizler böyle yaratılıyor... Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu Başkanlığı müfettişlerinin geçen yılın son üç ayında yeraltı ve yerüstü madencilik işletmelerinde yaptığı “denetimleri” kapsayan bir raporu, Gediz’i de açıklar niteliktedir. Anadolu Ajansı’nın haberine göre; 772 işletmenin sadece 47’sinin kurma izni, 87’sinin ise işletme belgesi var. Yangın riskine karşı 76 işyerinde yangın söndürme cihazı hiç bulunmuyor. 202 işyerinde işçilere baret, toz maskesi, kişisel koruyucu malzemeler verilmi-

yor. 123 işyerinde sağlık memuru, ilkyardım elemanı yok. İş makinesi operatörlerinin ehli-yetsiz çalıştığı işyeri sayısı ise 202. ...

İşte bu uzayıp giden tablo sonucunda; Gediz öncesi, madenlerde son bir yıl içerisinde 2 bin 735 “iş kazası” yaşandı ve 17 kişi yaşamını yitirirken, 2 bin 683 işçi yaralandı.

Yeni Gedizler’in olmamasının tek yolu; işçilerin, diğer halk kesimleri ile birleşerek, emekçi halka ölümden, acıdan, yoksulluk ve işsizlikten başka hiçbir şey vermeyen bu barbarlık düzeni-ne karşı mücadele etmesidir.

AKP’nin pembe tablosu, IMF’nin ekonomi programı ve gerçek: işsizlikte periyodik artış sürüyor

Devlet İstatistik Enstitüsü Aralık 2004 ile Ocak ve Şubat 2005 aylarını kapsayan üç aya ilişkin işsizlik oranının ortalamasının %11.5 olduğunu bildirdi. 23.5 milyon işgücünün 20 milyon 815 bini çalışıyor, 2.7 milyonu resmi işsiz. Çalışanların 3 milyon 241 bini, ücretsiz aile işçisi. %48.9’u (6 milyon 934 bin) ise, “kayıt dışı” çalıştırılıyor.

Resmi işsizlik oranı bile, IMF programının, özelleştirmelerin yarattığı işsizliği ortaya koymaya yetiyor. Bundan önce açıklanan işsizlik oranı, %10.3 olmuştu. Görüldüğü gibi, AKP iyi yolda!!! Ekonomi tıkırında!!! Pembe tablolar çizmeye devam!!! Büyüdüğümüz kesin, ama büyüyen tekellerin kârı ve buna paralel olarak işsizliktir. Biz söylemiyoruz, resmi açıklamalar söylüyor.

Kapitalizm işsizliktir

İşsizlik kapitalizmin bir sonucudur ve bilinçli bir politikanın ürünüdür. İşsizler ordusu ne kadar büyük olursa, emekgücü o kadar ucuz olur patronlar için. Bu yüzden, “istihdam sorunu çözülmelidir” deseler de, yalandır. İşsizlerin sistem için yarattığı tehlike nedeniyledir bu uyarılar. Örneğin, bu rakamlar açıklanmadan birkaç

gün önce, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Tuğrul Kudatgobilik, hem esnek çalışmayı savunuyor, hem de işsizliğin her geçen gün arttığını belirterek, önlem alınmazsa, 2010 yılında %20’ye çıkacağını söylüyordu.

Bu arada, Kudatgobilik’in konuştuğu ‘AB Yolunda Esneklik ve İstihdam’ konulu toplantıda Türk-İş, Hak-İş ve DİSK başkanları da, TİSK başkanı’nın, “biz bu işbirliğinin önemini anladık. Bütün çalışmalarda işçi temsilcilerini baştaçı olarak görmek istiyoruz” sözleriyle yaptığı şova onay veriyorlardı. Sermayenin pervasızlığında, onlarla ‘AB yolunda’ kolkola giren sendikacıların payı yok mu? Saldırı yasalarında, işten çıkarmalarda bu “işbirliğinin” rolü az mı?

Vahşi Kapitalizmin Rakamları

“Kayıtdışı” çalışan oranına yeniden bakın, neredeyse tüm çalışanların yarısını oluşturuyor. Ne sigorta, ne sendika, ne de işgüvencesi demektir “kayıtdışı” çalıştırma. Yani, patronlar için, posasını çıkarana kadar sömürdüğü, istediği zaman kapı dışarı ettiği, tek kuruş vergisini ödemediği emekgücü demektir.

1800’lerde; sendikanın, örgütlenmenin olmadığı yıllarda vahşi kapitalizm böyle işliyordu. Patronlar bugün, o günleri özlemekte ve adım adım, daha modernize edilmiş uygulamalar ile oraya götürmektedirler. İşgücünün %48.9’unu kayıtdışı çalıştırırken dahi, patronların asgari ücretli için ödedikleri SSK primlerinin azaltılmasını istemeleri bunun sonucudur.

Burjuva medyanın, kayıtdışının yaygınlığına gerekçe olarak, patronların ödediği vergileri göstermesi de aynı politikanın ürünüdür. Hem özelleştirmeleri savunup “devlet bu alandan elini çeksin” diyorlar, öte yandan primleri devlet ödesin (yani halktan alsın) istiyorlar. Bir başka deyişle, tekkeller büyüsün, halk yoksullaşsın. Elbette bu kadar düz ifade edilmiyor. Örneğin; vergi yükü hafifletilirse işverenler yeni istihdam alanları yaratırlar, gibi ulvi amaçlar kılıfına büründürülüyor. Demagojiye bakın: Patronlar ne kadar çok fabrika kurarsa, o kadar çok zenginleşmiş olmuyor da, istihdam yaratmış oluyor. Zaten, egemen propagandaya göre; patronlar alınterlerini sömürmek, kasalarını doldurmak için değil, işçiler ailelerinin karnını doyursun diye çalıştırıyor. Memleket hizmeti yani!

Yalan ve demagoji olmasa bu azgın sömürü, bu işsizlik nasıl açıklanabilir ki!

Devlet gazetesi Hürriyet: Bırakın biz de istediğimiz gibi coplayalım!

Devlet gazetesi olduğunu, sahibinin ağzından itiraf eden Hürriyet, bu misyonunu her fırsatta yerine getiriyor. İşine geldiğinde en keskin AB'ci, gerektiğinde en sert AB karşıtı! Oligarşinin ve Doğan Medya'nın çıkarları neyi gerektiriyorsa, manşetlere o taşınıyor. 6 Mart'ta İstanbul'da yaşanan saldırıyı hiç kimse savunamaz durumdayken, Hürriyet 28 Nisan tarihli manşeti ile savundu.

Hatırlanacağı gibi AB tarafından da eleştirilmişti 6 Mart saldırısı. AB'nin bu eleştirilerdeki politik hesapları bir yana, Hürriyet 28 Nisan günü "**Paris Kriterleri**" manşeti ile Fransa'da liselilerin gösterisine saldırıyı gündeme getirdi. Ama sanmayın ki, insan hakları, hak ve özgürlük adına yaptı bunu. Manşet kendisini yeterince an-

latsa da, spotu okuyunca daha da netleşiyor kafa yapısı:

"Kadınlar Günü'ndeki polis dağıtması nedeniyle tüm Avrupa'yı Türkiye'ye karşı ayağa kaldıran Batı medyası, Paris'te polisin liseli gençlere tekme tokat ve copla saldırmasını görmezlikten geldi" diyordu Hürriyet.

Dikkat edin, Paris'teki vahşete karşı değil, onun derdi şu: Bakın siz de yapıyorsunuz, neden bizi eleştiriyorsunuz, bırakın biz de istediğimiz gibi coplayalım, ezelim.

Asla demokrat olmaz bu kafa. Her şeye çıkarları gözüyle bakar. AB'nin Türkiye raporu yayınlanmadan bu manşet atılsın ki, AB eleştirilerinde daha yumuşak olsun! Ne de olsa "tencere dibin kara" meselesi.

MKP gerillası törenle toprağa verildi

Dersim'de 18 Nisan günü, Ovacık İlçesi'nin Kırkmerdiven Köyü'nde oligarşinin güçleriyle MKP/HKO gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen gerillaların Süleyman Açikel ve Hüseyin Özalp olduğu açıklandı. Hüseyin Özalp'ın cenazesi, Ovacık Belediyesi tarafından defnedildiği yerden alınarak 25 Nisan'da merkeze bağlı Sorpiyan (Yelkovan) Köyü'nde düzenlenen bir törenle toprağa verildi. Özalp'ın ailesinin yanısıra DHP ve HÖC'lülerin katıldığı cenaze töreninde şehit gerillanın başında tüm devrim şehitleri nezinde saygı duruşunda bulunuldu. Dersim dağlarında gerillaya yönelik operasyonlar ve yer yer çatışmalar halen sürmektedir.

Seyyar Satıcılardan Tercüman'a Protesto

Tezgah açmalarına AKP'li Emineönü Belediyesi tarafından izin verilmeyen Seyyar Satıcılar eylemlerini sürdürdüler. Eylemlerinde kendi sorunlarının yanısıra, ülke gündemine ilişkin de açıklamalar yapan işportacılar, 63. eylemlerinde, sözcüleri İkbâl Işık hakkında Halka ve Olaylara Tercüman Gazetesi'nin yaptığı hedef gösteren haberi protesto ettiler.

HO Tercüman, 12 Nisan günkü sayısında, İkbâl Işık'ın TAYAD'ın bir

basın açıklamasına katıldığını gösteren resmini yayınlayarak, "polis kayıtlarında yasadışı bir örgüte üye olarak geçtiğini" yazıyordu.

Haberin bir kontra-haber olduğunu belirten İkbâl Işık, amacının da, seyyar satıcıların eylemlerinin meşruluğunu yoketmek olduğuna dikkat çekti. Yasadışı hiçbir örgütle ilişkisi bulunmadığının altını çizen Işık, "ancak görüş olarak komünist olmasam yoksullar için bu mücadeleyi yürütmezdim" diye konuştu. Işık, yoksulların gerçek dostlarının devrimciler olduğunu sözlerine ekledi ve kışkırtılan ırkçılığı eleştirdi.

Trabzon polisi kontra faaliyetlerini sürdürüyor

Trabzon polisi, linç güruhunu yönlendirirken, Trabzon'da devrimci demokratlar kişi ve kurumların faaliyetlerini de engellemek istiyordu. Şimdi bu amacını gözaltılarla, komplolarla sürdürmeye çalışıyor. Emine Tomar isimli öğrenci, 28 Nisan günü derste iken polis tarafından zorla dışarı çıkarılarak gözaltına alındı. Emrullah Avcı'nın, kendisi hakkında ifade verdiği yalanını uyduran, polis, bunun için Avcı'nın imzasını taklit etmekten de çekinmedi. Yasal bir kuruluş olan, ancak Trabzon'da bulunmayan SGD'yi kastederek, "Emrullah seni gizlice bu örgüte üye yaptı" gibi komik yollara başvuran polis, Tomar'dan zorla ifade aldı.

Avcı, Trabzon'daki provokasyona karşı tavır alanlardan biri olduğu için bir süredir polisin tehdit ve tacizlerine maruz kalıyor. Son olarak sokakta dahi yürürken tanımadığı birileri yumruk atıp kaçırmıştır. 10 Nisan'daki saldırıda da hedeflerden biri de olan Avcı, ev sahibine yapılan baskı sonucu kaldığı evden de çıkarıldı.

Trabzon polisi tam da böyle çalışıyor. Bu kafa, provokasyonlar yaratıp faşistleri örgütlüyor ve linç güruhunu devrimcilerin üstüne salıyor. Hak ve özgürlükler mücadelesini bastırmak, sindirmek için her yola başvurmaktan çekinmiyor.

Trabzon Emniyet Müdürü, kendisine "çok iyi provokasyon örgütlemiştiniz" diyen, TAYAD heyet üyesine ne diyordu hatırlayın;

"Bizim işimiz bu, ben Diyarbakır'da dört sene görev yaptım böyle işleri iyi bilirim."

KESK işbıraktı

'Kölelik yasasına hayır'

KESK üyeleri, "Sosyal Güvenlik Reformu"na, Personel Rejimi Temel Yasası'nda yapılacak değişiklikleri içeren yasa tasarılarına karşı, 'kölelik yasalarına hayır' sloganıyla 27 Nisan günü işbıraktı. İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere, birçok kentte meydanlara çıkan KESK üyesi memurlar, hükümeti uyararak, emekçilere kulak vermeyen bir iktidarın uzun ömürlü olamayacağına dikkat çektiler.

Ankara'da iş bırakarak "KESK Ankara Şubeler Platformu" arkasında Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanan yaklaşık 1000 kişi, hükümetin IMF yasalarındaki ısrarını protesto ettiler.

KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra, HÖC'ün de yer aldığı çeşitli siyasi gruplar eylemde yerlerini alırken, "Kölelik Yasasına Hayır, Genel Grev Genel Direniş, Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını atan emekçiler, açlık grevi yapan Yapıyol Sen'lilere de alkışlarla destek verdiler.

HÖC üyeleri, "Emekçiler Haklarımız İçin HÖC Saflarına" yazılı dövizleri taşıyarak, "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Provokasyonlara Son" sloganları attılar. Emekçilere seslenen KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Abdullah Çiftçi, KESK'in taleplerini sıraladı. "Bütçeler IMF tercihleriyle değil, toplumsal fayda esas alınarak emekten ve halktan yana hazırlanmalıdır" diyen Çiftçi'nin ardından söz alan KESK Genel Başkanı Sami Evren de, AKP'nin IMF'ye sadıkken sendikalarla yaptığı görüşmelere sadık kalmadığını söyledi.

İstanbul'da işbırakan emekçilerin eylem yerleri ise Aksaray Metro ve Kadıköy oldu.

KESK'e bağlı sendikaların İstanbul şubelerinin pankartları ile 'Eğitim- Sen Kapatılmaz' pankartının açıldığı Aksaray Metro önündeki eylemde, 1 Mayıs marşı söylendi. Sağlıkçılar beyaz önlüklerle ve taleplerini içeren dövizlerle eylemdeki yerine alırken, KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı bir konuşma yaptı. 700 kişinin katıldığı eylemde, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Sözleşmeli Köle Olmak İstemiyoruz, Eğitim-Sen Kapatılmaz, Yaşasın Sınıf Dayanışması" gibi sloganlar atıldı. Kadıköy İskelesi'nde yapılan eylemde de açılan pankartlar ve atılan sloganlarla kölelik yasaları protesto edildi ve 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapıldı.

Dersim'de işbirakarak Yeraltı Çarşısı üzerinde eylem yapan Tüm Bel Sen , Eğitim-Sen ve SES üyelerine, HÖC'ün de yer aldığı çeşitli DKÖ, sendika ve grup destek verdi. 400 kişinin katıldığı eylemde, 1 Mayıs çağrısı yapılırken, "AKP Yasası Al Başına Çal" sloganı atıldı.

Malatya'da eylem yapan 100 kişilik grup, "Kahrolsun IMF İşbirlikçi AKP" sloganı attı. HÖC'ün de destek verdiği eylemde konuşan, KESK Dönem Sözcüsü Erdoğan Canpolat, hükümetin kamu emekçilerinin öfkesini çektiğini belirtti.

İzmir Şubeleri Basmane Meydanı'nda toplanarak sloganlarla Konak Meydanı'na yürüyüp burada açıklama yaparken, Zonguldak'ta Madenci Anıtı önündeki eylemde, 'AKP' yazan ampuller patlatıldı.

Ayrıca KESK üyeleri; Ada-

na, Diyarbakır, Mersin, Amasya, Edirne, Çorum, Gaziantep, Sakarya, Sivas, Eskişehir, Çanakkale, Bolu, Düzce, Antalya, Sam-sun, Ordu ve Kocaeli'de işbırakarak meydanlarda eylemler yaptılar.

Dava geri çekilene kadar eylem kararı

Eğitim-Sen'in kapatılması için açılan davanın, Ankara 2. İş Mahkemesi tarafından ikinci kez reddedilmesinin ardından, Cumhuriyet Başsavcılığı, Yargıtay Hukuk

Genel Kurulu'na başvurarak, kapatma davasında ısrar etmişti. Eğitim-Sen üyesi memurlar, 24 Nisan günü ülke genelinde yaptıkları eylemlerle, kapatma davasını bir kez daha protesto ettiler. Davanın geri çekilmesini isteyen emekçiler, Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı önünde toplandı. "Eğitim-Sen Kapatılamaz" sloganları atan emekçilere seslenen Genel Başkan Alaaddin Dinçer, dava geri çekilene kadar mücadelelerinin süreceğini söyledi.

İstanbul'daki eylem yeri ise, Aksaray Metro önüydü. KESK'e bağlı diğer sendikaların da destek verdiği eylemde "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atıldı. 8 No'lu Şube Başkanı Haldun Özkan, Eğitim-Sen'in, iktidarın talan yasalarına, özelleştirmelere karşı mücadelesinden dolayı kapatılmak istendiğini belirtti.

Dersim'de de Belediye Yeraltı Çarşısı üzerinde oturma eylemi düzenlendi. 23 Nisan günü yapılan eylemde "Eğitim-Sen Kapatılamaz", "Anadilde Eğitim Hakkı Engellenemez" pankartları açılırken, dava geri çekilene kadar her cumartesi oturma eylemi yapılacağı duyuruldu. Eyleme Dersim Temel Haklar da destek verdi.

İzmir Konak Sümerbank önünde yapılan basın açıklamasında da, kapatma davası geri çekilene kadar her cumartesi eylem yapılacağı duyuruldu. Malatya'da HÖC'ün de desteklediği eylemde "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz" sloganları atıldı. Eğitim-Sen'liler, Adana, Diyarbakır, Mersin gibi birçok kentte de basın açıklamalarıyla Eğitim-Sen'in kapatılamayacağını haykırdılar.

Parkorman'da işçi kıyımına direniş

DİSK'e bağlı Oleyis Sendikası üyesi işçiler, 27 Nisan günü yaptıkları eylemle, işçi çıkarmaları protesto ettiler. İstanbul PARKORMAN'da yaşanan işten çıkarmaların nedeninin sendikalaşma olduğunu dile getiren emekçiler, işçilerin sefalet ücretine çalıştırıldığına da dikkat çektiler. İşçiler adına açıklamayı okuyan Yücel Hanoğlu, OLEYİS'te örgütlenmeye başladıktan sonra 6 işçinin işten atıldığına dikkat çekerek, "**Haklarımızı alana kadar, burada, işyerimizin önünde direnme ve devam edeceğiz**" dedi.

İşçilere aileleri de destek verirken, "**Açlığa Mahkum Olmayacağız, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Atılan İşçiler Geri Alınsın, Babama Ekmek Bana Süt**" yazılı dövizler açıldı.

"Sağlıkçıyız Haklıyız Kazanacağız"

TTB ve SES üyesi sağlık emekçilerinin, 21 Nisan günü yaptıkları iş bırakma eylemlerine, Kocaeli'de öğrenciler de katıldılar. Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde toplanan, Kocaeli Gençlik Derneklileri'nin ve çeşitli öğrenci gruplarının bulunduğu kitle, 'Kocaeli Üniversitesi Tabip Odası Öğrenci Komisyonu' pankartı ile Devlet Hastanesi'ne yürüdü. Sağlık emekçileriyle buluşan grup, Cumhuriyet Parkı'na gelerek burada bir açıklama yaptı. AKP hükümetinin insanı, sağlığı geri plana iten, sermayenin çıkarlarını öncelikli ele alan yasa tasarısının eleştirildiği eyleme katılan 200 kişi, "Sağlıkçıyız Haklıyız Kazanacağız, AKP Sağlığa Zararlıdır" sloganları attı.

TÜPRAŞ'ta Eylem

Özelleştirilmek istenilen TÜPRAŞ ve İGSAŞ Tesisleri'nde çalışan işçiler, 26 Nisan günü yarım saat geç işbaşı yaparak özelleştirme kararını protesto ettiler. "TÜPRAŞ'ı sattırmayacağız" diyen işçiler, İGSAŞ'ta yaşanan işten çıkarmaları da protesto ettiler. TÜPRAŞ'ın Kırıkkale, Aliağa rafinerilerinde de eylemler yapan işçiler, alkışlar ve sloganlarla hükümeti protesto ettiler.

Demiryollarında Tasfiyeye Protesto

Kanadalı CANAC Firması'nın 800 bin dolar karşılığında hazırladığı proje doğrultusunda, İzmir'de tren ulaşımı kalkacak. Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası İzmir Şubesi, TCDD ile büyükşehir belediyesi arasında imzalanan protokol ile tren seferlerinin kaldırılarak demiryolu çalışanlarının tasfiye edilmesini, 22 Nisan günü protesto etti. TCDD 3. Bölge önünde toplanan emekçiler, 'Direne Direne Kazanacağız' pankartı ve 'Tasfiye ve yoketmenin yeni adı CANAC. Binaları yıkıp personeli atmak istiyorlar' dövizlerini taşıdılar.

KESK'e bağlı Yapı-Yol Sen üyesi emekçiler, ücretlerinin düşüklüğünü protesto etmek, maaşlarının açlık sınırının altında olduğunu haykırmak için, 25 Nisan'da Bayındırlık ve İskân Bakanlığı önünde açlık grevine başladılar.

Eylemin 29 Nisan'a kadar süreceği duyurulurken, engellemeler daha ilk gün başladı. Bakanlığa bağlı birimlerde çalışan emekçilerin eyleme destek vermesini polis bir süre engelledi. Açlık grevine başlayan grupla, içeriden destek veren emekçilerin karşılıklı sloganlar atması üzerine polis geri adım atarken, sendikanın Genel Başkanı Bedri Tekin, topladıkları imzaları 29 Nisan günü Kızılay Postanesi'nden bakanlıklara göndereceklerini söyledi.

Ancak, iktidar hak arama eylemine tahammülsüzdü, aykırı hiçbir ses istemiyor, ses çıkarmasını susturmak için her yola başvuruyordu. Yine öyle oldu. 27 Nisan günü, açlık grevindeki sendika yöneticileri gözaltına alındı.

“Sefalet Ücretine Hayır, Ücrette Adalet İstiyoruz” sloganıyla düzenledikleri kampanya çerçevesinde açlık grevine başlayan sendikacılar; Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin ve yöneticilerden Haydar Aslan, Ahmet Say, Metin Turan, Mehmet Dağlı ve Nedai Çobanoğlu götürüldükleri emniyet müdürlüğünde de açlık grevine devam ettiler.

Gözaltılar ertesi günü düzenlenen bir basın açıklaması ile protesto edildi.

Yapı-Yol Sen yöneticilerinin gözaltına alındığı Bayındırlık ve İskan Bakanlığı önünde yapılan

AKP, Bakanlık Önünde Haklarını Arayan Memura Tahammül Edemedi

lanmadığı müddetçe KESK'e bağlı sendikalar bedeli ne olursa olsun direnecek” diyen Evren, hükümete seslenerek, “yüreklere yetiyorsa gelsinler bizi de alsınlar buradan” şeklinde konuştu. Evren'in ardından konuşan Yapı-Yol Sen Genel Sekreteri Bahri Yıldırım da, “gözaltılar haklı ve meşru taleplerimizi ve bu uğurda yaptığımız mücadeleyi engelleyemeyecektir” dedi.

TAYAD'lılardan Destek Ziyareti

Basın açıklamasına destek veren TAYAD'lılar, açıklamanın bitiminde sendika yöneticileri ile görüştüler. Görüşmede, mücadelesiz hiçbir hakkın kazanılamayacağını, saldırıları kınadıklarını ve mücadelelerine destek olduklarını belirttiler.

Dersim'de Protesto

Yapı-Yol Sen üyelerinin gözaltına alınması, Dersim Şubesi tarafından da, yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Yapı-Sen Dersim İl Temsilcisi Kenan Korkmaz, sefalet ücretinin düzeltilmesini isteyenlerin gözaltına alınmasının sorunlara çözüm olamayacağını vurguladı.

BES'lilere Tehdit

Kararlı bir kampanya yürüterek iktidarı teşhir eden ve köle olmayacaklarını haykıran BES'lilere yönelik baskılar sürüyor. Özellikle Ankara Defterdarı Cemal Boyalı'nın BES'lilere yönelik, haklarını aradıkları için “terörist” diyerek baskı uygulaması ve yaşanan sürgünlerin ardından, bu kez de İşyeri Temsilcisi Hüseyin Gölpunar tehdit edildi. Gölpunar'ı işyerinden arayan ve AKP'den aradığını belirten “bir şahıs” kendini avukat

olarak tanıtarak, “Memurların grev yapamayacağını” söyledi. Bunun hesabını soracağını, çevik kuvvetin Yeğenbey Vergi Dairesi'ne geleceğini, kendisinin orada olacağını belirten şahıs, “Seninle görüşeceğiz” tehdidinde bulundu.

Konuyla ilgili açıklama yapan BES Yönetim Kurulu “mücadele eden sendikamızdan rahatsız olan güçler tehdit ve baskılarla bizleri daha önce yıldırmadığı gibi bundan sonra da yıldıramayacaktır” dedi ve suç duyurusunda buluncaklarını belirtti.

Minibüs Şoförleri Yol Kesti

Hatay merkeze bağlı Gümüşgöze ve Camusayna Beldesi arasında yolcu taşımacılığı yapan minibüs şoförleri, bazı yol güzergahında yolcu almalarına izin verilmediği için yol keserek eylem yaptı. Gümüşgöze Aşağı Harbiye Yol Kavşağı'nda minibüsleriyle yolu kapatan 90 minibüs şoförü, bu uygulamaya son verilmesini istediler.

Ekvador Halkı Gutierrez'i Devirdi

Emekçilerin, solun adayı olarak seçildi. “Sol rüzgar”ın Ekvador ayağı denildi Gutierrez için. Oligarşik yapı yıkılmadan emekçilerin iktidarının olamayacağını, IMF ve ABD politikalarını uygulayarak gösteren Gutierrez, yine emekçi halkın öfkesiyle devrildi

Latin Amerika’da bir devlet başkanı daha, halkın öfkesi karşısında ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

Geçen haftaki sayımızda haberine yer verdiğimiz gibi, Ekvador Devlet Başkanı Lucio Gutierrez’in ilan ettiği olağanüstü hal, emekçi halk tarafından gösterilerle, barikatlarla püskürtülmüş, 24 saat bile dolmadan, Gutierrez kararı geri çekmek zorunda kalmıştı.

Gösteriler sonraki günlerde de devam etti ve Ekvador Kongresi, Gutierrez’i görevden aldı. Başkanlık sarayından kaçan Gutierrez, önce Brezilya Büyükelçiliği’ne sığındı, oradan da Brezilya’ya kaçtı. Polis ve ordunun devlet başkanına sadık kalması da onu kurtaramadı. Nitekim, en son yapılan ve 50 bin kişinin katıldığı gösteriye vahşice müdahale ederek iki kişiyi katlettiler, yüzlercesini yaraladılar. Ama, halk kararlıydı ve birçok kente yayılan gösteriler Gutierrez’i devirene kadar durmadı. Kongre, Gutierrez’in yerine yardımcısı Alfredo Palacio’yu atadı. Uzun süredir Gutierrez’in yardımcısı olarak, IMF ve ABD politikalarını uygulayan Palacio’nun ne kadar dayanabileceğini ise göreceğiz.

Çünkü, ABD’nin, gelişen halk hareketine ilişkin yaptığı açıklamada da itiraf ettiği gibi, **“protestocular sadece başkan Gutierrez ve kabinesini değil, ülkedeki tüm politik sistemi reddediyorlar ve tasfiyesini istiyorlar. Gutierrez sadece geçici bir kriz, fakat yarattığı memnuniyetsizlik uzun süre devam edeceğe benziyor.”**

Bu arada, emperyalistler kendilerinin örgütledikleri “halk hareketlerini” Balkanlar’da, Kafkaslar’da açıktan desteklerken, Ekvador halkının kokuşmuşluğa, baskıya karşı ayağa kalkışı karşısında hemen panikliyolar. BM Genel Sekreteri dahil, açıklama üstüne açıklama yapıyor.

Çünkü, Ekvador’daki hareket, şu an öyle gelişmemiş olsa da, farklı bir kanala, emperyalistlerin hiç istemediği bir yöne akma potansiyelini taşıyor. Bütün mesele de burada; demokrasi ve özgürlükler için ayağa kalkanlar, emperyalistlerin istediği iktidarı sırtlarında taşıyorlarsa, o hareketin adı “kaos”tur, “kargaşa”dır, tersi durumda ise “devrim” derler adına.

Palacio da halkın öfkesini yakında tanıyacaktır

Öfke yine dinmeyecektir. Palacio’nun da, IMF ve ABD politikalarını uygulamaktan başka önünde hiçbir alternatifi yoktur. Belki, bunları yaparken, artık gücünü kanıtlayan yoksulların öfkesini dikkate alarak yapacaktır, ama sonuç değişmeyecektir. Çünkü, yoksulların ayağa kalkmasına neden olan; yoksulluğu, yolsuzlukları yaratan politik sistem yerinde duruyor. Oligarşik yapı hâlâ korunuyor.

Bu yüzden, halk isyanlarıyla devlet başkanları devriliyor, ama halk yenisini de devirmek dışında bir alternatif bulamıyor. Gutierrez, **halkın isyanı sonucu devrilen üçüncü devlet başkanı**. Daha önce de, Abdala Bucaram ve Jamil Mahuad, aynı akibeti paylaşmışlardı.

O zaman şu soru gündeme geliyor; alternatif ne? Alternatif, emekçilerin birleşerek iktidarı bütün mekanizmaları ile ele geçirip kendi iktidarlarını kurmaları. Bunun, parlamenterist yolla olmayacağı, tarihsel olduğu gibi, güncel olarak da birçok örnekle ispatlanmıştır. Halk kitlelerinin bu yolda yürümesi, kuşkusuz Ekvador devrimci, komünist güçlerinin gücü ve devrim, iktidar sorununu nasıl ele aldıklarına bağlıdır.

Halkın, komünistlerin desteğiyle iktidara geldi, halka ihanet etti

Asker kökenli olan Gutierrez, 21 Ocak 2000’de yaşanan halk ayaklanmasının liderlerinden biriydi. Devlet Başkanı Jamil Mahuad’u deviren ayaklanma sonrasında, tıpkı bugün olduğu gibi yerine, yardımcısı Gustavo Noboa getirilmişti. Gutierrez liderliğindeki bir grup subay, isyana katılmak suçlaması ile kısa süre hapsedildiler. 2002’de yapılan devlet başkanlığı seçimlerinde ise, oligarşik kesimin adayı olan Noboa’ya karşı, işçiler, memurlar, köylüler, işsizler, halkın bütün kesimleri Gutierrez’i destekleyerek iktidara taşıdı.

Gutierrez’i destekleyenler arasında devrimci, sol güçler de bulunuyordu. Onlardan biri olan Ekvador Marksist Leninist Komünist Partisi

(PCMLE) ve Halk Cephesi'nin sözcüsü Oswaldo Palacios, seçimlerin hemen ardından En Marcha Gazetesi'nde yayınlanan demecinde, Lucio Gutierrez'i şu sözlerle değerlendirdiyordu:

"Gutierrez oligarşik düzenin adamı değil, bir burjuva değil, egemen sınıfların hizmetine koşmuş bir aday değil. Geniş bir emekçi halk hareketi, yerliler, öğretmenler, gençler, yoksul kadınlar, küçük esnaflar ve onların sendikal-siyasal örgütleri tarafından desteklenen bu kişi, burjuva demokrasisinin seçim sürecinde başarıya ulaştı. Bu durum, yakın geçmişimizde ilk kez yaşanıyor. Biz emekçiler ve halk olarak oligarşiyi gerektirdik, adaylarını yenilgiye uğrattık. Böylece, çoğunluğun çıkarlarını gözeterek demokratik değişimleri gerçekleştirmek için kapı aralanmış oldu." (Aktaran; 29 Kasım 2002 Evrensel)

Ortaya çıkan durumun 'halk iktidarı' olmadığını, halkın hükümeti olduğunu, halkın iktidarı için mücadelenin süreceğini belirten PCMLE Temsilcisi, *"Gutierrez'in verdiği sözleri tutması durumunda..."* diye şerh koysa da, komünistler adına beklentinin üst düzeyde olduğunu da yansıtmadan edemiyordu.

'Yurtsever Birlik'in liderliğini yapan Gutierrez'i destekleyen elbette sadece PCMLE değildi. Demokratik Halk Hareketi (MPD), yerlilerin temsilcisi olan CONAIE da destek verip hükümette yer aldılar.

Gutierrez, emekçilerin, yerlilerin mevcut düzene, oligarşik sisteme, emperyalizme karşı öfkesini değerlendirmişti. Devrimci, sol güçlerin, komünistlerin desteği de bu anlamda, O'nun için büyük bir avantajdı. Büyük bir devrimci potansiyeli bağrında taşıyan Ekvador halkının bu potansiyeli doğal olarak yanlış yere akıtılmış oldu. Güçler dengesi ile de ilintili olan, solun bu tavrının, seçimlerle değişime umut bağlayan bir yanının olduğu da gözden kaçmamaktadır.

Türkiye solunda kimi kesimlerin de **"Latin Amerika'da sol dalga"** içinde, Lula ile birlikte baş sıralara oturttuğu Gutierrez, başlangıçta göstermelik bir iki uygulamanın ardından, IMF ve ABD politikalarını aynen uygulamaya devam etti. ABD elçiliği ile yakın ilişki içinde yönetti ülkeyi. ABD ile serbest ticaret anlaşması görüşmeleri, Kolombiya'daki gerilla savaşını ezmeye yönelik topraklarını kullandırması, ekonomik planda IMF politikalarını uygulaması memnuniyetsizliği giderek büyüttü.

Ekvador halkı, yoksullar, 1990'ların sonundan bu yana ortaya çıktığı gibi, politik sistemin değişmesini istiyor. Ve bu anlamda, bu isteğinin nasıl gerçekleşmesi gerektiğinin yolunu da bulacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Önce sol partilerden Demokratik Halk Hareketi (MPD) hükümetten çekildi, ardından 2003 Ağustos'unda, Gutierrez'i iktidara taşıyan halk ittifakının temel unsurlarından biri olan yerlilerin temsilcisi konumundaki Yerli Halklar Konfederasyonu (CONAIE) hükümetten atıldı. Bu duruma kaynaklık eden olay, IMF tarafından dayatılan 'Çalışma Reformu' yasası oldu. Gutierrez'in çıkarmak istediği yasaya, halkın çıkarına olmadığı gerekçesiyle, kabinde yeralan CONAIE'dan iki bakan itiraz etti ve bunun üzerine görevden alındılar. Yerli halkların pro-

testo gösterileri bu olayın ardından CONAIE'nin çağrısı ile yoğunluk kazandı.

Burjuva muhalefeti halkın öfkesini kendi iktidar kavgasında kullandı

Amerikan uşağı Gutierrez'i deviren hareketin ortaya çıkışı ise; hem burjuvazinin iktidar kavgasıyla ilgili, hem de halkın artan memnuniyetsizliğinin sonucu oldu.

Yoğun gösterilerin ortaya çıkmasına neden olan olay, bazı yüksek mahkeme yargıçlarının görevden alınarak yerlerine başkalarının atanması oldu. Doğrudan halkın talepleriyle ilgili olmayan bu durum, egemen sınıflar içindeki iktidar kavgasının bir yansımasıydı, ancak gelişen çatışma, halk kitlelerinin memnuniyetsizliğinin de bu kanaldan ortaya çıkışına tanıklık etti.

Emekçi halk düzen değişikliği istiyordu, ancak buna öncülük edecek güçlü, örgütlü bir yapının henüz olmayışı nedeniyle burjuva muhalefeti, Gutierrez'i devirmekte, kitle hareketini yedeklemeyi başardı.

PCMLE, MPD, Halk Cephesi, CONAIE gibi ilerici güçler, doğru bir tutumla, bir yandan Gutierrez'in emperyalizmin uşağı olduğunu teşhir ederken, öte yandan burjuva muhalefetin gerçek yüzünü de halka anlattılar.

Ancak -şimdilik-, oligarşik yapı krizini yeni bir devlet başkanı ile aşma yoluna sokmak için ilk adımı atmış görülüyor. Ama bu durum kalıcı bir rahatlama yaratamayacaktır oligarşi için. Kitlelerin öfkesini dizginlemeye dönük bu manevra da çare olamayacaktır. Çünkü Ekvador emekçi halkı, yoksullar, 1990'ların sonundan bu yana ortaya çıktığı gibi, politik sistemin değişmesini istiyor. Ve bu anlamda, bu isteğinin nasıl gerçekleşmesi gerektiğinin yolunu da bulacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

'Ateşin Türküsü' Coşkusu

30 Mart - 17 Nisan Devrim Şehitlerini anma ve umudun kuruluşunu kutlama günleri çerçevesinde düzenlenen, Ateşin Türküsü gecesi, umudun sloganları arasında coşkuyla gerçekleştirildi. 9 Nisan'da yapılması gerekirken, Hollanda devletinin bilinçli engellemesi sonucu ancak 23 Nisan'da gerçekleşen gece, Şair Mehmet Özer tarafından sunuldu.

Tutsakların ürünlerinin de sergilendiği gecede, ilk olarak yapılan konuşma ve saygı duruşunun ardından Paris Ekin Kültür Merkezi'nin "Türküler Sevdamız Korosu" türküler seslendirdi. Nurettin Güleç, Türkçe ve Kürtçe türkülerıyla izleyenleri halaya kaldırıırken, "Türküler Susmaz Halaylar S ürer" sloganlarıyla sahneye çıkan Grup Yorum, türkülerini sloganlar arasında söyledi.

Yorum'un Çaw Bella marşını izleyicilerle birlikte söylemesiyle bitirdiği dinletisinin ardından, Türkiye'de tutsakların dışarıdaki sesi, demokratik mücadelede örnek ve öğretmen olan TAYAD'lı Aileler adına bir konuşma yapıldı. Naime Kara, yaptığı konuşmada, faşist saldırılara değinerek, "tüm bunlara karşın mücadeleden vazgeçmeyeceğiz" dedi. Kara'nın konuşması coşkulu slogan-

larla karşılandı ve sık sık 'Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur' sloganıyla kesildi. Naime Kara'dan sonra enternasyonel dayanışma gösteren birçok ülkeden devrimci, komünist, ilerici örgüt, parti ve kuruluşların geceye gönderdiği mesajlar okundu. Mesajlarda ortak vurgu, Türkiye topraklarındaki halk kurtuluş savaşına sunulan destekti.

Köln Anadolu Halk Kültür evinin hazırladığı kısa tiyatro oyunundan sonra yoğun alkışlar arasında sahneye çıkan Selda Bağcan, türkülerle 2000 kişiyi Anadolu'nun bir ucundan öbür ucuna götürdü.

Duisburg Eğitim Kültür Merkezi Halk Oyunları Ekibi'nin oyunlarının ardından son olarak Ferhat Tunç sahneye çıktı. Tunç'un türkülerine izleyenlerine yüzlerce kişi katılarak hep birlikte söylerken, gece halaylar ve sloganlarla sona erdi.

Sayı 156

42

1 Mayıs
2005

Hartz IV Yasasına Hayır

Almanya - Anadolu Federasyonu, Hartz 4 yasasına karşı çalışmalarına devam ediyor. Stuttgart şehir merkezinde 16 Nisan günü stand açan federasyon üyeleri, Hartz 4 yasasına karşı imza topladılar.

Sydney'de 1 Mayıs Pikniği

Avustralya - Sydney'de 24 Nisan günü DHKC, MKP ve Devrimci Hareket taraftarları, 1 Mayıs Pikniği düzenledi. 1 Mayıs üzerine yapılan konuşmada, polis-faşist işbirliği ile düzenlenen provokasyonlara, faşist saldırılara ve ölüm orucu direnişine de değinilerek, 1 Mayıs'a çağrı yapıldı. Grup İdil'in marş ve türkülerini söylediği piknikte, gruplar kendi pankartını astı.

"Terörizm" Yasası İptal Edildi

Belçika - Belçika hükümetinin, kendi hukukunu çiğneme pahasına, Fehriye Erdal'ı yargılayabilmek için çıkarmak istediği yasa, Hakemlik Mahkemesi'nce iptal edildi. 'Belçika Kraliyeti toprakları dışında suç işleyen yabancılara Belçika'da yargılanabileceğini' düzenleyen yasa, geriye doğru da işletilebilecekti. Fehriye Erdal ve avukatları, bu maddeyi, 'Türkiye'nin baskıları nedeniyle' ve 'sadece kendisine yönelik olarak' çıkardığını belirterek Hakemlik Mahkemesi'ne dava açmışlardı.

Anayasa Mahkemesi işlevi gören, Hakemlik Mahkemesi, 21 Nisan günkü kararında, Erdal'ın başvurusunu yerinde buldu ve yeni yasa maddesini Anayasa'ya aykırı görerek iptal etti.

Provokasyonlarla yöneten Türkiye'yi AB Destekliyor

Almanya - Trabzon'da TAYAD'lara yönelik devlet destekli faşist provakasyon ve linç girişimini protesto etmek için Stuttgart şehir girişine pankart asıldı. TAYAD Komite imzalı pankartta, "Türkiye Devleti Provokasyonlarla Yönetiliyor, AB Bunu Onaylıyor" yazılıydı.

'Teröre Karşı Savaş' Direnişi Büyüttü

ABD, tüm dünyada yarattığı terörü meşrulaştırmak amacıyla hazırladığı "terör raporları"na bir yenisini daha ekledi. Her yıl ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan "terör raporu"nda, bu yıl da hedef ülkeler, hedef örgütler ilan edildi, Türkiye gibi işbirlikçi ülkelerin, Amerika'nın terörle mücadelesinde nasıl "sıkı müttefikler olduğu"nun altı çizildi. Ancak, rapordan son anda çıkarılan bir bölüm vardı ki, Amerikan emperyalizminin 11 Eylül sonrası başlattığı "teröre karşı savaş"ın mutlak başarısızlığını açıkça gösteriyordu. Amerikan basınına yansıyan bu bilgiye göre, ABD'nin "terör" adını verdiği olaylardaki artış, 2003 yılına göre, 2004 yılında **3 kattan fazla artış** gösterdi.

ABD emperyalizmi, 11 Eylül'ü kullanarak "teröre karşı savaş" ilan ettiğinde, bunun bir yalan olduğunu, gerçeğin, bu savaşın Amerikan imparatorluk savaşı, denetiminde olmayan böl-

geleri, ülkeleri ele geçirme amaçlı fetih savaşı olduğunu dile getirmiştik. O günden bugüne her gelişme bizi doğruladı. 11 Eylül yıkıntılarının altında beyinleri ezilen ve "teröre de savaşa da karşıyız" diyerek Afganistan işgaline zımnî destek veren kesimler de, gerçeklerden kaçamaz hale geldiler. Bugün tüm dünyada, hiç olmadığı kadar Amerikan karşıtlığı, bu yalan üzerine kurulu savaş, işgal ve katliamlar sonucunda ortaya çıktı.

"Terörizme karşı savaş" yaygırlarının en yaygın yapıldığı ve ülkelerin bombalanıp, halklarının kurtuluşu için mücadele eden devrimci, ulusal örgütlerin hedef ilan edilmesine karşı da tespitimiz netti: Hiçbir şeyi bitiremez, **halkları yenemezsiniz, aksine direnişler güçlenecektir.**

İşte bugün, ABD kendi rakamları ile doğruluyor bu tespitimizi. Yakmış, yıkmış, yoketmiş, işgal etmiş, ama başaramamıştır. Halkları teslim alamamıştır Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri. "Terör" dedikleri, işgallere, emperyalizme karşı savaşın üç kat artmış olmasının başka bir yorumu yoktur. 11 Eylül nasıl ki, halkların açlığa ve zulme karşı biriken öfkesinin bir ifadesi olarak gündeme gelmişse, emperyalizm bu öfkeyi daha da büyüterek kendi kuyusunu kazmaya devam etmektedir.

Ülkeleri işgal edebilir, tehdit ve yaptırımlarla kimilerine boyun eğdirebilirler. Ama halklar yine direnecek ve emperyalizmi yeryüzünden silecektir. Kolombiya'dan Nepal'e, Filistin'den Irak'a, Türkiye'ye; bu gerçek vardır emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin karşısında.

Irak bu konuda bir göstergedir. Hüseybah ve Ebu Gureyb'e yönelik büyük gruplar halinde gerçekleştirilen saldırıların ardından, Amerikan basınında, kendilerini yenilmez gören çok bilmiş yazarlar, "terörizm uzmanları" soruyor; "**nasıl oluyordu da ABD'nin burnunun dibinde bu büyüklükte gruplar toplanabiliyor, açık saldırılar düzenleyebiliyorlardı**" diye. Cevabı çok basittir: işgal edilen bir ülkenin halkı direnir ve işgalciler her zaman güçsüzdürler. Neyi bekliyordunuz, Saddam'ın heykelini devirme şovuna Irak halkının da inanacağını, "yaşasın demokrasi geldi" diye alkış tutacağını mı bekliyordunuz?

Bu şaşkınlığın kaynağı asıl olarak, gösterme-

Darbecilikte ABD-AB Kolkola

Öfke niye büyüyor? Çünkü halklar aç, adaletsiz bırakılıyor, iradesi yokediliyor, seçtikleri hükümetlerin, emperyalizmin işine gelmediği için bir avuç işbirlikçi kullanılarak nasıl devrildiğini görüyor.

Kırgızistan'ın ardından, işbirlikçileri kullanarak darbe gerçekleştirme sırası şimdi Belarus'ta. Beyaz Rusya adıyla da bilinen Belarus'un, terör demagojisine konu olacak bir durumu dahi yok, ama Amerika'nın Avrupa ile birlikte Rusya'yı kuşatma planları var.

Belarus, ABD tarafından açıkça hedef gösterildi. ABD Dışişleri Bakanı Rice, "*Avrupa'nın ortasındaki son diktatörlük*" diye tanımladığı Belarus'ta "*değişiklik zamanı geldiğini*" söyledi. ABD senatosu, Belarus'ta rejim değişikliği için 5 milyon dolarlık bütçeyi onayladı. Balkanlar ve eski Sovyet Cumhuriyetleri'ndeki darbelerde ABD ile birlikte hareket eden Avrurpa da bu konuda ABD emperyalizmiyle birlikte. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı Dönem Başkanı Dmitri Rupel de bu amaçla "hareket halinde", batı yanlısı "muhafefti" örgütlemeye çalışıyor.

Şu ana kadar "halk hareketi" yaratamadılar, ama kuşatmanın süreceği açık.

Peki hangi hakla? Ülkelerin rejimlerini değiştirmek, yönetimlerini devirmek hakkını emperyalistlere kim veriyor? Afganistan'dan Irak'a; teröre karşı savaşın, diktatörlükleri devirip demokrasi götürme yalanının çivisi çıkmıştır artık. Emperyalistler bu gerçeği biliyor ve pervasızca sürdürüyorlar.

lik seçimlerle kukla bir yönetimin oluşturulmasının, direnişi gerileteceği beklentisiydi. Boşa çıktı. Ne katliamlar, ne direniş kentlerinin kuşatılması ne de işgalin gölgesindeki demokrasicilik soytarılığı direnişi geriletemiyor. ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers, 27 Nisan günü düzenlediği basın toplantısında, "Irak'ta direnişin azalmadığını, günde en az 50-60 saldırı düzenleyebildiklerini" söyleyerek bu gerçeği resmi ağızdan onayladı. Dışişleri Bakanı Rumsfeld de, sorumluluğu kukla hükümete yarakarak, işgalin başarısızlığını gizlemeye çalıştı. Direnişi kendilerinin yenemeyeceğini söyleyen Rumsfeld, bunu bizzat Iraklılar'ın yapması gerektiğini, halka demokrasiye geçişi göstermesi gerektiğini ifade etti. Kendileri de bu sözlerin hiçbir anlamı olmadığını çok iyi bilir. İşgal altında demokrasi mi olur! Emperyalizm, askeri ve ideolojik olarak bu saçmalığı dayatıyor, kimileri ciddi ciddi tartışıyor.

Irak'ta demokrasinin ve milletvekilliğinin ne anlama geldiğini, geçtiğimiz günlerde yaşanan bir olay çok net özetliyordu. Şii Milletvekili Fattah AL-Şeyh meclise gelirken arama noktalarından birinde ABD askerlerince durdurulup hakaretlerle birlikte dövüldü. Milletvekili olduğunu söylemesine ve kimliğini göstermesine rağmen, Amerikan askeri, kimliği suratına fırlattı; **işte si-ze Amerikan demokrasisi!**

Bu arada, Rumsfeld'i bile solayan bir açıklamaya değinmeden geçmeyelim. Kendini 'Cumhurbaşkanlığı'na fazla kaptıran Talabani, direnişe karşı Kürt ve Şii milisleri savaştırmayı önerdi. Amerika mı, yoksa Irak topraklarında yaşayan bir halkın temsilcisi iddiasında biri mi konuşuyor, belirsiz. Ama belli olan şu ki, halkları çatıştırmak, düşmanlaştırmak politikaları ancak emperyalistlerin cephesinden bakıldığında gündeme getirilebilir.

Chavez Yankee'leri Kovdu

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, ABD ile aralarındaki askeri değişim programına son vererek, ülkesinde bulunan ve Venezüella Ordusu'nda eğitim veren ABD'li subaylardan, Venezüella'yı terketmelerini istedi.

Yankee'lerle artık ortak tatbikatlar yapılmayacağını da belirten Chavez, Amerikan subaylarının, hükümeti aleyhinde kampanya yürüttüklerini söyledi.

2002 yılında yaşanan ve halkın direnişi ve yurtsever subayların desteğiyle püskürtülen darbeyi hatırlatan Chavez, darbe ile amacına ulaşamayan Amerika'nın ülkeyi işgal planları yaptığını da sözlerine ekledi. Chavez, birkaç ay önce, Caracas'ın batısındaki Maracay'da, ABD'li bir kadın subayın, bir üssün fotoğrafını çekerken yakalandığı bilgisini de vererek, "ABD'li subaylardan bazıları Venezüella Ordusu'nda kampanya yürüterek, Venezüellalı askerlerle konuşuyor ve bu ülkenin devlet başkanını eleştiriyor. Değişim programı, bilinmeyen bir tarihe kadar askıya alınmıştır" dedi. Bu kapsamda, ABD'de eğitim gören 95 Venezüellalı subay da geri çağırılacak. Böylece 35 yıldır süren askeri ilişki Chavez tarafından sona erdirilmiş oldu. Bu gelişme üzerine, ABD Dışişleri Bakanlığı, Chavez'e karşı "sertlik politikasına" başvurabilecekleri açıklamasında bulundular.

Amerikan askerleri ya da CIA elemanları; her ne adla olursa olsun, bulundukları ülkede buna benzer faaliyetler içinde bulunmuşlardır. Ülkemiz bu konuda zengin örneklerle doludur. Katliamlardan, provokasyonlara kadar CIA elemanlarının parmağı olduğu çeşitli örneklerle ortaya çıkmıştır. Chavez, yurtsever bir tutum olarak, bağımsızlığını savunan her ülkenin yapması gerekeni yapmıştır.

Memurlardan Uyarı

Almanya - Memurlar, eyalet yönetimlerinin haftalık çalışma saatlerini artırmak, izin ve yılbaşı ücretlerinde kesinti yapmak istemesine karşı uyarı grevi yaptı. Ver.di sendikasının çağrısıyla 26 Nisan'da greve giden KRV eyaletindeki memurlar gösteriler yaptılar.

Harç Protestoları

Almanya - Hamburg Üniversitesi öğrencileri, 500 Euro yapılacak olan harçları protesto ediyorlar. 27 Nisan günü de eylem yapan öğrenciler, paralı eğitime dikkat çekmek için, "Üniversiteye Giriş Sadece Spor Arabalı Olanlar İçin olsun" pankartları taşıdılar.

"Hayır"lar Artıyor

Fransa - AB'de, Fransa'da yapılacak referandumda AB Anayasasına hayır sonucunun çıkması korkusu büyüyor. Hayır oranı ilk kez yüzde 60'ın üzerine çıktı. Avrupa emperyalizminin yapısına uygun olarak sermayenin istediği düzenlemeleri getirecek AB Anayasası'na "Hayır" kampanyasına, en büyük işçi sendikası olan CGT, FSU, CFDT başta olmak üzere işçi, memur sendikaları da katıldılar. 500 sendikacının imzası ile yayınlanan deklarasyonda, 1 Mayıs'ın da bu sloganla kutlanacağı belirtildi.

Doğu, Coşkuyu ve Öfkeyi Grup Yorum'la Yaşadı

Efsane Grup Yorum, 'Doğu Turnesi' kapsamında Adıyaman'dan Dersim'e, Malatya'dan Diyarbakır'a, Elazığ'a verdiği konserlerde Kürt halkıyla buluştu. Yorum'u bağrına basan Kürt halkı, öfkesini marşlarıyla yumruklaştırdı, sloganlarla haykırdı. Coşkulu halaylara durup geleceğe umudunu bir kez daha tazeledi.

Grup Yorum Diyarbakır'da

19 Nisan günü Dicle Gençlik Derneği'nin organizesiyle gerçekleşen konserde biraraya gelen 2000 kişi, Yorum'un türkü ve marşlarını hep bir ağızdan söyledi.

Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan konserde, Dicle Gençlik Derneği üyesi Salih Esmer bir konuşma yaparak, derneğin kurulduğu günden bu yana yapmış olduğu faaliyetleri anlattı. DEV-GENÇ'ten miras alınan devrimci değerlere sahip çıktıklarının altını çizen Esmer, bugün emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin dayattığı işgal, tecrit, provokasyon ve linç girişimlerinin, halkın yükselen devrimci mücadelesini boğmak amaçlı olduğunu belirtti. Tüm bunlara dur demek için 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak kızıl sancaklar altında buluşma çağrısı yaptı.

Ardından sahneye çıkan Grup Yorum'un tür-

kü ve marşlarıyla heyecanın ve coşkunun doruğa çıktığı gecede; "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Tecriti Kaldırın Ölümünü Durdurun, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Faşizme Karşı Omuz Omuza, Kürdistan Faşizme Mezar Olacak, Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Konser, Haklıyız Kazanacağız marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle son buldu.

Yorum Adıyaman'da

Ertesi günü Adıyaman'a geçen Grup Yorum, burada da Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin düzenlediği gecede sahneye çıktı.

Konser öncesi yapılan konuşmada, Grup Yorum'un 20 yıldır hiç yorulmadan, yılmadan hal-

kın kavgasını ve acılarını anlattığı ifade edildi. Sürece ilişkin değinmelerin yapıldığı konuşma, 1 Mayıs'a çağrıyla sona ererken, Yorum, alkış ve zılgıtlar arasında sahneye çıktı. Polisin yoğun baskısına ve engellemesine rağmen Hacı Bektaş Veli Konser Salonu'nda toplanan 750 kişi, marşları sıkı yumruklarla, hep birlikte söyledi. Türkü aralarında ise sık sık; "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Türküler Susmaz Halaylar Sürer, Provokatörler Tutuklansın" sloganları atıldı.

Yorum Malatya'da

Grup Yorum'un 21 Nisan günkü durağı ise Malatya'ydı. Malatya Temel Haklar'ın  zenlediği konser Renkli Düğün Salonu'nda yapıldı.

Malatya Emniyeti, hiçbir konserde almadığı "arama iznini", bu konserde aldı ve Yorum'un marşlarıyla doruğa çıkan  oşkuyu gölgelemeye çalıştı. Hiçbir izinleri bulunmadan kamera çekimi yapmalarına ise, tertip komitesi tarafından izin verilmedi. Bu engellemelere; konsere katılan 800 kişi, omuz omuza halaylarla, eşlik ettiği türkülerle, attığı sloganlarla cevap verdi.

Yorum Hozat ve Dersim'de

Dersim Temel Haklar tarafından organize edilen konserlerin ilki, 22 Nisan'da Hozat İlçesi'nde gerçekleştirildi. Belediye Düğün Salonu'nu dolduran 1000 kişi, Yorum'u büyük bir çoşkuyla karşladı. Konser boyunca Hozatlılar'ın bu  oşkusu hiç eksik olmadı.

Ferhat Tunç'tan yeni albüm: Duyarlılık nasıl anlamlı olur?

Türk' , Kürt'  ile halkların türkülerini söyleyen Ferhat Tunç'un, 'Sevmek bir eylemdir' isimli albümü  ıktı. Kuşkusuz bu parçaları TV'lerden duymayacak, kliplerini izleyemeyeceksiniz, çünkü eleştirilebilecek bütün yönlerine karşın halkı, onun acılarını, umutlarını anlatıyor. 12 parçanın yer aldığı albümde, Zazaca türkülerin yanısıra,  mur Hozatlı'nın yazdığı 'Aynı Tanrı'nın çocukları' şiiri, Yeninur Ada ile Metin Kahraman ve Kırıcık Ali'nin de sesleri ile katkıları yeralıyor.

Müzikal açıdan, kimi parçalarda, alıştığımız ezgilerine rastlıyoruz ki, bunu bir "tekrar" olarak değil, bir çizginin doğal sonucu olarak görmek, daha doğrudur diye düşünüyoruz. Bunun yanısıra, " ceriden" isimli parçasında olduğu gibi, farklı bir tarzın da yeraldığını görüyoruz.

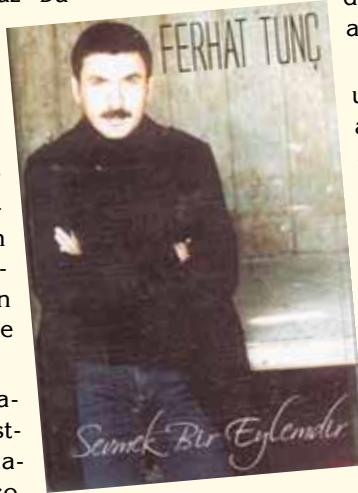
Parçaların seçiminde Türkiye halkını anlatma düşüncesi taşıyan Ferhat Tunç'un, bir süredir düşünce yapısını da belirleyen "barış"  izgisinin bu seçimlerdeki etkisi kendisini gösteriyor. Evet, elbette "barış", ama nasıl ve kiminle? Halkların direnmediği, savaşmadığı ko-

şullarda bir barış yoktur dünya üzerinde. İşte tam da bu yüzden, halkların acılarını,  fkelelerini, kavgalarını dile getirme gayreti içinde olan duyarlı bir sanatçının seçimleri, duyarlılıkları da bu gerçeklik içinde şekillenebilmelidir. Ezgide ifadesini bulan direngenlik, sözlerde ifadesini bulan umut, öfke ve kararlılık ancak böyle yerli yerine oturur.

Bu anlamda, acısı ve öfkesiyle, umutları ve kavgaları ile bu ülkeyi anlatmak istediğini düşündüğümüz albümünde, bir 'ana'nın tutsak oğlunu "sen suç işlemedin, cana kıymadın" dizeleriyle anlatmasını doğal g rmemeliydi. Faşizme karşı savaş gerçeğine bu gözle bakılabilir mi, halktan yana bir hukuk bakışı "cana kıymadın" diye anlatılabilir mi?

Üstelik 118 insanın öldüğü tecriti anlatmak için, Gülten Kanlı'nın şiirinin seçilmiş olması bir talihsizliktir. Zira, bu dizelerin yazıldığı "oğul"  mit Kanlı'nın, direnişi bırakıp hainleşen, ölen arkadaşlarının cesetlerini çiğneyerek tahliye olan biri olduğu, sanırız Ferhat Tunç tarafından da biliniyordu.

Tecriti anlatma duyarlılığı böyle bir yanlış tercihle karşımıza çıkarken, " ceriden" isimli parçasında, tutsakların direnişini " ceriden korkuyorlar" diye anlatması, olması gerekeni, hem sözler, hem de müziğine yansıyan  oşku açısından gösteriyor.

* ceriden,  ceriden taşınca
patlatır karanlığı şafaklar
ırmaklar yarıncı dağları
  klerin,   klerin anne
inan hiç solmayacak
 ceriden,  ceriden,  ceriden
korkuyorlar  ceriden*

Konser, şiirlerin ardından yerel bir müzik grubunun kısa dinletisiyle başladı. Ardından Yorum'un sahneye çıkmasıyla alkış tufanı koptu. Baskı, katliam ve yozlaştırma politikalarıyla sindirilmeye çalışılan Hozat halkının, yıllardır duyduğu özlemi, konser sonuna kadar dinmeyen coşkusunda ifadesini buldu. 7'den 70'e Hozatlılar Yorum'un bütün türkülerine eşlik ederken, Grup Yorum'un neden susturulmadığı ve nasıl efsane olabildiği bir de Hozat'ta görülmüş oldu.

Ertesi günü, Dersim'de Atatürk Kapalı Spor Salonu'nda 2000 kişiye türkülerini söyleyen Grup Yorum, "Yorum'a Özgürlük" sloganlarıyla selamlandı. Konser öncesi, Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz bir konuşma yaparak, Dersim'de yaşanan yerel sorunlara değinirken, 1 Mayıs'a çağrıda bulundu. Yorumcular ise, türkülerini söylemeye başlamadan önce, coşkulu alkışlar ve umudun sloganları arasında, şehit ailelerine karanfiller verdi. Salonda sürekli olarak tecrit ve F tipi karşıtı sloganlar haykırılırken, "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganı da en coşkulu atılan sloganlardan biriydi.

Burada da, polisin keyfiliği gündemdeydi. Grup Yorum korkusu, nerede olursa olsun polisin kurtulamadığı bir korkuydu. Salonda keyfi

olarak kamera çekimi yapıldı. Tertip komitesi adına Cemal Kuhak, bu hukuksuzlukla ilgili olarak savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Yorum Elazığ'da

Bir yıl sonra Elazığ halkıyla buluşan Yorum Elazığ konseriyle Doğu Turnesi'ni sonlandırdı.

Elazığ Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin organize ettiği konser 25 Nisan günü Terminal Düğün Salonu'nda 1000 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Konser öncesi Elazığ HÖC Temsilciliği adına bir konuşma yapan Hüseyin Çelik son günlerde Trabzon'da, Samsun'da, Sakarya'da yaşanan provokasyonların halkın mücadelesini engelleyemeyeceğine değinerek herkesi 1 Mayıs alanına HÖC kortejine çağırdı.

Çelik'in konuşmasının ardından "Yorum'a Özgürlük, Türküler Susmaz Halaylar Sürer" sloganları eşliğinde sahne alan Yorum söylediği türkülerle coşkulu anlar yaşattı. Konser boyunca "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı. Hep bir ağızdan söylenen türküler ve marşların ardından çekilen halaylarla konser coşkulu bir şekilde sona erdi.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE ALTERNATİF ŞENLİK

İstanbul Üniversitesi Halk Bilim Kulübü tarafından her yıl geleneksel olarak düzenlenen öğrenci şenliği, rektörlüğün keyfi tutumu sonucu bu yıl yasaklandı.

Keyfi tutumlarla haklarının gasbedilmesine karşı çıkan öğrenciler 28 Nisan günü İÜ Fen Edebiyat Fakültesi önünde biraraya gelerek alternatif şenlik düzenlediler. Şenlik öncesi fakülte önünde bir basın açıklaması yaparak şenliğin "güvenlik" gerekçesiyle yasaklanmasını protesto eden öğrenciler "Üniversiteyi Kim Yönetiyor, Öğrenci Şenlikleri Yasaklanamaz" yazılı dövizler taşıdılar. "Baskılar Bizi Yıldıramaz, Öğrenci Şenlikleri Yasaklanamaz" sloganlarının atıldığı açıklamada öğrenciler adına konuşan Meltem Yıldız şenliğin "güvenlik" gerekçesiyle yasaklanmasının gerçekçi olmadığını vurgulayarak "amaçlanan, öğrencilerin siyasal çalışmalarının yanısıra kültürel çalışmalarının da önüne geçmektir. Bütün egemenlerin olduğu gibi, İÜ idaresi de kültürüne, bilime yabancılaşmış, yozlaşmış ve sorgulamayan öğrenciler yaratmak istemektedir. Biz buna izin vermeyece-

ğiz. Demokratik haklarımızı kullanıp, toplumun düşünen, sorgulayan gençleri olmaya devam edeceğiz" dedi.

Açıklamanın ardından İÜ Fen Fakültesi'nin bahçesine dönen öğrenciler burada şenliklerini yaptılar. Bitlis Yöresi Halk Oyunları ekibi ile başlayan şenlik tiyatro grubunun sergilediği oyunla devam etti. Grup Yorum, Yasemin Gök-su ve Mazlum Çimen'in türküleriyle katıldığı şenlik halaylarla sona erdi.

“12’ler Yaşıyor”

23 Nisan 1992 tarihinde Dersim’in Pertek İlçesi’nin Akçapınar Köyü’nde, devlet güçleriyle Devrimci Sol gerilları arasında çıkan çatışmada şehit düşen 12 Devrimci Sol gerillaları 23 Nisan günü Dersim’de anıldı. Dersim HÖC’lüler, şehit düşen gerillalardan ikisinin yer aldığı, merkeze bağlı Belediye Asri Mezarlığı’nda bir anma gerçekleştirdiler. Haydar Aydın ve Cihan Taçyıldız’ın mezarları başında toplanan HÖC’lüler, saygı duruşunun ardından, marşlar, sloganlar ve yapılan konuşmalarda, devrim yürüyüşünün kahramanlarını selamladılar. Anmada “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” pankartı açıldı.

Bozkırın Yiğit Kızına Selam Olsun

Yoldaşları Suat Alkan ve Duran Akbaş ile birlikte 20 Nisan 1995’te, Tokat’ın Niksar İlçesi Çatak Köyü kırsalında özel timcilere karşı çatışarak şehit düşen DHKC gerillası Zeliha Güdenoğlu, ölüm yıldönümünde Konya’da anıldı. Ailesi tarafından 10 Nisan günü, anısına yemek verildi. Konya Gençlik Derneklileri’nin de katıldığı anmada, saygı duruşunun ardından, gençlik Zeliha’yı anlatan bir konuşma yaptı. “Zeliha’yı anlamak, mücadeleyi kavramaktan geçer” denilen konuşmadan sonra, derneğin müzik grubu marşlar ve türküler söyledi. 60 kişinin katıldığı anmada, Konya Devrimci Demokrasi Temsilciliği de yer aldı.

Sibel Sürücü Anıldı

23 Nisan 2001 tarihinde ölüm orucunda şehit düşen Sibel Sürücü 23 Nisan günü İkitelli’de anıldı. Mücadele Birliği Platformu’nun düzenlediği anmaya HÖC’lüler de katıldılar. Mehmet Akif Cemevi önünde “Sibel Yoldaş Ölümsüzdür” pankartı açan grup, Parseller Caddesi’ne kadar “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz” sloganlarıyla yürüdü. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmanın ardından, Sibel Sürücü’nün mezarı ziyaret edildi.

İtalyan Partizanların direniş ruhu direnişimizde

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda, faşizme karşı direnişte birçok halk, yüzbinlerce, milyonlarca şehit verdi. İtalyan halkı da Alman Naziler’i ve İtalyan faşistlerine karşı Komünist Partisi öncülüğünde büyük bedeller ödeyerek sürdürdüğü direniş sonucunda, 25 Nisan 1945’te özgürlüğüne kavuşmuştu.

Kurtuluşun 60. yıldönümünde, Floransa’da İtalyan komünist çevrelerce bir anma düzenlendi. Yaklaşık 600 kişinin katıldığı anmada, Floransa’nın önemli direniş destanlarının yazıldığı sokakları kortej halinde tek tek ziyaret edildi.

“25 NİSAN, YAS DEĞİL DİRENİŞ GÜNÜ” sloganı ve orak çekiçli bayraklarla yürüyen kortej, güzergah boyunca pencerelerden kırmızı bayraklarla, “Ciao Bella” ve “Avanti popolo” marşlarıyla selamlandı.

Yürüyüşün ardından Santu Spiritu Meydanı’nda yapılan mitingte, Küba, Şili, Yugoslavya’dan temsilcilerle Türkiye’den Haklar ve Özgürlükler Cephesi delegasyonlarına söz verildi.

HÖC Temsilcisi İtalya’nın kurtuluş günü anısına şunları söyledi: “İtalya’nın faşizmden kurtuluşunun 60 yıldönümünde, Türkiye devrimcilerini davet ettiğinizden onur duyuyoruz. Bugün Türkiye’nin dağlarında, sokaklarında, fabrikalarında, okullarında ve hapishanelerinde direnen devrimcileri, İtalyan Partizanlarının, direniş ruhunu, ısrarı, umutlarını ve hayallerini yaşatmaktadırlar. Bugün Türkiye devrimci hareketi, İtalya’nın faşizme karşı savaşan komünistleri gibi sosyalist bir 25 Nisan için mücadele ediyor.”

“Erdoğan Güler Ölümsüzdür”

Ölüm orucu şehidi Erdoğan Güler Salihli’deki mezarı başında Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve Manisa Gençlik Derneği tarafından anıldı. Güler, İzmir’de TAYAD’lı Aileler’le birlikte başladığı ölüm orucunun 147. gününde şehit düşmüştü. 25 Nisan’da yapılan anmada, “Erdoğan Güler Ölümsüzdür! Salihli HÖC Temsilciliği” yazılı bir pankart açılarak, saygı duruşunda bulunuldu. Anmada ayrıca Güler’in hayatının anlatıldığı konuşmalar yapıldı, şehitleri selamlayan sloganlar atıldı.

Manisa ve Salihli polisi, Salihli Temel Haklar ve Güler’in ailesinin evinin önünde bekleyerek, kamera çekimi yaparak anmaya gelenlere baskı yapmaya çalışsa da program devam ettirildi. TKP ve Halkevleri’nin de katıldığı anma töreninin bitiminde Güler’in ailesi ziyaret edildi.

Darağacında Üç Halk Kurtuluş Savaşçısı

Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan, devrimci bir örgütün (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun) önder kadrolarıydılar. Tutsak düşüp boyunlarına idam ilmiği geçirildiğinde, yoldaşları ve siper yoldaşları, onların idam edilmesini engellemek için eylemler gerçekleştirdiler, Mahirler, Kızıldere'ye bunun için gittiler.

Egemen sınıfların düzeniyle, emperyalizmle her türlü uzlaşmaya karşıydılar. Hiçbir şey onların bu tercihinin değiştiğini. **6 Mayıs 1972**'de idam sehpasında son sözlerinde inançlarını ve kararlılıklarını ifade ederek şehit düştüler.

THKO'nun ve Hüseyin İnanlar'ın gelişimi, THKP-C'nin ve Mahirler'in gelişimiyle çeşitli paralellikler taşır. 1960'ların ikinci yarısında yoğunlaşan ideolojik mücadelenin içinde onlar da vardır. TİP reformizmine karşı MDD (Milli Demokratik Devrim) saflarında yer aldı Hüseyin İnanlar da. Yine Mahirler gibi, bağımsızlığın, devrimin silahlı mücadeleyi temel alan bir stratejiyle mümkün olacağı sonucuna vardılar. Ancak bu noktadan sonra geliştirdikleri strateji ve örgütlenme anlayışı, farklı olmuştur.

Partisiz, cephesiz bir orduyla silahlı savaşı başlatmalarının da gösterdiği gibi, THKO'nun silahlı mücadele anlayışı, fokoculuğa yakın bir anlayıştır. Ancak bu özelliği, İnanlar'ın, Gezmişler'in Türkiye devrim tarihi açısından revizyonizmden, pasifizmden kopuşun militan savaşçıları olduğunu ve THKO'nun yerinin de silahlı devrim cephesi olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Hüseyin İnan, THKO'nun örgütleyicisi, teorisini ve önderidir. Bütün eylemlerin bizzat içinde yer alan bir önderdir. 1949, Kayseri Sarız İlçesi'ne bağlı Bozhüyük Köyü doğumludur. 1966'da ODTÜ'ye girdi. DEV-GENÇ içinde yer aldı. TİP'in çalışmalarına katıldı. MDD içindeki

ayrışmalarda silahlı mücadeleden yana tavır aldı. Filistin'e El Fetih Kampları'na gidip eğitim gördüler.

Deniz Gezmiş, 17 Şubat 1947'de Ankara'nın Ayaş İlçesi'nde doğdu. 1966'da İstanbul Üni. Hukuk Fakültesi'ne girdi. Öğrenci gençlik hareketi içinde yer aldı. Bu eylemlerin önderlerinden biriydi. Defalarca gözaltına alındı, tutuldu. MDD'yi benimsemişti o da.

Yusuf Aslan ODTÜ öğrencisiydi. O da Filistin'e giden grup içinde yer aldı. Şubat 1970'de Filistin'den dönüşünde tutsak düştü.

THKO, Hüseyin İnan'ın Ankara'da oluşturduğu gruplar, İstanbul'da benzer düşünceleri taşıyan Denizler'in grubunun biraraya gelmesiyle kuruldu. THKO'nun Ankara'da geliştirdiği banka soygunu, Amerikan askerlerinin kaçırılması gibi ilk şehir gerillası eylemlerinde Sinan Cemgil, Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan yer aldılar.

Devrimci gelişimlerinin de gösterdiği gibi, onlar, savaşçıydılar. "Devrim için savaşmaya sosyalist denmez" anlayışının öncüleriydiler. Devrim için **silahlı savaş**, onların düşüncelerinin ve pratiklerinin özüdür. Türkiye halklarına mirasları da budur. Emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı savaşı sürdürenler, **Denizler'in mirasının da sürdürücüleridirler**. Türkiye solunda bunun dışında da Denizler'in mirasçısı olduğunu iddia edenler olmuştur; ancak mirasçıların hepsi "**reddi miras**" yapanlardan oluşmaktadır. Kimi "**onlar kimseyi öldürmemişti**" diyerek, kimi legal partililik batağında, silahlı mücadele anlayışından "arındırılmış", dolayısıyla çarpıtılmış bir Deniz'den söz etmektedirler. Gittikleri yolun Hüseyin İnan'ın formüle ettiği Türkiye devriminin yoluyla, yaptıkları devrimciliğin Denizler'in devrimcilik anlayışıyla ilgili yoktur.

Denizler, onların boş sözlerinde değil, halkın kavgasında, devrim için savaşında yaşıyor ve hep yaşamaya devam edecekler.

kahramanlar Ölmez

30 Nisan - 6 Mayıs Şehitlerimiz

M. Akif DALCI

1 Mayıs 1989

Devrimci Sol taraftarı bir işçiydi. 1 Mayıs gösterisinde İstanbul Şişhane'de polis tarafından açılan ateş sonucu katledildi.

Yalçın LEVENT

1 Mayıs 1996

Cephe taraftarıydı. Kadıköy'de umudun kortejinde devrimin sloganlarıyla yürüdü. Mitingin dağılışı sırasında kontrgerillanın açtığı ateşte katledildi.

Uğur Yaşar KILIÇ

Şengül YILDIRAN

30 Nisan 1993

İstanbul Moda Semti'nde öğrencilerin kaldığı bir eve düzenlenen polis baskınında infaz edildiler. Silah-

sız, savunmasızdılar ve ertesi gün 1 Mayıs alanında taşıyacakları pankartı hazırlıyorlardı.

1974 doğumlu Uğur, İ.Ü.Veteriner Fakültesi öğrencisiydi. 1992'de İYO-DER içinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra yöneticilerinden biri oldu. Şengül, örgütlü mücadele ile 89-90 yılında İ.Ü.'de tanıştı. DEV-GENÇ içinde yeraldı. Gözaltılar, tutsaklıklar yaşadı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Saraçhane'de kızıl bayraklarıyla büyük direnişin kararlılığını 1 Mayıs alanlarına taşıyanlar, bir ölüm orucu direnişçisinin daha o gün şehit düştüğünü öğrendi. O direnişçi Selma Kubat'tı.

Selma Kubat

1 Mayıs 2004

Selma Kubat, Malatya Arguvan Koyuncuköyü'nde 1978'de doğdu. Çiftçi bir ailenin çocuğuydu. Lise yıllarında devrimcileri tanıdı. 1997'de Devrimci Gençlik Dergisi'nde çalışmaya başladı. Tercihleri giderek netleşti ve gençlik hareketinde görev ve sorumluluklar üstlendi.

Bu mücadele içinde defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Son olarak, F tiplerine karşı büyük direnişi desteklemek için Armutlu'da direnişe destek eylemi yaparken 13 Kasım 2001'de gözaltına alınıp tutuklandı. 10. Ölüm Orucu Ekibi'nde yeraldı. 1 Mayıs günü Gebze Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak ölümsüzleşti; alevler içinde zafer işaretleriyle selamlandı alanlardaki kızıl bayraklıları.

Mehdi ALKAN

2 Mayıs 1993

İstanbul'da 1 Mayıs gösterilerine katıldıktan sonra Trabzon'a dönerken geçirdiği trafik kazasında yitirdik.

1975'te Tokat Zile'ye bağlı Karşıyaka Köyü'nde doğdu. KTÜ Elektronik Müh. öğrencisi ve TÖDEF'li idi.

Öztürk ACARI

Salih KUL

30 Nisan 1988

İstanbul Okmeydanı Gürsel Mahallesi'nde kaldıkları ev polis tarafından kuşatıldı. Çatışarak direndiler. Kurşun ve bombalarla katledildiler.

Öztürk ve Salih, zor yıllarda önemli görevler üstlenen iki devrimciydi.

Soner GÜL

Hüsamettin YAMAN

4 Mayıs 1992

İstanbul'da gözaltına alındılar ve bir daha onlardan haber alınamadı.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi Soner ve İstanbul Üniversitesi öğrencisi Hüsamettin, 80'li yılların sonunda itibaren gençliğin mücadelesi içinde yeraldılar. DEV-GENÇ'in çalışmalarına katıldılar.

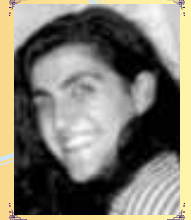

Serpil YILMAZ

Ayten Yüksel KELEŞ

4 Mayıs 1994

Dersim'in Pertek İlçesi'ne bağlı Ardiç Köyü Karabayır Mezrası ile Altınçevre Köyü yakınlarında Devrimci Sol gerillalarıyla jandarma ve özel tim arasında çıkan ve 15 saat süren çatışmalar sırasında şehit düştüler. Serpil 1975, Dersim'e bağlı Çukur Köyü doğumluydu.

Ercan GÜNDOĞDU

6 Mayıs 1980

Aybastı'da bir göreve giderken faşistlerin kurduğu pusu sonucu şehit düştü.

1957 doğumluydu. Bir DEV-GENÇ'liydi. Okul, düzeniçi bir meslek değildi onun istediği. Doktorluğu değil, devrimi tercih etti. Kendini hızla yetiştirdi. Doğu Karadeniz sorumluluğuna atandı.

